

FRENK LARAMI

BROJ 223

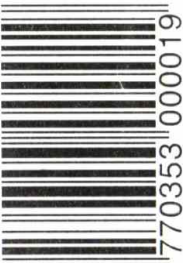
2400 DIN.

DOK HOLIDEJ

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000019

ZLOKOBNA PARTIJA POKERA

★ **DOK HOLIDEJ** ★

223

FRENK LARAMI

ZLOKOBNA PARTIJA POKERA

NIŠRO FORUM·OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

DOK HOLIDEJ

Broj 223

Glavni i odgovoreni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka CIRIĆ

Naslov originala
Frank Laramy
INFERNAL POKER

Recenzija
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Prevod i adaptacija
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Valerija ŠREDER

Ilustracija na naslovnoj strani
Branislav PERKOVIC
Branislav KERAC

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Edit AMBRUŠ LEPHAFT
Marija KEČKEŠ

Stampa: 22. II 1989.

Tržište: 7. III 1989.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode
Mišića 1.

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka CIRIĆ.

Naslov originala: Frank Laramy — INFERNAL POKER.

Copyright: UNIVERSUM PRESS

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u ce-
lini ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATS, Australl-
ja 2.5 AUD, Francuska 40 FRF, Švejska 42 SEK, SR Nemačka 13 DEM, Švaj-
carska 9.5 CHF, SAD 7 USD. Uplate slati na devizni račun: Vojvodanska ban-
ka, Osnovna banka Novi Sad 65700—620—1089 „Forum“ Novi Sad sa obaveznom
naznakom: Pretplata za „DOK HOLIDEJ“

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata
za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br. 413—279/73. od 10. maja
1973. godine

Kvinsi je bio suviše malo mesto da bi čovek kao Ralf Higinis ostao nezapažen. Razlog za to bilo je nešto demonsko što je izbijalo iz njegovog mrtvački bledeg lica, olovno-sivih, vampirski prodornih očiju i stisnutih, žabljih usta. Sem toga, već punih sedam dana iz večeri u večer sedeo je za zelenim kockarskim stolom i neprekidno dobijao. Tako nešto nikada ranije nije videno u ovom malom gradu na obali Misisipija, i svih sedam dana otako je jedne večeri izašao iz poštanskih kočija u društvu jedne mlade devojkice, Ralf Higinis je u gradu bio glavna atrakcija. U stvari, sasvim tačno rečeno, pažnju su privlačili koliko Ralf Higinis, toliko isto i njegova lepa kći Laura.

Laura Higinis tek što je bila napunila osamnaest godina i bila je izgledom sušta suprotnost svom ocu. Ako je Ralf Higinis bio oličenje Mefista, Laurine kao smaragd zelene sanjalačke oči zračile su anđeoskom blagošću i toplinom, i da nije imala bujnu rđu kosu ljudi bi u njoj lako mogli otkriti lepotu i čar dobre vile. Uostalom, većina ju je baš tako i gledala dok je stajala iza stolice svog oca i kao muza sreće donosila mu dobit u igri. A ona je uvek bila uz njega. Dugotrajna bdenja u zadimljenim salunima i kockarnicama još nisu bili ostavili traga na njenom lepom plemenitom licu, isto kao što ni podvale njenog oca nisu doticale njenu anđeosku dušu. Ona je samo stajala pored

oca verujući da mu donosi sreću. Stvarnost je, međutim, bila sasvim drukčija.

Zaneti njenom lepotom ljudi su zaboravljali da motre na vešte prste starog kockara. Tako je Ralf Higinis dobijao. Bio je u to vreme možda najveštiji varalica na Zapadu. Koristio je kćer za svoje prijave kockarske podvale. Laura je privlačila i fascinirala žrtve koje je on bez milosti čerupao. No, istini za volju treba reći da je Laura u tome bila sasvim nedužna. Igrala je svoju ulogu verujući da čini dobro, igrala ju je ne iz pokvarenosti već iz naivne ljubavi prema svom ocu.

Ovaj neobičan par nikada nije dugo boravio u jednom gradu. Najviše sedam dana, a onda bi kretali dalje. Za njima su ostajale glasne ili neme psovke ljudi koji su izgubili svoj novac.

Na životnom putu Ralfa Higinisa nisu bile posejane samo psovke nego ponekad i krv.

Niko ne bi ni pomislio da ovaj čovek, nalik na starca, može tako brzo da potegne „kolt“. Nosio je u futroli revolver kalibra 35 sa kratkom cevi. U životu je bio samo još mali broj ljudi koji su stajali ispred cevi ovog opasnog oružja.

Međutim, uvek je to bilo kvalifikovano kao nužna odbrana.

Mlada devojkica je formalno obožavala svoga oca. Verovala je u sve što je govorio. Za Lauru je stari kockar, njen otac, bio jedan

progonjeni čovek. Išla je s njim iz grada u grad, iz države u državu. Život im je bio nemiran, ali ona se nije tužila zbog toga. Prihvatila je sudbinu verujući u bolju budućnost. Ali, za razliku od muškaraca žene su je gledale drugim očima i neretko su za njom šapatom dobacivale: ridokosa veštica.

— Vreme je da krenemo dalje, dete — rekao je Higins.

Stajao je ispred ogledala i upravo vezivao svilenu crvenu kravatu.

Devojka je bila naslonjena na prozor i zagledala se u noć.

— Kuda putujemo?

Kockar se okrenuo i pogledao svoju kćer. Osmeh mu je bio ružan i bezbojan, kao usotalom sve na njemu.

— Putujemo u Sent Luis. To je lep grad. Tamo bismo mogli da ostanemo nekoliko nedelja. U Kvin-siju sam već dovoljno novca zaradio.

— Sent Luis — ponovila je Laura Higins zaneseno. — U Sent Luisu nećeš igrati oće, zar ne?

— Prve nedelje sigurno ne, Laura. Nego hajdemo sada dole. Možda će se naći još neko ko hoće da se oslobodi svojih dolara.

Takav se našao. Kapetan Voker sa broda „Linkoln”: koji je plovio Misisipijem.

Nije još poznao Higinsa, niti se našao neko ko bi ga upozorio da se čuva prevejanog kockara. Te večeri doplovio je svojim brodom, s juga, a već sutradan ujutru trebalo je da nastavi put do Luizijane.

Voker je bio čovek pedesetih godina, prosede kose i lica ogrubelog od vetra i sunca. Ceo njegov život bio je ispunjen radom, teškim radom na rečnom brodu. Retko se do-

gađalo da Voker navrati u kockarnicu ili sedne za kockarski sto. Sigurno se to ni večeras ne bi dogodilo da nije bilo crvenokose devojke.

Kada je stupio u salun, upravo je ugledao Lauru kako silazi širokim stepeništem. Čoveka, koji je išao iza nje, na svega nekoliko koraka, potpuno je prevideo.

Na dnu stepenica su zastali oboje: otac i kći. Kockar je nešto šaputao devojci, a ona klimala glavom.

Laura je prišla baru i stala odmah uz kapetana. Nije ga udostojila ni jednim jedinim pogledom, nego se obratila krčmaru:

— Kada sutra poštanska kočija polazi za Sent Luis?

— Nećete nas već napustiti, gospodice? — zapitao je krčmar uz ljubazan osmeh.

Laura je uzvratila osmehom.

— Da, sutra hoćemo da otputujemo.

— Zar vam se ne dopada u našem gradu, gospodice Higins?

— Meni se dopada — uzvratila je devojka i nesvesno pogledala prema ocu.

Krčmar je sledio njen pogled i razumeo.

— Da, da, shvatam. Ali sutra od puta nema ništa. Prva kočija polazi tek za dva dana.

Kapetan Voker je slušao razgovor i zaboravio viski koji mu je krčmar natočio. Pogled mu je bio prikovan za belu maramu, koju je mlada devojka nosila oko vrata. Pre nego što je progovorio, značajno se nakašljao.

— Smem li da se predatavim, gospodice? Ja sam kapetan Voker. Moj brod će već sutra ujutru isploviti. Možda biste mogli sa mnom da putujete.

Laura se sasvim lagano okrenula. Oko usana joj je zaigrao gotovo detinjski osmeh.

— Vi ste kapetan?

Voker se ponosito isprsiio i pokazao na širite na uniformi.

— Da, gospodice, ja upravijam „Linkolnom“ i vozim ga starim Misisipijem.

— Dakle, vi sutra ujutru polazite u Sent Luis?

— Tako je, u osam sati.

— Bilo bi veoma lepo kad biste nas povezli. Hoćete li to reći mome ocu? — pritom je pokazala na zeleni sto, za kojim je Higinš već sedeo, pretvarajući se da razgovor između kćerke i kapetana uopšte nije čuo.

Kapetan Voker je radosno podigao glavu i pogledao starog kockara.

— Vaš otac, dakle!

U njegovim rečima osetilo se izvesno olakšanje. Spremno je krenuo za devojkom prema kockarskom stolu.

*

Prošla su dva sata.

Kapetan Voker je za to vreme izgubio dve stotine dolara. Velika suma za kapetana rečnog broda. Lice mu je postalo tvrdo. Razvedrilo se samo kada bi ugledao Laurin osmeh.

Devojka je sedela za kockarskim stolom odmah uz kapetana.

Za šankom je stajalo nekoliko kauboja. I ovi su svi povremeno bacali poglede prema lepoj devojkici. Tada bi i na njihovim prašnjavim licima zaigrao osmeh.

Krčmar je nervozno dobio prstima po izglacanom šanku. Bilo mu je očigledno neprijatno što kapetan Voker gubi toliki novac u njegovom lokal. Ovog lađara poznao

je već godinama i znao njegovu neprijatnu, preku narav.

Krčmaru je bilo potpuno jasno da Higinsova kockarska sreća uopšte nije prava. Već godinama stajao za šankom i poznao je ljude. Uostalom, da nije bilo devojke, vlasnik saluna bi već odavno zabranio Higinšu da stupi u njegov lokal.

Pošto su završili turu, Ralf Higinš je sa žaljenjem podigao ramena.

— To je zbilja maler, mister Voker, no siguran sam da ćete u sledećoj turi imati više sreće.

Kapetan je počeo smeljeno da pretura po džepovima, ali u njima nije bilo više novčanica.

— Sledeće ture više sigurno neće biti, mister Higinš. Nemam više novca.

— To ne mari ništa — uzvratio je kockar uz ljubazan osmeh. — Moja kći i ja smo u izvesnom smislu dužnici, kapetane. Osim toga, moraćemo da platimo i putne karte.

Voker je posmatrao starog kockara s nevericom.

— Ne mislite to valjda ozbiljno? Hoćete da igrate u novac za putne karte?

— Ne treba biti sitničar, mister Voker. Koliko je meni poznato, u mnogo što-šta se može kockati.

Podmukli osmeh na kockarevom licu trebalo je da opomene kapetana. No, Voker je u ovoj poslednjoj igri još jedino video šansu da povrati izgubljeni novac.

Ta poslednja runda je počela.

Kapetan Voker je držao u ruci tri keca. Radost mu se ogledala na licu.

Stari kockar nije otvarao karte. Ne podižući pogled, rekao je kćerki:

— Laura, hoćeš li mi doneti od krčmara jednu cigaretu?

Devojka je pošla prema baru, njišući bokovima. Svi bez razlike pratili su njenu vitku pojavu zadivljenim pogledima.

Svi, izuzev, jednog kaubojja prepulanulog lica. Samo je on netremice pratio ono što se munjevito događalo za kockarskim stolom. Uprkos tome, jedva je primetio kako je stari kockar izvukao jednu kartu iz rukava.

Higins je spustio na zeleni sto četiri kralja.

Kapetan Voker je iznenađeno posmatrao karte u svojoj ruci.

Na to se kauboj žustro nasmeja.

— Kapetane, u ovoj turi niste imali nikakvu šansu.

Voker ništa nije uzvratilo. Reagovao je kockar. Lice mu je bilo izobličeno.

— Šta ste time hteli da kažete, mister? — upitao je muklo.

— S vama nisam razgovarao, stranče — odbrusio je kauboj staroj varalici. — Vi tačno znate šta sam mislio.

Ralf Higins je skočio kao oparen. Lice mu je bilo izobličeno, a u olovno sivim očima ogledala se bezgranična mržnja. Znao je da je kauboj video prevaru.

Sada je postajalo samo još jedno jedino rešenje, isto ono koje je varalica koristio kad god bi mu prevara bila otkrivena.

Kauboj je prezrivo odmerio varalicu.

— Nemojte slučajno pomisliti da bih hteo dvoboj sa vama. Mene se vaši prljavi trikovi uopšte ne tiču. Jedno ću vam ipak reći: sa mnom ne biste potezali karte iz rukava.

U tom trenutku kapetan Voker je skočio i snažnom pesnicom odgurnuo sto. Dokopao je kockara za ramena.

— Da li je tačno ono što tvrdi gonič?

— On je pripit — branio se Higins.

Kauboj se upravo odvojio od stola i krenuo prema šanku. Kada je čuo kockareve reči, okrenuo se na potpeticama.

— Vi ste varalica, mister — rekao je hladno i prezrivo pljunuo na pod. — To međutim, nije moja stvar; samo sam kazao. Kod mene vam to, ponavljam, ne bi upalilo čak i pod uslovom da zelenooka lutka sedi za stolom.

Sve se dogodilo munjevito.

— Moj novac nazad! — povikao je kapetan Voker i ustremio se na kockara.

— Oče! Ne! — vrisnula je devojka očiju razrogačenih od užasa.

Stari kauboj se zadovoljno smejio, unapred se radujući lekciji koju će lađar da dâ kockaru.

Niko nije video kako se „kolt“ kratke cevi stvorio u Higinsovoj ruci. Tek odjednom, cev je zablistala, osvetljena lampom.

— Odmah da ste me pustili — zaječao je Higins s mukom hvatajući vazduh i uperio „kolt“ kapetanu u grudi.

Voker se trgnuo. Pustio je kockareva ramena i s nevericom pogledao u oružje.

— Šta sada to treba da znači?

Pitanje je bilo krajnje besmisleno, obzirom na vrlo opasnu situaciju.

— Ako imate „kolt“, onda ga pokažite kapetane. Ako ne, onda se izgubite ovog časa iz saluna.

Samo je Voker mogao da čuje ove reči procedene kroz zube.

Brodar je imao „kolt“ i to je bila njegova propast.

Bilo je to prastaro oružje, kalibra 45. Voker gotovo da nikada nije pucao iz njega ni na prazne flaše, a o živim metama da se i ne govori. Nosio je uzani opasač ispod svo-

je duge uniforme i to samo zbog toga što je svaki čovek na zapadu nosio oružje.

Grubim udarcem kapetan je odgurnuo kockara unazad. Higin je posrnuo, ali je ostao na nogama.

Voker je zavukao ruku ispod kaputa.

— Dobro! Ako baš tako hoćeš, mogu se i pucaljkom poslužiti!

Težak revolver našao mu se u ruci.

U sledećem minutu kapetan broda „Linkoln“ bio je mrtav. Nije stigao ni da povuče obarač. Usijano olovo iz kockarevog „kolta“ zari-
lo mu se u srce još pre nego što je savio kažiprst.

Vokerov revolver je s treskom pao na drveni pod saluna. Međutim, Voker je još uvek stajao raskoračen, pogleda upravljenog na blede Higinsovo lice.

U lokalu je vladala pritiskujuća tišina. Između dvojice ljudi lebdeo je oblak barutnog dima. Još pre nego što se dim razišao, kapetan Voker se sručio kao posečeno stablo pod poslednjim udarcem sekira.

Svima je bilo jasno da kapetan nije imao nikakvih šansi protiv brze Higinsove ruke. Pa ipak, on, kapetan, počinio je grešku — nije smeo da poteže oružje.

Laura je stajala kraj šanka i avelinjski bledog lica gledala mrtvog kapetana. Bilo joj je teško da podigne pogled prema svom ocu.

Ralf Higin je još uvek držao u ruci „kolt“ kratke cevi iz koga se dizao tračak dima. Na licu mu se nije ogledalo užasavanje. Naprotiv, pre bi se reklo opreznost i budnost.

— Svi ste videli? — rekao je žustro. — Bila je to nužna odbrana!

Niko nije odgovorio. Možda su prezrivi pogledi ljudi u lokalu bili odgovor.

Varalica je instinktivno osetio da

se situacija može opasno okrenuti protiv njega. Nije mu promaklo držanje kaubojja, ni odbojni izraz na krčmarevom licu.

Mora na svaki način da ode odavde. Ali kako? Pokušao je da u svoj glas unese čvrstinu, govoreći:

— Idem do šerifa, a vi morate posvedočiti da je to bila nužna odbrana.

Sa ulaza se oglasio dubok muški glas:

— Ne morate ići po mene. Ovde sam!

Svi pogledi bili su sada upravljeni prema vratima. Na njima je stajao šerif. Bio je to mali, dežmekast čovek, plavičastocrvenog lica. Nosio je beli džinovski stetson, koji ga je činio još manjim.

Šerif Vinter, međutim, nije bio tako bezazlen i bezopasan kako je to na prvi pogled izgledalo. Kockar Ralf Higin bio mu je već duže vreme trn u oku. Do tada, međutim, nije imao nikakve zakonske osnove da ga protera iz grada.

Kratkim, brzim koracima, prišao je kockaru. Pre nego što je Higin shvatio šta se zbiva njegov revolver se stvorio u šerifovom džepu.

Čuvar zakona je podozrivo odmerio kockara.

— To sam mogao i da prepostavim. Kada neka kockarska ajkula dođe u grad, obično se tako i završi. Šta se dogodilo, Hal? — obratio se krčmaru.

Vlasnik lokala je izašao ispred šanka i uperio prst u kockara.

— On ga je ubio!

— To nije istina — branio se Higin. — Prvi je potegao kapetan. Bila je to nužna odbrana!

— Kao uvek — zaključio je šerif.

— Nije bilo kao uvek — umešao sa sada stari kauboj.

— Sta ste hteli time da kažete? — zapitao je šerif i podozrivo pogledao goniča.

Kauboj, po imenu Hanter, ponitao je da objasni:

— On je izvukao kartu iz rukava. Sada mi je strašno žao što sam to uopšte pomenuo. Da sam držao jezik za zubima, sada bi kapetan još bio živ.

Ralf Higin je prebledeo od gneva i straha. Situacija bi mogla da postane paklena po njega, ukoliko bi se rečima ovog kauboja poverovalo. Zbog toga je kao razjareni panter počeo da sikće na Hantera.

— Lažeš, prokleti goniču krava! Nemojte mu verovati, šerife! On je sa kapetanom duvao u isti rog.

Kauboj je prišao kockaru i stavio mu svoju snažnu pesnicu pod nos.

— Sa mnom nećeš tako, amigo! Ti jesi izvukao kartu iz rukava. Na žalost, kapetan je imao oči samo za tvoju... dobro, recimo kćerku. Dobar tim, uzgred rečeno, samo što bi to kod mene teško prošlo.

— Dosta pretnji i uvreda — prekinuo ih je šerif grubo. — O tome će odlučiti sudija. — Zatim se obratio kauboju: — Vi ćete morati da ponovite svoj iskaz i položite zakletvu.

— Žao mi je, šerife — uzvratio je Hanter. — Mi još sutra u zoru gonimo krdo dalje.

Čelo varalice Higin sa bilo je sada osuto graškama hladnog znoja. Prokletstvo, postaje vruće! Ispod oka je pogledao kćerku.

Laura nije verovala kauboju. Verovala je samo njemu, svome ocu. Tako je uostalom uvek i bivalo.

Šerif Vinter je zamišljeno prešao prstom preko usne. Znao je da ne sme da zadržava kauboja. Ipak, taj čovek je bio jedini svedok.

Da je Higin dejstvovao u nuž-

noj odbrani nije se moglo osporiti. Međutim, ako bi kockar bio raskrinkan kao varalica, postojala je bar mogućnost da bude izveden na sud.

Vinter je zadržao pogled na starom kauboju. Oklevao je šta da čini. Tek kada je smislio rešenje, rekao je:

— Poći ćete sa mnom u kancelariju i tamo potpisati svoju izjavu.

— Ako baš moram — promrmljao je kauboj mrzovoljno. Očigledno bi mu bilo draže da je ostao u salunu.

Ralf Higin je upitno pogledao šerifa.

— Onda ja mogu sa svojom kćerkom da odem gore?

— Da, možete, ali samo da biste uzeli svoje stvari. Vi ćete takođe sa mnom. Po meni, vaša kćerka može da ostane u sobi. Ne verujem da je u ovu prljavu stvar unešana.

Kockarevo lice bilo je belo kao sveže okrečeni zid. Nervozno je grčio šake.

— Ne mislite to valjda ozbiljno, šerife? Nemate nikakvog osnova da me zatvorite!

— Kako bi bilo da to prepustite meni? Sada požurite, jer nemam volje da vas ovde čekam satima.

Higin nije hteo tako lako da položi oružje. Huknuo je glasno:

— Žaliću se na vas, šerife. U ovom trenutke ne preostaje mi ništa drugo nego da pođem. — Obratio se kćerki: — Laura, pomози mi da spakujem stvari. Budi sigurna, dete moje, da je sudija ovde, ustanovio bi da sam u pravu.

Pre nego što je krenuo, pogledao je starog kauboja sa neskrivenom mužnjom.

Devojka je krenula za njim uz stepenice.

Šerif Vinter doviknuo je za kockarem.

— Požurite, Higinis!

Odgovor nije dobio. Samo je lokalom odjeknuo tresak vrata Higinsove sobe.

*

Šerif je obrisao rukavom srebrnu zvezdu, pričvršćenu na levu stranu grudi, a onda ljutito pogledao veliki sat požutelog broječanika iza šanka.

— Prokletstvo, već četvrt sata je gore. To je prevršilo! Idem po njega. Koji broj sobe ima. Hal?

Krčmar se zamislio na trenutak, pre nego što je uzvratio:

— On ima sedam, a ona osam.

Čuvar zakona u Kvinsiju pošao je žurno uz stepenice.

Nije potrajalo ni pola minuta, a već je trčao dole bez daha.

— Nestali su oboje.

Vlasnik lokala je odmahnuo glavom.

— To je nemoguće, šerife. Gore nema izlaza. Ako su hteli napolje, morali su kroz lokal. Kladim se da su se negde prikrili.

Vinter se gorko osmehnuo.

— Prozor u njegovoj sobi bio je otvoren.

— Pa šta?

Šerif je pokazao palcem na stepenice.

— Idi gore, pa vidi sam. Koristili su čaršave da bi šmugnuli kroz prozor. Sam davo zna gde ih sada još mogu naći!

Govoreći to, čuvar zakona je već trčao prema izlazu.

Stari Hanter, vođa grupe goniča, obratio se svojim ljudima:

— Kako cenim, moja izjava šerifu više neće biti potrebna. Da popijemo još po jedno piće momci. Krčmaru, jedna runda na moj račun.

II

Nad velikom rekom duvao je hladan istočni vetar povijajući grane žbunja na obali i pevajući svoju monotonu pesmu na palubi broda „Linkoln“.

Samo ispred kapetanskog mosta je gorec fenjer, bacajući svoju treperavu svetlost na brod. Bila je to mutna, avetinjska svetlost.

Mornar Hoten je te noći imao drugu stražarsku smenu. Sedeo je na palubi na stoličici i dremao. Kraj njega je ležala poluispijena, trbušasta flaša rakije.

Hoten je bio veoma ljut jer su svi ostali otišli na kopno, a njega je kapetan odredio da stražari. Proklet bio! Najviše od svega ljutito ga je to što zapravo nema ništa da čuva osim jedne stare kofe. Ljuteći se tako, ponovo se mašio za flašu i otpio dobar gutljaj. Ta njegova sklonost ka alkoholu bila je razlog što je sa kapetanom često dolazio u sukob.

Istina, i drugi su pili. Kapetan ne bi ništa rekao, ako bi njegova posada uveče, ili kada je slobodna, ispila nekoliko čašica. Jedino nije dozvoljavao da se za vreme plovidbe pije. I to je imalo razloga. Mornar na rečnom brodu, koji plovi Misisipijem, morao je biti veštiji od ostalih. Reka Misisipi bila je opasna imala je stotine, hiljade sprudova. Ti peščani sprudovi su bila najveća opasnost za brodove. Kapetan koji dobro ne poznaje reku kojom plovi, posebno Misisipi i ne može se potpuno osloniti na svoje ljude, ne može daleko da odmakne. Posle nekoliko milja brod će mu se garantovano nasukati na peščani sprud.

Bila je gotovo ponedelj. Vetar je nešto popustio, a noć postala top-

lija. Nebo je bilo vedro, tamnoplavo i posuto hiljadama zvezda.

Mornar Hoten je iskapio ostatak pića, a onda praznu bocu bacio preko ograde.

Prokletstvo, nema više! Opsovao je kroz zube i nestrpljivo počeo da traži po džepovima cigaretu. Pre nego što je pripalio, čuo je tiho melodično pevušenje sa obale. Ne, to mora da je bilo na mostu.

Grom i pakao, pa to je žena! promrsio je Hoten iznenađeno i ustao. Prišao je ogradi i napregnuto osmotrio obalu, međutim, ništa nije mogao da razazna.

Ženski glas se i dalje čuo, sada čak jasnije. Žena mora da se nalazila na utovarnom mostu.

Pripiti mornar je oblizao suve usne i nasmejao se.

— Baš prava i prijatna promena. Čekaj, golubice, odmah dolazim!

Nesigurnim koracima uputio se prema utovarnom mostu i odmah ugledao ženu.

Bila je sama. Držala je ruke na ogradi i oborene glave gledala u tamne talase reke.

Mornar joj se lagano približio i zastao nedaleko od nje. Pri svetlosti zvezda mogao je da razazna da je još mlada. U svetloj haljini njena vitka figura se dobro ocrtavala.

— Lepa noć, gospodice zar ne? — počeo je Hoten svojim, od alkohola i jeftinog duvana, ogrubelim glasom.

Devojka se pretvarala da je iznenađena, okrenula se i stavila ruku na usta.

— Odakle ste se stvorili vi odjednom ovde?

— Samo bez straha, gospodice. Ja sam odavde, sa broda. Tako ste lepo pevali.

Mornar nije primetio senku, koja mu se kao mačka nečujno približavala iza leđa. Uostalom, bio je ta-

ko uzbuđen neočekivanim susretom da ne bi primetio ni slona.

Trgao se tek kada je čuo iza leđa muški glas.

— Nemojte se uplašiti prijatelju, ja sam otac ove mlade dame. Rado bismo govorili sa vama.

Uprkos opomeni, Hoten se smrtno uplašio, pa mu je trebalo dosta vremena da se pribere.

— Ko ste vi? Šta hoćete ovde? — upitao je žustro.

— Teško je u nekoliko reči kazati. Nego prvo jedno pitanje: hoće li nas ovde neko zateći?

— Sam sam na palubi. Ostali su na kopnu — uzvratio je mornar otegnuto.

— To je dobro — rekao je nepoznati čovek. — Dakle, pazite! Nas dvoje bismo želeli u Sent Luis. Vaš brod ujutru kreće prema jugu.

Hoten je bio bezgranično razočaran što je ova avantura dobila tako poslovan i trezven obrt. Zbog toga je odgovorio mrzovoljno.

— Zbog toga vam nije potrebno da se šunjate usred noći, mister. Brod polazi sutra u osam. Mesta su slobodna.

Stranac se nasmejao.

— To znam i sam, prijatelju, ali mi nećemo da se pojavimo sutra rano na palubi, jer niko ne treba da zna da putujemo.

Hoten je zviznuo kroz zube i bacio ispod oka pogled na vitku priliku mlade devojke.

— Dakle, slepi putnici, a umesto dolara u izvesnom smislu ova mala...

— Trenutak, prijatelju, to sa dolarima je u redu. Za vas dve stotine. Baš lepa suma! Putna karta po osobi staje svega dvadeset.

Mornaru je na trenutak zastao dah. Dve stotine dolara! Prokletstvo, zamašna svota. Za nju je morao mesecima da dirinči.

— Dakle, prijatelju? — prekinuo je stranac mornara u razmišljanju. — Zna li neko mesto na brodu gde biste mogli da nas sakrijete do Sent Luisa.

Dejstvo alkohola na mornarev mozak bilo je kao rukom odneseno. Doneo je odluku.

— Ako hoćete da se sakrijete, ne mogu da vam ponudim baš luksuznu kabinu, mister.

— To i ne očekujemo. Najvažnija stvar je da nas niko ne nađe.

Tek sada je mornaru palo na pamet da pita za razlog ovog skrivanja. Konačno, znao je dobro šta ga čeka ako ovo dvoje bude otkriveno na brodu. Setio se toga trenutka da je već proveo tri godine u Memfisu iza rešetaka. Tog vremena se, inače, nerado sećao.

Stranac je postao nestrpljiv.

— Dakle, šta je? Hoćete li da zaradite te dolare? Polovinu ćete dobiti odmah, a ostatak kad stignemo u Sent Luis.

— Da, naravno — promućao je mornar — ali ja uopšte ne znam...

U tom trenutku, sa obale su odjeknuli glasovi ljudi i topot kopita.

— Ovde ne moramo da tražimo momci. To je bio njegov brod — zaorio se nečiji krupan glas. — Odjahaćemo još jednom do severnog kraja grada, a onda moramo pričekati do jutra.

— Da li su to vama za petama? — prošaputao je Hoten uzbuđeno.

— Nije teško zaključiti da je tako — uzvratio je stranac tiho.

— Šta se dogodilo?

— Reći ću vam kasnije. Prvo nas smestite na brod. Mislite na dolare.

Posle kraćeg oklevanja mornar se odlučio.

— Podite!

Stranac je krenuo sa njim, a koračak iza išla je devojka.

Tako je ubici i varalici Ralfu Higinsu uspelo da sa kćerkom umakne iz Kvinsija.

U ostavi, koja im je bila skrovište, bilo je vraški neugodno. Šmrad je bio tako žestok, da su devojci grunule suze na oči.

— Zar je sve ovo moralo da bude ovako, oče? — pitala je Laura kada je mornar otišao da donese malu lampu.

— Ovak je bolje, dete — uzvratio je kockar.

— Ali ti si bio u pravu. Nisu nam mogli ništa učiniti.

Bezdušni kockar je smislio vešt odgovor:

— Ti još ništa ne shvataš, Laura. Mi živimo u surovoj zemlji. Svako, ja sam bio u pravu, ne kao što znaš, šerif mi je oduzeo oružje. Šta bih mogao da učinim, ako bi hteli da me linčuju?

— Sve je to tako užasno — jecala je devojka. — Zar ne bi bilo bolje da konačno prestaneš sa kockom, oče? Povlačimo se iz grada u grad kao odbačeni.

— Sve to činim za tebe, Laura.

Ona nije osetila laž u njegovim rečima i verovala mu je kao i uvek do tada. Bila je mlada i neiskvarena. Već godinama krstarila je državama s njim, nesvesna toga da je postala saučesnik u njegovim razbojništvima.

*

Ventili su bili pod jakim pritiskom, para je zviždala. Široke lopatice više nisu bacale nemirnu vodu Misissipija. Težak trup broda ječeći se približavao istovarnom mostu.

Mornar Hoten je bacio teško uže Crncu koji je stajao na dok.

Sam nekoliko minuta kasnije „Lincoln“ je bio ukotvljen. Našao

je i bez svoga starog kapetana put prema Jugu.

Na „Linkolnu” je uskoro postalo tiho. Putnici su već odavno napustili brod, pa i oni koji sutrađan putuju dalje. Uputili su se u Sent Luis.

Grad od kamena, kako su ga nekada zvali, neodoljivo je privlačio strance. Ovde nije bilo drvenih pločnika ni prašnjavih ulica, korala i bučnih kaubojja. Široki bulevari, omeđeni visokim kamenim kućama, elegantni barovi, otmeni restorani i veliki hoteli, činili su Sent Luis drugačijim i veoma različitim od gradova na zapadu, koji su ličili na drvene sanduke.

Ovo mesto bilo je kao stvoreno za kockara kova Ralfa Higinsa. Ovde je mogao dugo da ostane nezaštićen. Mnogobrojne kockarnice pružale su mu mogućnost da svoje prevare koristi mnogo više i duže nego u kaubojskim gradovima zapada.

Varalica je napustio brod odmah posle ponoći. Zajedno sa kćerkom, naravno.

Dole u ostavi ležao je mrtvac. Mornar Sem Fiedžerald Hoten.

Ralf Higins je rekao svojoj kćerki da hoće samo da ga onesvesti kako bi se obezbedio. Laura se bila okrenula, pa nije videla gvozdenu šipku koju je varalica uzeo. Naravno, promaklo joj je i to da je otac mornaru ispraznio džepove.

Ralf Higins nije bio čovek koji nekome poklanja svoje dolare.

Uskoro je Higins zajedno sa svojom kćerkom nestao u ulicama Sent Luisa, zaštićen velom noći.

U Misisipi bulevaru ušli su u predvorje elegantnog „Metropoliten” hotela. Svetlost brojnih kristalnih lustera obasjala je dvoje gostiju kojima je dečak Crnac pridržao vrata. Ova svetlost bila je nemilosrdna.

Odeća Ralfa Higinsa i njegove kćeri bila je umazana uljem, kosa umašćena, a lica crna. Najgore od svega bilo je to što su tek sada приметили u kakvom su stanju.

Pri oskudnoj svetlosti fenjera koji im je Hoten stavio na raspolaganje, nisu uopšte приметили da nisu odeveni za salon. Isto tako, uzbuđenja koja su imali poslednje noći, odvrátila su im pažnju od izgleda.

Ralf Higins se jedva uzdržao da ne opsuje.

Za povratak je bilo kasno. Nekoliko zakasnelih gostiju ih je već videlo. Sve oči bile su sada upravljene na ovo dvoje prljavih i umašćenih pridošlica.

U kockarevoj glavi su se misli kovitlale neshvatljivom brzinom, kao pahulje snega na oluji. Grozničavo je tražio izlaz iz ove nemile situacije.

Laura je oborila glavu. Bila je crvena kao majska ruža i postidena.

Prevejani kockar se brzo snašao. Gospodario je ponovo situacijom. Galantno je ponudio svojoj kćerki ruku i gipkim koracima pošao ka recepciji.

— Došli smo noćnim vozom iz Litl Roka. Napali su nas...

Priču koju je zatim ispričao, naterala je hotelskim gostima gotovo suze na oči.

III

Te noći, kopač zlata Rod Tejlor doživeo je nešto doista neobično.

Nalazio se hiljadu milja zapadno od Sent Luisa, duboko u Roki planinama, na samom izvoristu reke Rio Grande del Norte.

Rod Tejlor je bio suviše star da bi u surovim planinskim predelima tragao za žutom prašinom, no život prema njemu nije bio milostiv na

drugog izbora nije imao. Morao je natrag u planine, uprkos svojoj presednoj kosi i bolesnim zgribovima. Morao je, jer je imao paralizovanog sina. Dečaku se moglo pomoći tek ako bi otac uspeo da ga odvede na Istok, kod poznatih lekara.

To je, međutim, stajalo mnogo dolara, daleko više nego što je kopač imao.

Pre dve godine gotovo je sakupio novac, ali je u Denveru pao u ruke jednom varalici na kartama.

Dakle, morao je nazad u planine.

Međutim, ono što se te večeri dogodilo, stari kopač jedva da je mogao da preživi. Opet je zaigrao poker.

Baš toga dana svratio je u grad na reci. Na kockarski sto bilo je položeno nekoliko kožnih vreća sa zlatnom prašinom.

Neki nepoznati stranac držao je banku. Bio je to čovek u tamnom odelu, koga do tada niko ovde u planini nije video i kojem uopšte nije bilo mesto među ovim gotovo poludičljim ljudima.

Nesrećnog Roda Tejlora opet je savladala kockarska strast. Izgubio je. Izgubio je čak veoma mnogo.

— Idem po novo zlato. Moram pokušati da se izvučem. Suviše sam izgubio — rekao je neznancu u tamnom odelu.

Onda je otišao.

Sada je sedeo već puna dva sata kraj male logorske vatre. Plamići vatre bacali su treptavu svetlost na izborano, umorno lice starog kopača i iskrili na njegovoj, sedim vlasima, prošaranoj kosi.

Vodio je tešku unutrašnju borbu sa samim sobom.

Da li da se još jednom vrati?

Možda će dobiti, a možda opet izgubiti sve kao nekad u Denveru.

Bacio je gotovo bojažljiv pogled prema mestu gde je sakrio svoje

zlato: nalazilo se ispod jedne kamene gromade, gotovo deset jardi iza kolibe.

Iz sumornih misli trgao ga je neki čudan šum. Da to nije bic topot kopača?

Kopač zlata je skočio na noge i bizmom razbacao drva sa vatre. Međutim, nije mu uspele da sasvim ugasi plamen. Svetlost je još uvek padala na okolne stene. Iza same Tejlorove kolibe dizao se stiri kameni zid gotovo do samog neba.

Jahač se približavao. Mora da je upravo prošao kraj oskudnog šumarka na mestu gde se planinski put račva.

Rod Tejlor je utrčao u kolibu i uzeo iz nje sačmaricu. Onda je napustio kolibu i odšunjač se duž kamenog zida, sve do mesta gde je sakrio kožne džakove sa zlatnom prašinom. Tu je legao potrbuške na zemlju i napregnuto oslušnuo.

Topot je bio sve jači. Jahač je morao biti sasvim blizu.

U međuvremenu vatra ispred kolibe se sasvim ugasila. Međutim, pojavio se mesec i obasjao svojom bledom svetlošću kolibu i ugašenu logorsku vatru.

Sada je Tejlor već mogao da vidi jahača kako izlazi iz žbunja. Stranac je zaustavio konja i osmotrio gotovo ugašenu vatru.

Kopač je podigao pušku i pokušao da cilja na stranca. Međutim, mesečeva svetlost kao da je pomerila cilj.

Tejlor je spustio oružje, kao da mu je neki unutrašnji glas šapnuo da ovaj čovek ne dolazi kao neprijatelj.

No, da li čovek ovde može imati prijatelja? Prijatelja koji dolaze noću?

No, ne ovaj čovek ne dolazi s prijateljskim namerama. Mora da ga je njegov unutrašnji glas prevario.

Stranac sigurno misli da je ovo mesto napušteno. Kako bi se inače drznuo da se pojavi tako otvoreno, nezaklonjen.

— Čekaj, čekaj, momče dođi samo bliže pa ću te ja izbaciti iz sedla — promrsio je Tejlor u bradu.

Jahač je sve vreme stajao nepomično ispred žbuna i posmatrao ostatke logorske vatre. Nije mogao da vidi čoveka pritajenog uz kameni zid, ali je osećao da se neko nalazi u blizini.

— Mister Tejlor! — pozvao je stranac tiho.

Tako ti namamljuj starog konja iz koralu, pomislio je kopač gnevno.

Na mestu, na kome je Tejlor stajao, vladao je potpuni mrak.

Jahač je lagano kliznuo iz sedla. Prišao je nekoliko koraka bliže ugašenoj vatri, a onda ponovo zastao.

— Mister Tejlor!

Odgovora nije bilo.

Ponovo je zavladao tišina.

Jahač je napregnuto osluškivao. Čuo je šum koji nije odgovarao tišini ovog usamljenog planinskog sveta. Neobičan noćni šum. Nije znao šta je, ali je slutio opasnost. Munjevitim skokom bacio se ustranu i legao na tle.

Žestoka grmljavina narušila je noćnu tišinu. Vatra je za trenutak suknula iz teške „kenfaki“ puške i osvetlila stenoviti zid od belog krečnjaka.

Posle toga noć se činila još tamnijom nego što je bila.

Jahač se gorko nasmejao.

— I to je neki odgovor.

Hladan znoj orosio je Tejlorovo čelo. Imao je osećaj da ga neka nevidljiva ruka davi. Bio je izgubljen! U brzini, zaboravio je da ponesie municiju iz kolibe. Nije mogao da krene tamo, da donese municiju, jer bi to bio put u sigurnu smrt. Trebalo bi, naime, da prođe kraj

ugašene logorske vatre da bi stigao u svoju kolibu.

Stari kopač ponovo je začuo neobičan, metalni glas iz mraka.

— Pucanj je bio lep i bučan, mister i mislim da je to dovoljno. Hteo bih da govorim s vama.

— Znam ja tu priču, amigo — odgovorio je starac grubo. — Cubi se, inače će ti sledeći metak probušiti lobanju.

Stari kopač je grozničavo mislio na to da nipošto ne sme dozvoliti da stranac primeti da je bez municije. Moraće da blefira.

Međutim, reči nepoznatog jahača ugasile su svaku iskrnu nade.

— Vi više nemate municije.

Rod Tejlor se skamenio. Odakle bi to stranac mogao da zna? Bio je to blef, jeftin, podmukli blef.

Ali ne, nije bio blef. Bio je to zaključak logičkog razmišljanja. Tejlor bi svakako odavno pucao i drugi put, kada bi imao još municije u džepovima.

Kopač zlata prasnulo je u grohotan izveštačeni smeh.

— Ako mislite da više nemam municije onda dođite ovamo do mene.

— U redu, dolazim.

Sada je gotovo, dobovalo je Tejloru u glavi. Video je stranca kako ustaje, sasvim jasno je mogao da razazna njegovu vitku priliku i gibak hod pri mesečevoj svetlosti.

Da bar ima jedan metak!

Stari kopač još uvek nije odustajao.

— Ni koraka dalje, čoveče, ili ću povući obarač!

— Ja nemam oružje u rukama, mister Tejlor. Shvatite, konačno, da sa vama hoću da razgovaram.

— Ko ste vi? — upitao je kopač, u njegovim rečima kao da je zatreperio zračak nade.

— Moje je ime Holidej. Večeras smo igrali poker.

— Shvatam, sada hoćete da uzmete ostatak moga zlata.

Dok Holidej se jedva čujno nasmejao.

— Ne, mister Tejlor.

— Šta onda hoćete?

— Rekao sam vam već, moram da razgovaram sa vama.

— Ne znam o čemu bismo nas dvojica mogli da razgovaramo. Vi ste zaradili moje zlato, za koje ću morati još punu godinu da dirinčim. Mi smo kvit. Igra je bila čista.

Rod Tejlor je sada prišao zgarištu logorske vatre. Između njih dvojice bila je samo još gomila pepela.

Stari kopač je još uvek grčevito držao svoju pušku, kao da mu ona još može pomoći.

— Vi imate sina, mister Tejlor? — raspitivao se Džordžijanac.

— Da, imam sina — uzvratio je kopač iznenađeno.

— Dečak je bolestan?

— Paralizovan je. Kao malo dete pao je pod kola sa arnjevima. Od tada ne može više da hoda.

Holidej je neko vreme ćutao, a onda rekao tiho:

— Povreda kičme, dakle.

— Otkud vi to znate? Ah, da tačno, vi ste doktor, zar ne? Mislite li da mu se još može pomoći? — upitao je bojažljivo.

Džordžijanac je podigao ramena.

— Zavisi od toga koliko je povreda teška. No, u svakom slučaju, morali biste sa sinom da putujete na Istok.

Stari je tužno klimnuo glavom. Zatim je ispričao Džordžijancu svoju sudbinu i susret sa kockarom u Denveru.

— Da, tako je bilo, mister Holidej. On mi je na pokeru uzec sve moje zlato, ne kao vi. Vi niste varali iako su to ljudi u salunu, u po-

četku, mislili. Međutim, onda u Denveru sam prekasno primetio da je onaj pas bio varalica. Ako ikada natrčite na njega, setite se: zvao se Ralf Higin.

Džon Holidej je ovde u planinama prvi put čuo ime čoveka koji će u njegovom životu odigrati prilično neprijatnu ulogu.

Kopač zlata je prešao grubom rukom preko čela, kao da hoće da oda-gna ružne misli.

— Mislili da bi bilo dobro da pripalimo ovu vatru. Dok. Hladno je.

Džordžijanac je pogledao prema mesecu i uzvratio zamišljeno.

— Ne, bolje nemojte.

— Zbog čega? — upitao je Tejlor iznenađeno. Kod mene gori sva-ke noći.

— Ne podnosim dim, mister Tejlor. U svakom slučaju, čim završim razgovor sa vama, nastavljam put.

— Nebesa, to je tačno! Hteli ste sa mnom da razgovarate. Potpuno sam na to zaboravio.

Holidej je u međuvremenu već krenuo prema svome konju. Odveo ga je u senku male kolibe i vezao za stub. Vratio se do zgarišta, noseći pod mišicom pokrivač i bisage.

— Možemo li da sednemo? — rekao je i spustio se kraj ugašene vatre. Pritom je izvukao iz bisaga flašu brendija i pružio je kopaču.

— Hvala. Dok. Ja, na žalost, ne bih mogao da vas poslužim pićem.

Izvukao je zapušač, otpio gutljaj i vratio Džordžijancu flašu.

Holidej je prihvatio i stavio među kolena. Lice mu se nije videlo, jer mu je mesec obasjavao leđa. Zatim je nastao tajac, koji je trajao nekoliko minuta, posle kojih je Holidej podigao glavu i pogledao kopača.

— Ja imam jednog prijatelja u Bostonu. Dobar je lekar. Nije vam potrebno pismo od mene. Samo...

pozdravite u moje ime i recite mu da sam u planinama Kolorada. On će pomoći vašem sinu. Zove se Harris.

Tejlor je duboko uzdahnio.

— To je vraški ljubazno od vas. Sigurno ću tamo otputovati čim skupim novac. Dobro je da čovek zna kome treba da se obrati. No, moj Džimi će morati da sačeka još jednu godinu.

Džon Holidej je otvorio bisage i izvukao iz njih platneni džakčić.

— Neće. Evo zlata koje ste izgubili večeras.

Kopač je skočio kao oparen.

— Ne, Dok, to ne mogu da primim. Ja sam izgubio, a vi pošteno igrali. Zlato je vaše.

— Ono pripada vašem sinu, mister Tejlor — presekao ga je kockar oštro. — On treba da ozdravi.

Ove reči su odjeknule kroz noć pune gorčine, a kopač nije ni slutio da dolaze iz usta čoveka kome je bolest izmenila tok života.

Kopač je uzbuđeno disao. Nije bio u stanju bilo šta da kaže. Ono što je čuo bilo tako neverovatno, tako neočekivano, da je mislio da sanja.

— Ne znam kako da vam zahvalim, mister Holidej — jedva je procedio.

U tom trenutku dogodilo se nešto tako neshvatljivo i neverovatno, da stari čovek nije bio sposoban ni da trepne. Sedeo je razrogačenih očiju, čuo povike, video sevanje iz revolvera, samo nije video Holideja. Taj čovek kao da je u zemlju nestao.

Posle kratkog prekida, pucnji su ponovo odjeknuli, ovog puta iz daljine, najverovatnije s reke. Zatim je zavladala tišina, a u daljini odjeknuo je topot kopita nekoliko konja.

Mesec se povukao iza kamenitih vrhova.

Rod Tejlor se malo pribrao, ali još uvek nije znao šta se dogodilo. Kolena su mu klecala, dok je skočio na noge i utrčao u kolibu da uzme municiju za pušku. Kada je izašao iz kolibe, čuo je Holidejev glas.

— Mister Tejlor?

— Prokletstvo! Kakav je to vatromet bio?

Kockar se nasmejao na svoj tipičan način.

— Očekivao sam bandu.

— Kako ste to očekivali?

Ne odgovarajući na kopačevo pitanje, Holidej je počeo da objašnjava:

— Bili su to žutokljunci, početnici. Čuo sam ih još kad su dole kod reke skrenuli planinskom putanjom. Ali, sami ste krivi za ovo. Kada ste ustali od kockarskog stola i prišli baru, saopštili ste krčmaru da ste prokockali pola godišnje zarade.

— Da, pa šta?

— To su neki momci čuli. Prema tome, zaključili su da morate imati bar još onoliko novca koliko ste izgubili u baru. Shvatate li?

Stari kopač je shvatio, shvatio je i više: Dok Holidej nije došao ovamo da mu vrati zlato, nego i radi toga da ga štiti prilikom napada.

Prokletstvo, kakav je ovo neobičan čovek! Bez njegove pomoći ležao bi sada mrtav kraj ugašene vatre.

Kopač u svom uzbuđenju nije ni primetio da je Holidej otišao po konja. Pre nego što je bio u stanju da još jednom zahvali Holideju, čuo je škripu sedla, a odmah zatim topot kopita konja koji se udaljavao stazicom prema reci.

U rano jutro, kada je sunce bacilo svoje prve zrake, preko visokih pla-

ništa drugo nemaju na pameti, no da poštenim građanima zagorčavaju život.

Laura je svome ocu sve verovala.

— Hvala, vaša pomoć mi nije potrebna — uzvratila je hladno, naglo se okrenula od izloga i krenula niz ulicu.

Mladi pomoćnik nije hteo tako brzo da položi oružje. Devojka mu se izuzetno dopala. Tako nešto se nije vidalo svakog dana u Sent Luisu.

Pošao je za njom.

U tom trenutku Ralf Higinis je upravo izlazio iz jedne prodavnice na suprotnoj strani ulice. Odmah je ugledao svoju kćerku i čoveka koji je prati.

Varalica je imao veoma razvijen instinkt da oseti opasnost. Primetio je i zvezdu koja je na suncu blistala na grudima mladog čoveka.

— Prokletstvo — uplašeno je procedio kroz zube. — Šta ovo treba da znači?

Odluku je doneo istog trenutka. Sledio je Lauru sve do hotela „Metropoliten“, išao je tako da ga kći ne može videti, čak i ako se okrene.

Laura se nije okretala, ali je slutila da je otac prati. Ušla je u predvorje hotela i uzela ključ. Pre nego što je pošla uz stepenice, bacila je pogled na staklena vrata.

Pred ulazom je stajao čovek sa zvezdom.

Devojku je obuzeo paničan strah. Samo da otac sada baš ne naiđe, pomislila je.

Otac nije naišao. Ralf Higinis je bio stari lisac. Stajao je prekoputa hotela pritajen u tamnom ulazu kuće i netremice posmatrao čuvara zakona.

— Ako ostane tu da stoji, moram odmah da odmaglim.

Mek Kirbi se nije dugo zadržavao. Još trenutak posmatrao je ulaz u hotel u koji je zamakla lepa devojka, siegnuo ramenima i krenuo niz ulicu.

Ralf Higinis je odahnuo sa olakšanjem. Težak teret pao mu je sa crne duše. Prešao je ulicu, stupio u hotel i prišao recepcijskom stolu.

— Spremite mi odmah moj račun. Putujem.

— Kako želite, mister — uzvratilo je sedokosi portir.

Razbojnik je hitao uz stepenice.

— Jesi li ga videla? — upitao je devojku žustro.

— Da, oče. Ti, naravno, misliš na pomoćnika.

— Tačno. Šta je hteo?

— Pitao me je može li da mi pomogne i da li nekog tražim.

— I šta si mu ti odgovorila?

Laura je oborila glavu.

— Rekla sam da tražim svoga oca.

Razbojnikovo lice se izobličilo. Obrve su mu se sastavile, a oči opasno sevnule.

Podigao je ruku, koščatu, kockarsku ruku i njome žestoko udario devojku posred lica.

Laurine oči su se ispunile suzama. Svakog drugog bi ovaj prizor duboko potresao, ali ne i Ralfa Higinisa, iako je pred njim stajala njegova rođena kći obličena suzama.

— Pakuj svoje prnje — naredio joj je. — Moramo odmah da se izgubimo. Tvoja glupost doista nema granica.

To je otac rekao kćeri spremnoj da sve učini za njega, devojci koja ga je volela do obožavanja.

Ni to Lauru Higinis nije osvestilo. U stvari, nikada se i nije sasvim osvestila. Tek mnogo godina kasnije, kada joj je otac odavno bio mrtav, a ona postala čest posetilac

kockarskih saluna u velikim gradovima zapada, noseći breme razočaranja zbog strasne neuzvraćene ljubavi, naslutila je kakav joj je otac u stvari bio.

— Za pet minuta da si spremna!

Za elegantno odevenim razbojnikom vrata su se sa treskom zatvorila.

*

Mek Kirbi je stigao do ugla ulice.

— Prokletstvo, kakva lepotica! — promrmljao je sebi u bradu i zadenuo obe ruke u opasač. — Izbij sebi, momče, tu lepoticu iz glave — nastavio je da govori. — Takve dame nisu za malog šerifovog pomoćnika.

Međutim, crvena kosa i zelenooka lepotica nikako da mu izađu iz pameti.

Da bar zna kako se zove! Bilo bi lepo misliti na nju, znajući njeno ime. I tada mu je sinulo. Zabacio je šešir na potiljak i sklonio pramen kose sa čela.

Kako se samo toga nisam ranije setio, prekorevao je samoga sebe.

Mek Kirbi se okrenuo i pošao natrag Misisipi bulevarom. Stigao je do „Metropolitan” hotela i ušao je u predvorje.

Portir ga je poznavao.

— Šta ima novo, mister Kirbi? — upitao je mladog čuvara zakona.

— Ništa naročito, mister Pauer — uzvratilo je mladić zbunjeno. — Imam jedno privatno pitanje.

— Govorite.

— Pre pola sata u vaš hotel je ušla crvenokosa devojka. Zna li ko je ona?

Portir se dobroćudno osmehnuo.

— Baš nemate sreće. Pre četvrt sata je otputovala sa svojim ocem.

Videći razočarano, gotovo tragič-

no lice mladog čuvara zakona, portir se glasno nasmejao.

— Mister Kirbi, pa nije tako tragično. — Zatim je tiho dodao. — Trebalo je to dvoje da vidite, prošle noći kada su stigli ovamo u hotel. Izgledali su kao odžaćari... — Portir je prekinuo u pola rečenice i zagledao se u zvezdu na pomoćnikovim grudima. — Trenutak samo, Mek Kirbi, to biste vi morali znati. Na njih je izvršen napad.

— Nama ništa nije javljeno — uzvratilo je pomoćnik zbunjeno.

— Meni je to čudno. Njen otac mi je rekao da će još u rano jutro otići da obavesti šerifa.

— Mogu da pitam gazdu. Kako se ono dvoje zovu?

— Higinis, Laura i Ralf Higinis.

— Hvala ti, Pitaću ga.

Mek Kirbi je dodirnuo sa dva prsta obod šešira i uputio se prema vratima.

Izenada je zastao kao ukopan i okrenuo se.

— Higinis, rekoste? — ponovio je muklim glasom.

Portir ga je iznenađeno pogledao.

— Da, Higinis. Ralf i Laura Higinis.

Pomoćnik šerifa se u jednom skoku našao na ulici. Potrčao je kao pomahnitao u pravcu kancelarije.

Videvši svoga pomoćnika kako bez daha uleće u kancelariju, šerif je iznenađeno podigao glavu:

— Šta se dogodilo, Mek Kirbi?

— Ono dvoje Higinsovih je u gradu. Bili su do pre pola sata u „Metropolitan” hotelu.

Šerif je morao prvo trenutak da razmisli ko bi to mogao da bude, a onda se setio vesti dobijene iz Kvin-sija.

— Gde su sada?

— Ne znam. Vrtar mi je rekao da su hteli da otputuju.

Šerif je bacio pogled na zidni časovnik.

— Prokletstvo! Podnevni voz kreće za nekoliko minuta! Uzmi konja, možda ćeš ipak uspeti. Oni su sigurno već u vozu.

Mek Kirbi je već bio napolju. U štali je našao osedlanog konja. Uvek je jedna životinja bila pripremljena za slučaj potrebe.

Ocenio je da mu je sada kucnuo odlučujući trenutak u životu.

*

Hotelska kola su odvezla Higinsove na železničku stanicu.

Voz za Kansas Siti stajao je već spreman za polazak na šinama. Iz lokomotive su se dizali beli oblaci dima.

— Imali smo sreće — došapnuo je Higin svojoj kćeri. — Sledeći voz polazi tek večeras.

Laura nije odgovorila. Šamar joj je još uvek goreo na obrazu. Međutim, nije zamerala ocu za ovaj postupak, čak je smatrala da bolje nije ni zaslužila. Bila je to neoprostiva greška što je onako odgovorila pomoćniku šerifa.

— Hodi, smestiću te sasvim napred. Nije isključeno da nas je pratio. Ja ću biti pozadi. Mene niko ne poznaje.

Tako su i učinili. Laura Higin se smestila u prvi kupe, a otac se vratio sasvim nazad. Stao je na platformu poslednjeg vagona i posmatrao ljude oko voza. Vreme je davolski sporo odmicalo. Najzad je došao trenutak polaska. Lokomotiva je tri puta prodorno zazviždala i točkovi su počeli da se kreću.

Ralf Higin je odahnuo sa olakšanjem. Već je hteo da se okrene i vrati u vagon, kada ga je ugledao; jahač je grabio preko ograde na zapušenom konju. Nastavio je da

goni konja za vozom koji je ubrzavao hod.

Varalica je prebledeo. Primetio je zvezdu na jahačevim grudima. Bio je to pomoćnik koji je oslovio njegovu kćerku.

Dakle, nije se prevario. Gnevna lica posmatrao je jahača. Voz je grabio sve brže i brže, ali ni čuvar zakona nije zaostajao. Naprotiv, iz sekunde u sekund bio je bliži vozu.

Higin je hitro pogledao preko ramena i ustanovio da na platformi nije bilo nikoga. To mu je olakšavalo stvar. Potražio je u džepu „deringer“ — oružje koje je kupio u Sent Luisu.

Ne, to bi bila ludost tako blizu železničke stanice. Sigurno bi odmah obavestili sledeću stanicu.

Mek Kirbi se sada nalazio iza kompozicije na svega deset jardi. Dalje nije uspevao da smanjuje rastojanje. Voz se zahuktao, a umoran konj spoticao o pragove. No, na uzbrdici voz je počeo da usporava.

Mek Kirbi mu je dao rukom neki znak.

Higin je podigao ruke kao da ne shvata šta jahač od njega hoće.

Voz je i dalje usporavao. Konj je gotovo njuškom dodirivao ogradu platforme na kojoj je stajao varalica.

— Pomozite mi da prekoračim — doviknuo je čuvar zakona i nagnuo se preko sedla.

Pomoći ću ti momče, pomislio je Higin i na licu mu je zaigrao satanski osmeh. Nagnuo se preko ograde, tako da je mogao da uhvati jahačeve ruke.

— Skačem! — doviknuo je Mek Kirbi.

— Hajde, krećite! — uzvratio je Higin. — Voz će odmah ubrzati hod.

Jahač je izvukao čizme iz uzen-

gija i odupro se o sedlo. Odbacio se tako da je telom žestoko udario u gvozđenu platformu. Visio se s druge strane ograde. Higas ga je držao obema rukama i pre nego što ga je gurnuo, još jednom je bacio pogled prema vratima.

U blizini nije bilo nikoga. Trenutak je bio pogodan. Provukao je nogu kroz rešetku ograde i svom snagom tresnuo Kirbija u lice, a istovremeno tugao ruke. Kirbi ga je pogledao zaprepašćeno razrogačenim očima i grčevito pružio ruke da se uhvati za ogradu. Ali nije uspeo.

Kockar mu je podrugljivo doviknuo:

— Pre nego što otputuješ do đavola, ne zaboravi, da te je Ralf Higas lično sredio.

Pomoćnik šerifa sleteo je sa platforme. Prevrnuo se kao pogodan zec i našleo na žbunje uz obalu reke.

Iako onesvešćen, nije ostao tu da leži. Poneseno zamahom inercije, krupno telo Mek Kirbija kotrljalo se dalje prema vodi.

Sve je to sa platforme Ralf Higas mogao da vidi. Uživao je u ovom prizoru.

— Taj više neće jahati ni za jednim vozom — promisljao je cinično i ušao u vagon.

*

Našli su ga tek uveče. Bili su to kaubojski koji su terali svoja krda na pojilo.

Ugledali su ga kako leži obliiven krvlju, tako da mu se lice nije moglo razaznati. Visio je na jednom žbunu, neposredno uz obalu. Da tog žbuna nije bilo, šerifov pomoćnik bi našao smrt u vodama Arkanzasa.

Kaubojski su već počeli da mu kopaju raku, kada je jedan od njih otkrio zvezdu. Ležala je na pet jar-

di od nesrećnog čoveka. Jedan od kaubojski počeo je da trlja srebrnu petokraku rukavom.

— Prokletstvo, ako se ne varam, to je šerif ili neki sličan. Njega ne možemo tek tako strpati u raku i zasuti zemljom, momci.

Zvezda je išla od ruke do ruke. Lica kaubojski postala su ozbiljna.

— Da, mislim da si u pravu, Tome — složio se nadzornik, visok mršav čovek tridesetih godina. — Moraćemo da ga ponesemo.

Kada su podigli Kirbija da ga prebace na konja, nesrećeni čovek je jedva ejno jeknuo.

Kaubojski su to ipak čuli i brižljivo ga ponovo spustili na tle. Čitali su zbunjeno i gledali jedan drugog.

— Grom i pakao, skoro mi se sledila krv u žilama, momci — promislio je nadzornik. — Za dlaku pa da živog čoveka strpamo pod zemlju.

Ma kako ovi ljudi bili grubi i surovi, pri ovoj pomisli obuzela ih je hladna jeza.

Mek Kirbi je izgledao užasno. Celo telo mu je bilo plavo i zeleno, sa čvorugama. Kaubojski su mu previli povrede kako su znali i umeli.

— Tom, ti ćeš ostati kod njega — naredio je nadzornik. — Ako ga u ovakvom stanju položimo na konja, neće preživeti ni jednu milju. Dovešćemo kola sa ranča, a jedan od nas će ići po lekara.

Tako je i bilo.

Pomoćnik šerifa, Mek Kirbi, je ostao u životu. Ležao je nekoliko nedelja bez svesti u bolnici u Sent Luisu i napustio je tek posle nekoliko meseci. Ostao je zauvek bogalj. Celog života je vukao desnu nogu.

Zločinac Ralf Higas je umakao.

Sada je u dvema državama za njim bila raspisana poternica.

V

Sunčeva svetlost se s mukom probijala kroz okna prozora na separeu i bacalo gotovo avetinjsku svetlost na kockarski sto.

Zrnca prašine lebdela su u vazduhu kao najsitnije mušice, a plavičasti dim duvana ispunjavao je prostoriju. Oblaci su se dizali do tavanice.

Ovaj separe nalazio se u salunu „Bišop” u Šeridanu, malom stočarskom gradu u zapadnom Kansasu.

Vlasnik lokala Mek Bišop bio je starac opuštenih obraza i umornih, upaljenih očiju. Zastupao je filozofiju da je besmisleno svakodnevno čistiti salun. Ako bi ujutru očistio pod, uveče bi bio ponovo prljav. Bilo kako bilo, on se metle prihvatao jednom nedeljno.

Bilo je rano pre podne. Lokal je bio prazan, kao i uvek u to doba. Mek Bišop je stajao za šankom i dremao. Osluškiavao je u pravcu separea, gde su sedela četiri kockara.

Trojicu od ove četvorice je poznavao. Bili su to Kesli Barmaster. Tresi Ejm i Toni Golden. Poznavao ih je, jer su povremeno navraćali u Šeridan. Govorilo se da su pljačkaši sa granice, ali to niko pouzdano nije znao. Uvek kada bi navraćali u grad imali su dosta novca, a to je bilo najglavnije, naravno za Mek Bišopa.

Četvrtog čoveka je danas video prvi put. Stigao je jutarnjim vozom u grad. U glavnoj ulici su se ljudi osvrćali za visokim, naočitim strancem u elegantnom tamnom odelu. U takvoj odeći se uglavnom nije dolazilo u Šeridan.

Snežnobela košulja i kratke crne lakovane čizme, nipošto nisu odgovarale ovom prašnjavom, stočarskom gradu.

Bila je puka slučajnost što su se

stranac i tri razbojnika sreća u salunu kod Bišopa. Upoznali su se za šankom, a već pola sata kasnije seli za kockarski sto u separe.

Vlasnik lokala bacio je pogled na zidni časovnik, mašio se za flašu sa police i poneo je u separe.

Samo što je odškrinuo vrata, na njega se breкнуo Kesli Barmaster:

— Odmagli!

— Prokletstvo, unutra mora da je gusto! — promislio je kroz zube Bišop i vratio se za šank.

Doista, tako je i bilo. Atmosfera u separeu „Bišop” saluna bila je više nego napeta.

U momentu kada su za šankom naišli na nepoznatog čoveka odevenog u čisto, skoro kicoški skrojeno odelo, trojica sumnjivih tipova sa granice bili su uvereni da su našli žrtvu koju mogu opelješiti. Njihovo razočaranje bilo je ogromno kada su shvatili da stvar ni izbliza ne stoji tako, a najverovatnije da bi trojica lupeža napravili u najmanju ruku glup izraz lica da su znali da stranac u tamnom odelu sa kojim su ušli u igru nije niko drugi nego Dok Holidej.

Lice Džordžijanca se znatno promenilo od vremena kada je napustio Boston. Kada bi građani velikog grada sada videli Holideja, teško bi u njemu prepoznali mladog zubnog lekara koji je tako uspešno započeo praksu. Za vreme svoga boravka na Zapadu on se malo raskrupnjao. Ramena su mu postala šira, a stas čvršći i gipkiji. Venac sitnih bora oko leđeno plavih očiju nagoveštavao je znatno iskustvo i izvestan umor od života, a blede lice, sada opaljeno suncem i šibano vetrom, delovalo je tvrde, oštrije, pa čak i neprijateljski reško.

Ostala je samo elegancija kojom se odevao. Nosio je, uglavnom, tam-

no ili svetlosivo odelo. Košulja na njemu bila je uvek snežnobela.

Dok Holidej se prvi put obreo u Šeridanu. Pošto je video „Bišop” salun, jedini u gradu, odlučio je da još večernjim vozom krene dalje.

Mogao je to da bude miran dan za Džordžijanaca da slučaj nije hteo da i trojica lupeža stignu u grad i da mu ponude partiju pokera.

Jedva primetan osmeh pojavio mu se oko usana, kada je ispod poluspuštenih kapaka uhvatio Barmasterov pogled, upućen prijateljima: pogled pun trijumfa.

Sva trojica uložila su veliki novac, Holidej je prihvatio. Dobio je nekoliko puta zahvaljujući izvanrednom blefu. U tom stilu igra je nastavljena sve dok lupeži nisu ostali praznih džepova. To je bio kraj.

Džordžijanac je tačno znao šta sada sledi. Doživljavao je to dosta često. Lupeži su imali još samo malo novca u džepovima.

— Zar nećete više, gospodo? — upitao je Holidej i stavio zarađeni novac u džepove.

Tresi Ejmu samo što oči nisu ispale iz glave, a Toni Goldenu je prvi put zamro osmeh na usnama.

Kesli Barmaster je lagano odgurao stolicu unazad. Oči su mu se pretvorile u dva uzana proreza. Uvukao je glavu u ramena. Vazduh u separeu bio je kao nabijen dinamitom.

Samo je Džordžijanac sedeo mirno, pretvarajući se da ništa ne primećuje.

Sva trojica razbojnika su gotovo istovremeno pošla rukom prema „koltovima”, ali su zastali kao ukopani usred pokreta. Cev teškog „kolta” bila je uperena u njih. Holidej se zavalio u stolicu i blago se osmehnulo.

Iznenadenje trojice razbojnika ne bi bilo tako ogromno, da su znali

ko je čovek za njihovim stolom. Smatrali su ga naivnim žutokljuncem sa istoka, najverovatnije putujućim trgovcem. Elegantno odelo samo je još potkrepilo njihovo uverenje.

Sada im je lagano dolazilo do svesti da pred sobom imaju čoveka, koji ne samo vraški dobro igra poker, nego i barata „koltom”.

U razmišljanju ih je prekinuo Holidejev metalni glas.

— Ne tako, gospodo! Kockamo se, ali nipošto olovom!

Kesli Barmaster je procedio psovku kroz zube.

— Ostavite pucaljke, momci — rekao je svojim prijateljima. — Ovo puta je on dobio partiju.

Tresi Ejm promrsio je nešto nerazumljivo. Ovakav ishod mu nije odgovarao.

— Videćemo se opet — rekao je strancu. — Budite uvereni u to. S našom lovom nećete napustiti Šeridan, mister...

— Holidej — dopunio ga je kockar sa blagim osmehom.

Toni Golden je munuo Barmastera u rebra.

— Šta se desilo? — promrsio je Kesli dnevno.

Međutim, Toni Golden još uvek nije bio u stanju da izusti ni reč. Piljio je u Džordžijanaca kao da pred sobom vidi utvaru.

— Prokletstvo, pogledajte ovaj „linkoln”!

Kesli Barmaster je bio nestrpljiv. — Šta je sad s tim? Govori! — obrecnuo se na Goldena.

— Grom i pakao, zar nisi čuo njegovo ime, Kesli? Holidej!

Barmaster je ljutito odmerio svoja prijatelja.

— Čuo sam, nisam gluv. Taj se momak može zvati kako god mu je volja, tek sa našim dolarima neće napustiti grad.

Iznenada mu se na čelu urezala duboka bora. Ipak, mada veoma sporo, izgleda da je njegov oskudni mozak počeo da radi. Pogledao je iskosa u Džordžijanca i tiho ponovio ime.

— Holidej? Negde sam već čuo to ime. — Onda se lupio pesnicom u glavu. — Ja, prokleta budala, Dok Holidej! Kockar i revolveraš. — Prasnuo je u grohotan, nezadrživ smeh. — A mi, idioti, mislili da smo uhvatili žutokljunca!

Grohotan smeh je odjednom zamukao, a Barmaster postao ozbiljan. Podbočio se obema rukama na zele- ni sto i nagnuo. Između njegovih snažnih grudi i Holidejevog oružja razmak jedva da je iznosio pola jarde.

— Sada me slušajte, Holidej. U redu, natrčali smo na vaše trikove. Niste nam rekli svoje ime ranije.

— Zar ste me vi pitali za ime?

— Ne, nismo. Ali to, uostalom, sada i nema više značaja. Možda ste kod većeg broja ljudi imali sreću i dobro prošli, ali ovog puta ste natrčali na pogrešne. Moj posljednji predlog glasi: vratite naše dolare, pa možete da se izgubite.

Holidej se osmehnuo.

— Vi ćete se izgubiti.

Rekao je to sasvim mirno. Samo onaj ko ga je dobro poznao, mogao je da oseti koliko pretnje ima u tim rečima.

— Davola ćemo to učiniti! — pro- siktao je Barmaster.

Džordžijanac je podigao „kolt” i nanišanio na levu stranu snažnih razbojnikovih grudi.

— Brojaću do tri — rekao je izu- zetno tiho.

Barmaster je prebledeo.

— Ne mislite vi to, valjda, oz- biljno, Holidej? — upitao je nesi- gurnim glasom.

— Ne može biti ozbiljnije.

— Hajde, momci, krećemo — na- ložio je Barmaster, a onda se obra- tio Džordžijancu: — Kao što je već rečeno, videćemo se ponovo, ali tada će igra biti drukčija.

Dok Holidej je mirno uzvratilo.

— Ja vas u tome ne mogu spre- čiti.

Razbojnici su pošli. Na vratima su još jednom zastali, pogledali Ho- lideja s mržnjom, a onda s treskom zalupili vrata.

Džordžijanac je vratio oružje u futrolu. Njegovo tvrdo lice postalo je odjednom umorno. Sedeo je tako nekoliko minuta bez pokreta i po- smatrao zeleni sto i prljave karte razbojnika koje su pred njim ležale. Ustao je od stola i prišao prozoru. Zamišljeno je pogledao dvorište. Stara prerijska kola stajala su ne- kako iskrivljeno ispod trošne na- strešnice. Jedan od točkova bio je slomljen.

Gorak osmeh pojavio se na Ho- lidejevim usnama. Zar i u njego- vom životu nije dosta toga slom- ljeno?

U mislima se vratio u Boston. Či- nilo mu se da pred sobom vidi svoju lepu belu kuću, svetlucave instrumente u ordinaciji, zadovoljne pacijente. Koliko je vremena od ta- da prošlo? Malo? Mnogo? Kako je samo bio sumoran put koji je le- žao iza njega!

Odvojio se od prozora i napustio separe. Lice mu je opet bilo oštro i hladno kada je prišao šanku. Bi- lo je to nepromenljivo lice kockara Holideja, kakvo su ljudi viđali za zelenim stolom po kockarnicama Zapada.

Kada je Džordžijanac stao pred šank, Bišop ga je upitao svojim gr- lenim glasom: — Vi ste Dok Holi- dej?

— Da, tako se zovem — uzvra-

tio je nekadašnji zubni lekar, preko volje. — Dajte mi jedan brendi.

Krčmar je natočio drhtavim rukama.

— Već sam pomislio da je Barmaster napravio rđavu šalu.

— Kako to mislite. rđavu? — upitao je kockar hladno.

Bišop je slegnuo ramenima.

— Tako se obično kaže. Meni je svejedno, mister. No znate one ludake sa zvezdama. Njima nipošto ne odgovara kockar ili re...

Krčmar je začutao u pola reči. Natočio je sebi viski i ispio.

— Nemojte mi to uzeti za zlo. Ovama se, uostalom, tako govori, mister. Hoću samo da vas upozorim na onu trojicu momaka sa kojima ste igrali poker.

— Zbog čega? Zar ih poznajete?

— E te kako. — Bišop se nagnuo nad šank i počeo da šapuće kao da razbojnici mogu da ga čuju: — Svako zna da su oni pljačkaši i prokleti kradljivci stoke.

Holidej je izvukao iz džepa jednu od svojih dugih cigara, a krčmar kresnuo palidrvce.

— Ako hoćete, možete da napustite krčmu preko dvorišta, mister.

Preko Holidejevog lica preleteo je prezriv osmeh. To bi bila poslednja stvar koju bi Džon Holidej učinio u životu da zbog trojice gnevni razbojnika kao pacov šmugne na sporedna vrata.

— Momci vas čekaju napolju — opomenuo ga je Bišop. — Njih su trojica!

Holidej je klimnuo glavom.

— Da, još su trojica — uzvratilo je muklo.

Vlasnik saluna „Bišop” bio je toga trenutka čvrsto uveren da se životni put tajanstvenog Doka Holideja približio kraju. No, tako su mislili već mnogi ljudi u drugim gradovima.

VI

Šerif Teri je toga jutra odjahao u Valas da jednog regruta dezertera vrati u tvrđavu. Prethodne večeri ga je uhapsio baš u „Bišop” salunu.

Za šerifa je bilo mnogo bolje što toga dana nije bio u Šeridanu.

Istina, Teri nije bio plašljiv čovek, ali ni vitez. U svakom slučaju, sa trojicom razbojnika ne bi izašao na kraj. Nemilosrdno bi pucali na njega, ako bi samo pokušali da sprovedu svoje namere.

Glavna ulica je bila pusta. Samo su trojica razbojnika stajala na sredini. Tu su se ukopali još pre pola sata i stajali nepomično, preteći.

Ceo grad je već znao koga su čekali.

Doka Holideja!

To ime je kao požar išlo od kuće do kuće. Radoznali ljudi stajali su na prozorima, prikriveni zavesama. Niko nije pomišljao da spreči ovu neravnu borbu.

Barmaster je stajao u sredini, snažan i raskoračen. Ruke je zadenio u opasač kako to obično čine kauboji. S desne strane mu je stajao Ejm, a s leve Golden.

— Koliko još treba da čekamo tog psa? — negodovao je Ejm gnevno.

— Dok ne dođe — uzvratilo je Barmaster odlučno.

— To može da potraje i dugo.

— Ako je to doista Dok Holidej, neće trajati još dugo — zaključio je krupnj razbojnik. — Do sada nije pokušao da izbegne nijedan dvoboj.

— Ako mene pitate, gospodo, ja bih se povukao — saopštio je Ejm prijateljima. — Draže mi je da budem živ nego mrtav.

— Ti si kukavica! — zagrmeo je Barmaster. — Ostaćeš ovde!

— A ti si budala! Zašto se uopšte tučemo sa tim Holidejem? On je kockar i pakleni revolveraš. Do sada niko nije uspeo da mu se suprotstavi.

— O tome je trebalo ranije misliti — umešao se Golden. — Ako sada uhvatimo maglu, šta će biti sa našim ugledom?

Razbojnik sa večitim osmehom rekao je to sasvim ozbiljno, doista strahujući za „ugled”.

Sunce se lagano bližilo zapadu. Plava boja neba dobijala je čudan crveni odsajaj. Senke trojice razbojnika dobile su neprirodne džinovske razmere.

Za pola sata večernji voz sa Istoka trebalo je da stigne u grad, voz kojim je Holidej hteo da napusti Šeridan.

— Sada će doći — saopštio je Barmaster žustro. Ni on se baš nije ugodno osećao u sopstvenoj koži. No, sad uzmicanja više nije bilo.

— Otkud znaš da će baš sada doći? — pitao je Golden tiho.

— Mek Bišop mi je kazao da želi da se ukrca na večernji voz.

Tresi Ejm se ujeo za usnu. Njegovе žive oči bile su kao prikovanе za pomična vrata „Bišop” saluna.

Došao je i taj trenutak.

— Eno ga, dolazi — prošaputao je Golden.

Krila pomičnih vrata saluna su se otvorila i Džordžijanac je izašao na platformu. Zalazeće sunce kucalo je njegovu belu košulju crvenkasto. Polako, gipkim koracima pošao je trotoarom. Trojicu razbojnika nije udestojilo ni jednim jedinim pogledom. Okrenuo im je leđa, idući niz ulicu u pravcu gde se nalazila železnička stanica.

Ljudi, prikriveni iza prozora, gotovo da nisu disali.

— Ustreliću ga! — prosiktao je Ejm, ohrabren time što vidi Holideja. Hteo je da potegne „kolt”.

Barmaster ga je samo prostrelio pogledom.

— To nipošto nećeš činiti!

Sada se Džordžijanac nalazio oko petnaest metara daleko od trojice razbojnika. Ali, što je za njega bilo još važnije, nalazio se između razbojnika i zalazećeg sunca, tako da su kosi zraci bleštali banditima u oči. Kada je pošao ulicom i banditima okrenuo leđa, želeo je baš to i sada je taj njegov cilj bio postignut. Razbojnici, međutim, nisu bili svesni da su naseli na njegovo lukavstvo.

Keshi Barmaster je lagano spustio desnicu na dršku „kolta”.

— Holideje!

Ova reč prolomila se ulicom kao krik.

Kockar je zastao, a onda se lagano, beskrajno lagano okrenuo.

— Šta je?

— To znate dobro, Holideje — uzvratio mu je Barmaster. — Vratite naše dolare.

— Ne bih znao zašto.

Barmaster se isprsiо. Kao da je ponovo stekao samopouzdanje i veru u svoje snage. Bilo bi doista smešno kada sa ovim gradskim kičošem ne bi izašli na kraj.

-- Varali ste u igri, Dok.

— Varanje je prilično ružna reč, Barmasteru.

— Ne sumnjam u to — povikao je snažni razbojnik. Odjednom se osetio gospodarem situacije. — Dakle, lovu na sunce ili će biti pucnjave.

Glavnom ulicom Šeridana odjeknuo je Holidejev metalni smeh.

— Odjašite kući i spremite nove dolare, momci. To je zdravlje.

— Mi ćemo i oputovati kući. Holideje, ali sa novcem koji ti držiš u džepu. Nego, znaš li možda kuda tebe vodi tvoj put? Reći ću ti — na groblje.

— Ne bih žurio sa takvom tvrdnjom, Barmastere.

— To ćeš odmah videti.

Razbojnikova ruka je pala nadole kao teg. Tresi Ejm i Golden su potegli gotovo istovremeno.

Trojica protiv jednog. Dvojica od njih ovaj dvoboj nikada neće zaboraviti.

Džon Holidej se bacio ustranu. Još u padu potegao je revolver iz futrole. Pucnji su odjeknuli ulicom. Kockar je samo tri puta povukao obarač.

Tresi Ejm je pritisnuo obe ruke na grudi, glava mu je klonula, a onda se srušio u prašinu. Razbojnik živahnih očiju bio je na mestu mrtav.

Tonj Golden je ječeći pritiskivao bolni zglobov ruke uz telo. Revolver mu je ležao u prašini ispred nogu.

Samo Kesli Barmaster nije bio povređen, ali ni on nije više imao „kolt” u ruci. Oružje mu je ležalo nekoliko jardi iza njega. Izbio ga je iz ruke Holidejev metak.

U krupnu glavu razbojnika Barmastera nije moglo da uđe ono što se upravo dogodilo. Ukočenog pogleda buljio je u kockara, koji je upravo otrešao prašinu sa crnog odeli.

— Da li je tako nešto uopšte bilo moguće? Mašili su se revolvera pre svog protivnika, a on je ipak uspeo da ih preduhitri i sada je nepovređen i u punoj svojoj veličini stajao kao maločas na rastojanju od petnaest metara.

Krupni razbojnik se polako pribrao. Rukom je besmisleno opipavao praznu futrolu, a onda ugledao „kolt” ispred nogu Tonija Goldeni.

Krišom je ispod oka pogledao Holideja i hteo da se sagne.

— Ja na tvom mestu to ne bih učinio — trgao ga je ledeni glas Holideja. Sreo je pogled ledenih, hladnih, odlučnih očiju i u tom trenutku se u njemu nešto slomilo.

— Uzmite svoje konje i nestanite! Ja sam vas upozorio.

Kesli Barmaster je s mukom dišao.

— Da, Holideje, upozorio si nas, no to ne menja ništa na stvari. Mi ćemo te naći, ako treba i na kraju sveta — rekao je i pošao prema konjima.

— To je vaša stvar — uzvratilo je kockar hladno.

Toni Golden je krenuo za Kesliem. lica izobličienog od mržnje. Još uvek se nije bio pribrao od ovog užasnog dvoboja.

VII

Na svakoj stanici Higinis je pozdrivo posmatrao ljude na peronu. Do sada je sve dobro išlo. Sledeći grad je bio Kansas Siti. Šta li ga tamo čeka?

U svakom slučaju, nameravao je da u ovom velikom gradu napusti voz. Odatle će najsigurnije uspeti da umakne dalje poštanskom kočijom.

Bacio je ispitivački pogled na kćerku koja je sedela do prozora i spavala. Ona mu je sada mogla predstavljati smetnju i teret. Tamo u Kansasu i u malim stočarskim gradovima bilo bi dobro da je tuz njega iz mnogo razloga, ali isto tako. Laura bi mogla nehotice da ga uvali u neprihvat. Bili su im za petama, a ona je bila prilično uopadljiva.

Ralf Higinis se kolebalo šta da čini. Ipak, prevladala je pozhlepa za

novcem. Laura je bila ta koja je namamljivala žrtve. Isto tako, i ne znajući da to čini, svojim prisustvom odstranjivala je pažnju igrača sa Higinsovih ruku.

Gvozdeni točkovi teških vagona pevali su svoju uspavljujuću monotonu pesmu. Kroz prozor se nazirala bleđožuta svetlost nastupajućeg dana.

Lokomotiva je grabila kroz prostranu ravnu preriju. Higins je izvukao časovnik iz džepa i pogledao na broječnik.

Trebalo bi da stignu u Kansas Siti za pola sata. Kada bude okrenuo leđa stanici ovog grada, moći će da odahne sa olakšanjem.

Svetlost ranog jutra koja je prodirala u vagon kroz prozore, postepeno je nadviđala svetlost fenjera Higins je pogledao Lauru i video da je otvorila oči.

— Baš dobro što si se probudila. Napustićemo voz u Kansas Sitiju.

— Da, oče — uzvratila je kćerka poslušno.

— Napustićemo voz i železničku stanicu odvojeno.

Laura Higins se ukočila. U njenim lepim zelenim očima ogledao se strah. Setila se Sen Pola u Minesoti. Tamo je svog oca kasnije uspela da nađe pukim slučajem. Glas joj je podrhtavao, dok je pitala:

— Gde ću te opet naći, oče?

Nesrećna devojka je bila na ivici plača.

— Ne pravi problem od sitnica. Bolje da odvojeno napustimo voz. Ako su nam za petama, onda nas traže oboje, shvataš li? Naći ćemo se na stanici poštanske kočije, to je tačno nasuprot železničkoj stanici.

To je umirilo Lauru.

— Dobro, oče — rekla je blago. Šta li bi odgovorila, da je neko u tom trenutku mogao da joj pokaže

budućnost koja je čeka, budućnost Laure Higins, koja je u divljem, vreloj Tombstonu odigrala prilično značajnu ulogu u životu dvojice najvećih ljudi toga vremena — Vataša Erpa i Doka Holideja.

Bezočni zločinac je pogledao prema prozoru. U Kansas Sitiju ih niko nije očekivao. Peron je u ovim ranim jutarnjim časovima bio gotovo prazan.

Poštanska kočija polazila je petnaest minuta kasnije.

Samo jedan sat po ukrcavanju u poštanske kočije, ubica Ralf Higins i njegova kći nalazili su se na teritoriji države Kansas.

Zločinac je odahnuo sa olakšanjem.

*

— Ne radi se uopšte o tome — cedio je kroz zube Kesli Barmaster. Tres Ejm je bio bedna kukavica i može da se ponosi time što je pao u dvoboju sa Dokom Holidejem. Meni je stalo jedino do mog ugleda.

Toni Golden je gnevno trljao zapušćenu bradu.

— Obična si budala. Sutra stiže stoka iz Nebraske. Ako odmah ne krenemo, propade nam pet stotina dolara.

Krupni razbojnik je mlatio pesnicom kroz vazduh.

— Ne interesuju me tih pet stotina dolara, shvataš li? Prvo hoću da sredim onog kockara. Dok to ne učinim, neću dotaći ni jedan kravlji rep.

Golden je lagano slagnuo rame-nima, pa razvukao lice od bola. Rana ga je opet mučila.

— Sam ništa ne mogu da počnem. Ruka mi je neupotrebljiva. Prema tome, ne ostaje mi ništa drugo nego da bežim s tobom. Sa-

mo nemoj zaboraviti da sam upozorio.

— Ne govori besmislice. Holidej je prosto imao sreće.

— Prokletstvo, ti to nazivaš srećom? Uveravam te da ćemo obojica idući put zariti nos u pesak.

Kesli Barmaster je promrmijao nešto nerazumljivo i pogledao prema suncu, koje je pre nekoliko minuta izašlo.

— Moramo odmah da krenemo ako još želimo da stignemo voz.

Nalazili su se na jednom brežuljku dve milje ispred Šeridana.

Kesli Barmaster je nameravao da sledi Džordžijanca. Naravno, Golden je bio protiv, ali je na kraju popustio.

*

Topeka.

Glavni grad Kanzasa. Sedište guvernera. Uprkos tome, prašnjave ulice, sive fasade kuća, kauboji tvrdih lica. Ispred grada mukala su goveda, stešnjena u korale nedaleko od pretovarne stanice.

Samo nekoliko kamenih zgrada krasilo je glavnu ulicu; banka, upravna zgrada guvernera i nekoliko hotela.

Drveni most preko reke Arkanzas nikada nije mirovao. Preko njega se bez prestanka dolazilo i odlazilo i zbog toga stranac u Topeki nikome nije padao u oči. Stanovnici su bili naviknuti da svakodnevno viđaju nova lica, a zatim ih odmah brzo i zaborave.

Predstavnik zakona u ovom gradu zvao se Džo Belden, imao je trideset i pet godina, i bio je kao stvoren za ovaj posao. Bio je visok gotovo metar i devedeset, ni mršav ni debeo; imao je figuru bokser-skog prvaka. Lice mu je bilo tvrdo i uglasto, kao od kamena isklesano.

... reko se događalo da je Belden morao da se umeša u neku svađu. Bilo je dovoljno samo da se pojavi, pa da se svi duhovi smire.

Topeki je bio potreban takav čovek. Kao i u svakom stočarskom gradu, kauboji su ovde provodili žestoke noći.

Džon Belden je sedeo u svojoj kancelariji i čitao izveštaj gradskog šerifa iz Sent Luisa. Izveštaj je stigao jutrošnjim vozom.

— Prokleta svinjarija! — negodovao je čuvar zakona. — Neopisiva drskost gurnuti pomoćnika šerifa sa voza u punom pokretu. To se meni ne bi dogodilo. Ipak, sreća je što se taj razbojnik neće ovde pojaviti. Sigurno je odavno odmaglio u Teksas ili u Meksiko.

Tako su mislili: još mnogi predstavnici zakona kada su dobili izveštaj iz Sent Luisa.

Da je Džon Belden slutio da baš taj Ralf Higinis sedi u salunu „Sastanak“ za kockarskim stolom, nepunih pet stotina tardi od šerifove kancelarije, sigurno ne bi tako nemarno odložio dopis u fioku pisaćeg stola.

Tragalo se za kockarom i crvenokosom devojkom

Međutim, Ralf Higinis je bio dovoljno mudar da ostavi kćerku u sobi. Tako je hteo da čini bar prvih nedelja, dok se prašina ne slegne.

Odlučio je da privremeno ostane u Topeki, jer se ovde osećao najsigurnijim. U ovom živom prometnom gradu niko na njega nije obraćao pažnju.

*

— Nećemo putovati dalje — došapnuo je Kesli Barmaster svome prijatelju. — Smem se kiaditi da će sišao u Topeki. Mala mesta koje

smo usput videli nisu za tog kicoša.

Toni Golden je mrzovoljnog lica gledao kroz prozor. Što su više odmicali prema istoku, sve mu se manje dopadala Barmasterova ideja.

— Ja sam od samog početka bio protiv, Kesli — gundao je mrzovoljno. — U Šeridanu smo mogli da izađemo na kraj i sa šerifom, a ovde? Ne znam, ali može da se dogodi da je ovde i Vajat Erp lično.

Barmaster je stavio cigaretu u zube i kresnuo palidrvce o prozorsko okno.

— Gluposti! Odmah se vidi da si potpuno neobavešten. Ko ne zna gde oštri Erp nosi svoju zvezdu, taj je ili sit života, ili mora odmah da se lati nekog poštenog posla. Vajat Erp! Čoveče, pa on je dole u Vičiti! — Razbojnik je pljunuo na pod i zaključio. — Ja ću ustreliti Holideja, a onda ćemo uzeti naš novac i nestati.

— Kako to uopšte zamišljaš? — odmahivao je Golden glavom. — Sa mnom ne možeš da računaš. Proći će mnoge nedelje pre nego što ja budem u stanju da potegnem oružje. Jedino mogu da budem počasni gost na tvojoj sahrani.

Barmaster je prasnuo u grohotan smeh.

— To nećeš doživeti, burazeru.

Voz je u tom trenutku usporavao hod. Uz železničku prugu promicali su ogromni korali, a onda i prve kuće.

Lokomotiva se zaustavila na stanici. Peron je bio pun sveta. Dvojica lupeža su s mukom uspeli da napuste svoj kupe.

— Prokletstvo, zar ovde da nađemo kockara? — promrsio je Golden.

Kesli Barmaster je pogledao prezrivo svoga pratioca.

— Na železničkoj stanici svakako

nećeš naći Doka Holideja. Jedino mesto gde ga možeš naći, to je zeleni sto, amigo.

— Postavlja se samo pitanje: za kojim sedi?

— Ovih nekoliko saluna u Topeki ćemo brzo pročešljati.

Probili su se kroz gomilu ljudi i zastali na početku glavne ulice. Ovako bez konja delovali su na neki način bespomoćno. Svoje konje su prodali još u Šeridanu. Barmaster je znalački osmatrao beskrajni red životinja, vezanih s jedne i druge strane ulice. Konačno, bio je razbojnik.

— Vraški fini vranci — ocenio je Golden.

— Da, moglo bi se reći. Ovde duva drugačiji vetar, nego u našem poganom gradiću.

Krenuli su glavnom ulicom i zastali pred šerifovom kancelarijom.

— Nebesa, nije loše — primetio je Golden. — Ako bismo se ovde našli, bili bismo lepo smešteni.

Barmaster se grohotom nasmijao, i pogledao svoga prijatelja.

— Taj kameni sanduk nije za nas građen, Toni.

Nastavili su dalje brojeći usput salune, dansing sale, kockarnice i male barove.

Sve u svemu šest saluna — zaključio je Barmaster značajno i prevukao jezikom preko suvih usana. — Šta kažeš na jedno piće, Toni?

— Ideja nije loša. Put je bio vraški suv.

— Da. Osim toga, morali bismo i da potražimo Holideja. Taj kicoš sigurno ne trčkara ulicama.

Dva razbojnika su ušli i počeli ispiranje grla. Sa svakim posećenim salunom njihovo raspoloženje bivalo je sve bolje i bolje. Međutim, čoveka koga su tražili nisu našli.

Sumrak se već spuštao kada su stupili u salun „Sastanak”. Koraci im više nisu bili ni malo sigurni.

Barmaster je zviždukao bučno i nemelodično pesmu Kanzasa.

— Ovo je poslednja krčma — podsetio ga je Golden, zaplićući jezikom.

— Da, poslednja, burazeru — uzvratio je Barmaster. — Ako nije ovde, počecemo ponovo iz početka.

Toni Golden se glasno nasmejao.

— Ako nastavimo obilazak, do jutru nećemo imati ni probušenog centa u džepu.

— Onda ćemo nabaviti novu lovu — uzvratio je snažni razbojnik mirno.

— Možda bi mogao da mi odaš tajnu kako to zamišljaš?

— Ispred grada ima mnogo goveda.

Osmeh sa Goldenovih usana je iščezao. Uhvatio je svoga prijatelja za mišicu.

— Ne misliš valjda ozbiljno, Kesli? Ovde nismo u Šeridanu!

— Ti si kukavica, kao što je bio i Tresi Ejm — uzvratio je Barmaster ljutito, istrgao mišicu i pošao prema ulazu u salun „Sastanak”.

Bila je to velika, duguljasta prostorija, sa dva reda stolova i dugim šankom. Svi stolovi su bili zaposednuti. Uglavnom se igrao poker.

Za šankom su dva razbojnika jedva uspela da nađu malo mesta. Naručili su viski.

Kesli Barmaster se oslonio leđima na šank i žmirkajući očima obuhvatio pogledom kockarske stolove. U salunu je bilo toliko duvan-skog dima da nije mogao da razabere lica za poslednjim stolovima.

— Je li ovde? — upitao je Golden.

— Ne znam. Kad budemo ispiili, prići ću malo bliže stolovima da osmotrim.

Pre nego što su krenuli da osmotre, ispiili su pola flaše viskija.

— Hajde, kreni. Ako ga ne nademo, možemo da odigramo koju partiju. Cenim da nam je nekoliko desetina dolara neophodno.

— Ako prođemo kao u Šeridanu, šta onda?

— Tako nam neće ići. Osloni se na mene.

Golden mu je poverovao u reč.

Platili su viski i odmakli se od šanka.

Holideja nije bilo ni za jednim stolom, pa ni za ovim najudaljenijim.

Međutim, za jednim od zelenih stolova sedeo je Ralf Higin. I to sam.

Gosti u salunu, koji su ga upoznali, nisu više igrali sa njim. Stari varalica je bio elegantan kao i uvek. Imao je na sebi golubijesivo odelo, kupljeno u Sent Luisu. Kao rubin kravatu od crvene svile pridržavala je igla sa velikim biserom. Jasno, nije bio pravi.

Higin je primetio dvojicu razbojnika kako prilaze. Nije mu promaklo da se ne drže baš sigurno na nogama. Takvi su mu partneri upravo i bili potrebni. Ljubazno im se osmehnuo dok su prilazili njegovom stolu.

Barmaster je pogledao ispod oka svoga prijatelja Golden.

— Da igramo sa onim užtogljenkom, šta misliš?

Toni Golden je odmerio Higin. I razvukao lice u prilično kiseo osmeh.

— Ne znam. Kesli, otkako smo naleteli na Holideja, te nalickane ne mogu da svarim.

Ljubazan osmeh je momentalno nestao sa Higinovog lica. Oštre je odmerio dvojicu razbojnika.

Ime Doka Holideja da sad ga je čuo, ali čuvenog kockara nika-

da nije sreo. Nije poklanjao baš mnogo poverenja fantastičnim pričama koje su kružile o nekadašnjem zubnom lekaru iz Bostona.

— Vi ste igrali poker sa Dokom Holidejem?

— Da, tako je — uzvratio je Barmaster nadmeno.

— Kada je to bilo?

— Mi nismo kancelarija za obaveštenja, mister — odbrusio je Barmaster grubo. U stvari, nipošto nije želeo da ovom strancu priča o porazu koji je sa Holidejem doživio. Isto tako, nije želeo da bilo ko sazna na koji način je završen dvoboj između njih trojice prijatelja i Holideja u glavnoj ulici Šeridana.

Kesli Barmaster još nije znao kojom brzinom se takve stvari saznaju na Zapadu. Već narednim vozom iz Šeridana krenula je vest o neshvatljivom dvoboju i stigla u Topeku.

Ralf Higin je primetio da je krupni razbojnik počeo da se nervira, što nije smeo sebi nipošto da dozvoli. Te večeri najverovatnije neće više nikoga naći koga bi mogao da očerupa.

— Nisam ništa rdavo mislio, gospodo — pravdao se ubica. — Tako mnogo se priča o tom Doku Holideju, a pritom veoma retko se sreće neko ko je s njim igrao poker.

— Najveći broj leži pet stopa ispod zemlje — iscerio se Toni Golden.

— Zaveži — breknuo se na nje ga prijatelj, strahujući da Golden nešto ne izbrblja.

— Šta velite na to da odigramo neku igru? — vešto je skretao Higin razgovor u drugom pravcu. Naravno, želeo je da više sazna o Doku Holideju, ali je osetio da je mnogo bolje da o tome ništa više ne ispituje.

— U redu, mister, možemo da odigramo. No, treba jedno da upamtite: pri najmanjem pokušaju da nas prevarite, izbušiću vam mećkom rupu u toj vašoj raskošnoj kravati — procedio je Barmaster gnevno.

Ralf Higin se namrgodio.

— Na taj ton nisam navikao, mister. Ako tako mislite, morali biste da potražite drugog partnera.

Golden je već bio seo za sto.

— Hajde, Kesli, već sam dovoljno dugo stajao.

Barmaster je gundajući seo, izvukao je nekoliko novčanica iz pantalona i stavio ih na sto.

Higin je podelio karte. Igra je počela. Dvojica razbojnika su dobijala. Varalica ih je pustio da dobijaju.

Ulozi su se povećavali. Dva razbojnika iz Šeridana su i dalje dobijali.

Videći dolare, koji pred njim leže, Toni Golden se istreznio.

Ralf Higin je igrao vešto, zaboravljajući pritom da su ova dvojica partnera već igrali sa Dokom Holidejem.

To mu je bila greška. Toni Golden je sve vreme posmatrao Higinove ruke, tako da mu ni jedan pokret nije promakao.

Kesli Barmaster je kao pravi hazarder stalno povećavao uloge. Suma, koja je sada bila na sredini stola, bila je dovoljna da posmatračima zaustavi dah.

Toni Golden je upravo to čekao. Jedva je taj munjevit pokret uspeo da primeti. Gotovo u magnovenju uhvatio je pogledom kako kockar iz manžetne izvlači kartu. Zamahnuo je svojom nepovrednom desnicom kao čekićem i prikovao kockarevu ruku za sto.

Ralf Higin je bio vrlo iznenađen jer do tada nikada nije bio uhva-

čen. Hteo je da oslobodi ruku pritiska, ali mu to nije uspelo. Kao gvozdена klešta razbojnikova ruka mu je stezala desnu mišicu, desnicu kojom poteže revolver.

— Imaš li još koju kartu u rukavu, burazeru? — upitao je Golden Higginsa.

U tom trenutku varalici je uspelo da oslobodi ruku. Skočio je i mašio se za „deringer”.

Dogodilo se to prvi put u životu Kesiija Barmastera. Uspelo je brzo da misli.

Ralf Higgins je u tom trenutku video samo Goldena pred sobom, dok na Barmastera, koga je smatrao ograničenim, nije ni pomišljao.

Krupni razbojnik je potegao „kolt” iz futrole i opalio.

Salunom je kao grom odjeknuo zaglušujući pucanj. Samo trenutak kasnije oglasio se mali „deringer”. Još se oblak barutnog dima nije bio razišao, a razlegao se krik bola. Ralf Higgins je zagnjurio lice u šake. Krv mu je tekla niz bradu i natapala belu košulju, a zatim i golubijesivo odelo.

Metak iz „deringera” samo je okrznuo rame Tonija Goldena. Kesi Barmaster se veoma brzo pribrao. Sakupio je novčanice sa stola i potrpao ih u džep.

— Kreći! Treba što pre da se izgubimo — došapnuo je Goldenu formalno ga izvukao iz saluna. Nisu daleko stigli.

Šerif Belden ih je zaustavio, na pločniku odmah ispred lokala. Čuo je iz kancelarije pucjavu i dotrčao. Videći da dva razbojnika beže iz lokala, zaustavio ih je odlučno.

— Kuda tako žurno, mancei?

Barmaster je hteo da se istrgne ali ga je pogodio žestok udarac pesnice u vrh brade, tako da je odmah klonuo na zemlju.

Krupni razbojnik nije bio pripremljen na borbu pesnicama, inače šerif ne bi s njim tako brzo izašao na kraj.

Džon Belden je potegao „kolt” i primio ga Goldenu ispod nosa.

— Hajde čoveče, nazad u salun.

Razbojnik je pošao bez reči. Znao je da će ovaj put imati rđav ishod. Istina, Barmaster je pucao u nužnoj odbrani, no ako se jednom nađu u zatvoru, neće uspeti tako lako da se izvuku. To je Goldenu odmah bilo jasno, jer su obojica imali mnogo što šta na savesti.

Tonija Goldena je obuzeo gnev prema Barmasteru. Najzad, on je i bio taj koji ga je nagovorio na ovakav poduhvat.

Šerif je dokopao krupnog razbojnika za čizme. Vukao ga je kao komad drveta u salun.

Unutra je bila prava ludnica. Svi su govorili, vikali i upadali jedan drugom u reč. Svako je tvrdio da je puškaranje video od početka do kraja.

Upravo tu gužvu Higgins je iskoristio da napusti lokal i pođe u sobu.

Varalčina rana je bila užasna. Metak mu je teško povredio desno oko, pa je ostao obeležen za ceo život.

Samo je krčmar video da se Higgins uputio na sprat.

— Šta se dogodilo ne bih znao da vam kažem — objašnjavao je šerifu — Najverovatnije kao i obično. Onaj što je otišao gore ranjen je u glavu. Stanuje kod mene i mislim da se povukao u svoju sobu. Ovu dvojicu ne poznajem.

U međuvremenu se Barmaster svestio i ustao sa zemlje. Pogled mu je bio staklast.

— Šta se dogodilo? — upitao je Goldena.

Ono od čega sam strahovao — došapnuo je Toni. — Uleteli smo šerifu pravo u naručje.

— Da li me je on to onesvestio?

— Da.

— Gde je taj pas? — zaurao je Barmaster kao podivljao.

Šerif Belden, koji je još stajao za šankom i razgovarao sa krčmarom, naglo se okrenuo.

— Mislite li to na mene?

Razbojnikova ruka je kliznula prema opasaču. Čuvar zakona se glasno nasmejao.

— Nemojte se truditi. Pucaljka je kod mene!

Barmaster je opipao futrolu. Doista, bila je prazna. Šerif mu je oduzeo pištolj još ispred saluna. Belden je prišao razbojnicima sasvim blizu, ne obraćajući pažnju na njihova gnevna lica.

— Ko je ovde pucao?

Snažni razbojnik se gotovo gušio od besa, ali je brzo uvideo da je nemoćan.

— Onaj gradski uštogljenko je varao i prvi potegao, to je sve — odgovorio je ljutito.

— A onda ste vi pucali, zar ne?

— Da.

— To ćemo raspraviti sutra pred sudijom. Sada ćete u zatvor. — Pošavši prema vratima, šerif je doviknuo preko ramena vlasniku saluna:

— Po onog drugog ću doći kasnije.

Dvojica razbojnika su škrgutajući zubima pošli ispred uperene cevi šerifovog revolvera.

Salun „Sastanak“ je za dugi niz godina bila poslednja krčma koju su videli iznutra...

+

Na prvom spratu saluna se u međuvremenu odigrala dramatična scena.

Ralf Higinš je utrčao u sobu svoje kćeri. Laura je kriknula videvši očevo lice obliveno krvlju. Rana nije bila teška, ali je grozno izgledala.

— Zaveži, ne urlaj! — brcnuo se na nju Higinš.

— Oče, oče, šta se dogodilo? Znala sam da će jednom do ovoga doći.

— Rekao sam ti da zavežeš. Potraži zavoj, moram odmah da se izgubim.

Devojka je drhtavim prstima počela košulju praveći od nje zavoj da bi previla očevu ranu.

— Tebi je potreban lekar — rekla je devojka drhteći.

— Znam i sam šta mi je potrebno. Nego idi sada u moju sobu i donesi mi stvari, ali brzo.

Laura je spremno potrčala, donela mu šešir, mantil i malu putnu torbu.

Varalica se na brzinu obukao. Devojka ga je sve vreme posmatrala raznogačenih očiju.

— Zar ja neću s tobom, oče?

— To ne ide. Ja ću te već obavestiti kad budem u mogućnosti, pa ćeš doći za mnom. Budij oprezna i nemoj ovde razgovarati s ljudima. Mi se ne poznajemo, jesi li razumela?! — Izvukao je iz džepa nekoliko novčanica i bacio ih na postelju. — To će ti za prvo vreme biti dovoljno — rekao je kratko i bez pozdrava napustio sobu.

Laura Higinš je još dugo ostala da stoji na istom mestu. Suze su joj potocima tekle niz lice i natapale odeću.

Nije plakala zbog toga što je otac napustio bez pozdrava niti zbog toga što je ovde ostavio samu na cedilu. Bilo joj je žao starog oca, koji je sada sa tako teškom ranom morao da beži u noć. Činilo joj se da je život bio strašno ne-

pravičan prema njemu... i prema njoj.

Kada je čula užurbane korake uz stepenice ; duž hodnika. trgla se i pribrala.

Došli su po njega! Nije mogla da ne oseti mržnju prema zlim ljudima koji su progonili njenog nesrećnog oca.

*

Ralf Higinis je uspeo da neprimećen šmugne iz saluna kroz sporedna vrata. Obreo se u sporednoj uličici, utonuloj u mrak.

U Topeki za ovog razbojnika više nije bilo mogućnosti da beži železnicom ili poštanskom kočijom. Morao je da napusti grad na ukradenom konju. Nije smeo više da okleva ni minuta. Priljubljen uz zidove kuća, šunja se prema uglu glavne ulice, a onda oprezno prešao na drugu stranu.

Sada tek, kada je ponovo ugledao svetiljke, osetio je kako je teško gledati jednim okom. Rana ga je užasno bolela, ali je zločinac bio uveren da mu je metak samo okrznuo slepoočnicu. Da je oslepeo na jedno oko, saznao je tek kasnije.

Za prečke je bilo vezano mnogo konja. U večernjim časovima mnogi kauboji dolazili su u Topeku sa obližnjih rančeva, s namerom da iz grla speru prašinu koje su se tokom dana nagutali.

Na pet jardi od Higinisa stajala su tri konja oborenih glava. Bleda svetlost koja je padala kroz prozor jedne trgovine omogućila mu je da razazna životinje.

Bolje nije mogao da poželi. Opresnim koracima došunja se do prečke i odvezao prvog konja, a onda ga je poveo u mračnu ulicu.

Tu je zastao da odahne.

— Prokletstvo, ovo mi je uspelo

— mrmaljao je sebi u bradu. — Sada vam ostavljam da pogađate gde se Ralf Higinis nalazi!

S mukom se popeo u sedlo, jer je prošlo dosta vremena otkada je poslednji put jahao.

Ulica je vodila do reke, a onda skretala desno do mosta.

Za manje od deset minuta Ralf Higinis je ostavio Topeku iza sebe. Namerno je jahao širokim drumom koji vodi na zapad. Na drumu izbrazdanom točkovima bezbrojnih kola ni najbolji čitač tragova ne bi mogao da otkrije njegov.

Tek kada je počeo da sviće, skrenuo je s drumu ; sakrio se u gusto žbunje na obali reke Arkanzas.

Celog dana nije uspeo da zaspi. Rana ga je pekla kao vatra. Kada se mrak ponovo spustio, nastavio je put. Drum je bio pust. Nikoga nije sreo. Tek kasno u noć stigao je u Fort Ril. Bilo je veoma smelo s njegove strane da uđe u ovo malo naselje, ali je morao da potraži lekara. Nije više smeo da odlaze.

Naravno, nije ni slutio da šerif iz Topeke nije posilao nikoga da ga sledi.

Za Beldena je on bio kockar koga je snašla zaslužena kazna. Osim toga, niko u ovom slučaju nije bio oštećen. Razbojnicij koji su remetili red sedeli su u zatvoru i čekali suđenje.

Kada je Higinis ujahao u Ril, video je da je u dva saluna još uvek živo.

Varalica je vezao konja za privezište i ušao u lokal na desnoj strani ulice. Samo su dva pijana kauboja stajala za šankom.

Krčmar, mršav čovek bolešljivog izgleda, pogledao je zakasnelog gosta.

— Je li vas to neko napao mis-

ter? U poslednje vreme se ovuža muva gadan šljam.

— Ne, pao sam s konja i udario glavom o kamen. Ima li u gradu lekara?

— Da, tu je doktor Morton. Stanuje odmah do saluna. Ako požurite, zateći ćete ga budnog. Do malo-pre je bio ovde.

Doktor Morton je bio još uvek budan i pregledao mu ranu.

— Vi svakako znate da je vaše ~~reči~~ izgubljeno?

Dve reči pogodile su zločinca kao ~~grom~~ groma. Kasnije čak nije mogao da se seti kako je napustio naselje. Te noći prevalio je mnoge milje, jašući krajnje očajan.

Na istoku je već rudela zora. Ralf Higans to nije primetio. Odсутno je piljio u vrat svoga konja.

Bio je obuzet jednom jedinom mišlju: da je izgubio oko! Naravno. Ljudi koje je hladnokrvno ubio u svome životu nisu mu padali na pamet. Kao i svaki zločinac, bio je sebičnjak, a gubitak oka značio je da će mu od sada bavljenje njegovim zanatom biti vrlo otežano.

VIII

Dan je bio užasno sparano. Jara je treperila kao magla nad malim gradom drvenih kuća. Nigde daška vetra. Već danima je bilo tako.

Napolju, na osušanim pašnjacima, goveda su mukala od žeđi. Sunce, međutim, nije znalo za milost. Bez prestanka je slalo svoje žarke zrake put isušene zemlje. Široka reka pretvorila se u potocić.

Namamljena ovom užasnom žegom, smrt je već počela da se šunja po pašnjacima.

Kada su se senke večeri konačno spustile, iscrpljeni kauboji su morali da vuku uginula goveda u

ogromnu jamu koju su iskopali u udoljici. Nisu samo rančeri trpeli od užasne suše, koja se okomila na njih kao divlja zver. I u Ebilejnu je žega svojim pohlepnim prstima grabila živote građana.

Jedini koji su od ove iznenadne vreline i suše imali koristi bili su vlasnici tri saluna u gradu: Red Rali. Abi Taler i Bob Halverson. Izneli su svoje džinovske zalihe da ugase žeđ gostiju. Možda rančere i njihove kauboje nije samo žeđ terala u salune. Verovatno su dolazili tu da zaborave svoju nemoć da bilo šta učine. Sa leđa svojih umornih konja morali su da posmatraju kako ogromna krda nestaju, tope se. Nekoliko bunara nipošto nije bilo dovoljno da napoji toliku stoku. Do sada je samo još rančerima na reci uspevalo da svoja krda bar malo napajaju. No, ako ova surova žega nastavi, ni za njih više neće biti spasa.

Ljudi su u salunima pili čutke. Nekoliko reči što bi međusobno izmenjali bile su žustre i nervozne. U celom gradu vladala je napregnuta situacija, svi su bili na kraju nerava.

Bilo je podne.

Red Rali je stajao ispred svoga saluna i žmirkajući posmatrao sunce. Ulica je bila pusta kao, uostalom, i njegov lokal u ovo vreme.

Rali je bio čovek na kome se odmah videlo da nije škrtario ni na viskiju ni na biftecima. Lice mu je bilo crveno kao rak i bez jedne bore. Telo i glava izgledali su kao dve lopte nasadene jedna na drugu.

Ono što ga je danas nagnalo da izade pred svoj lokal, bio je događaj koji je dan u Ebilejnu delio na dve polovine: dolazak poštanske kočije sa juga. Vreme kao da se merilo po dolasku ove kočije. Ljudi su

imali običaj da govore: „to se dogodilo pre njenog dolaska ili to se dogodilo posle njenog dolaska.“

Kočija se obično zaustavljala pred stanicom „Vels Fargo“ kompanije, tačno preko puta Ralijeve krčme.

Upravo tog trenutka ulazila je u grad. Škripeći točkovima, skrenula je iz avenije Benison u glavnu ulicu i zaustavila se u oblaku prašine. Oznojeni konji bili su pokriveni debelim slojem prašine kao i sama kočija.

Posmatrajući je, krčmar je pomislio da samo ludak po ovakvom vremenu putuje ovom paklenom kočijom...

Vrata su se iznutra otvorila i prvo što je Rali ugledao bio je uglačan vrh crne čizme. Onda se pomolila noga u elegantnim crnim pantalonama.

Visok, vitak čovek, koji je sada stajao kraj kočije bio je i jedini putnik koga je kočija toga dana dovezla u Ebilejn. Jedini prtljag bio mu je mali crni kofer u ruci.

Stojeći tako odeven po poslednjoj modi, ovaj čovek je mirne duše mogao da izađe iz neke glasovite banke u Filadelfiji. To da, ali nipošto ne iz rasklimatane poštanske kočije u sušnom, užarenom gradu Srednjeg zapada. I mada je na Dalekom zapadu bilo moguće sve i svašta, krčmar se s čuđenjem zapitao šta traži ovakav čovek u Ebilejnu, poslednjem od poslednjih stočarskih gradova?

Šta se to uopšte zbiva u našem gradu, razmišljao je dalje krčmar. Pre nedelju dana stigao je stranac sa povređenom glavom. I on je takođe bio elegantno odeven, bez obzira na nešto pohabano i prašnjavo odelo i dug put prevaljen na sedma konja.

Već danima je ležao gore u svojoj sobi.

Ovaj novi elegantni stranac, međutim, ni u čemu se nije mogao uporediti sa povređenim došljakom. Ovaj visoki, impozantni čovek imao je samouvereno držanje čoveka svesnog svoje unutrašnje snage, držanje koje je proizlazilo iz neke pritajene čvrstine i nepokolebljive odlučnosti. Svaki njegov pokret nagoveštavao je ličnost kojoj su životne tegobe i neminovni životni rizici bili dobro znani i koja se nije ustezala da u kritičnim trenucima stavi na kocku sve, pa i sam život. Uz to, taj čovek je i posle detaljne procene ostajao zagonešan i nedokučiv. Ostajao je tajna za svakog ko bi hteo da ga do kraja otkrije.

Gipkim koracima putnik se uputio preko ulice prema krčmaru. Pocepao se uz dve stepenice na trem i stao ispred Ralija.

Krčmar je gotovo ljutito posmatrao ovo čudno hladno lice pred sobom. Naročito hladne bile su sivoplave ledeno oči. Bilo je dovoljno pogledati ih pa da se zaboravi na nepodnošljivu žegu.

Nikada nisam video takve oči, sinulo je Raliju kroz glavu.

Trgao ga je strančev glas.

— Jeste li vi krčmar?

— Da, ja sam krčmar — uzvraćio je Rali, ne skidajući pogled sa strančevog lica i s pažnjom slušajući neobičnu boju glasa.

— Onda mi sigurno možete reći da li kod vas mogu da dobijem čašicu dobrog brendija.

Sa krčmarevog lica nestalo je napetosti. Osmehnulo se čak.

— Ako ničeg drugog nema, toga uvek ima u zadovoljavajućim količinama.

Zajedno su ušli u salun.

Red Rali nije bio jedini koji je

video neobičnog stranca. Ubica Ralf Higin je čuo klopavanje točkova poštanske kočije i prišao prozoru. To je činio svakoga dana kada bi kočija stigla. Spopao ga je užasan strah kada je ugledao čoveka u crnom odelu.

Šta li ovaj stranac traži u ovom, od boga zaboravljenom gradu?

Da nije sudija?

Koliko je ova pretpostavka bila besmislena, nije odmah mogao da shvati. Ako je ovaj navodni sudija došao zbog njega, šerif bi ga sigurno već odavno bio uhapsio. Realno, dakle, nije mu pretila nikakva opasnost. Međutim, posle one strašne večeri u Topeki, Ralfa Higin sa je u pravom smislu te reči obuzela manija gonjenja. Tome je svakako doprinela i nepodnošljiva žega koja je njegovu malu sobu pod krovom pretvorila u usijanu peć.

Prethodnog dana bio je u pošti i poslao poruku Lauri. Pokajao se gotovo istog trenutka kada je napustio poštu.

Devojka je trebalo da stigne večernjim vozom. Odlučio je da Lauru već sledećeg dana pošalje dalje iz Ebilejna.

Higin je izvukao iz džepa sat. Bilo je vreme ručku. Da li da siđe?

Nad malim umivaonikom visilo je oštećeno ogledalo. Poslednjih dana ubica je često stajao pred njim i piljio u svoj lik.

Sada se ponovo uputio tamo, pogledao je u ogledalo i uplašio se. Uplašio se svakog puta kada bi video svoj odraz u ogledalu. Jednostavno nije mogao da se navikne. Iz drvenog okvira posmatralo ga je blede, nakazno lice nekog gusara, razbojnika. Crni povež koji je od pre tri dana nosio pojačavao je taj utisak. To što je izgledao kao razbojnik nije mu mučilo savest. Mučilo ga je nešto drugo: ako ga osta-

li ljudi budu smatrali razbojnikom, s njegovim poslom je gotovo.

Čvrsto je odlučio da te večeri siđe u salun i sedne za jedan od zelenih stolova. Tada će biti načisto da li još neko hoće s njim da igra, ili ljudi zaziru od njega.

Odvojio se od ogledala i ponovo je neko vreme posmatrao opustelu ulicu. Sunce je sada bilo u zenitu. Nigde ni jedne senke.

Preko, u prostorijama „Vels Fargo“ kompanije bilo je prilično živo. Vozač poštanske kočije i njegov oružani pratilac upravo su menjali konje. I njih dvojica su bili iscrpljeni žegom i prašinom, kao i umorne životinje koje su upravo isprezali.

Da li će stranac u tamnom odelu nastaviti put ovom istom kočijom? Ovakva pomisao kao da je Higinu donela olakšanje. Da, sigurno će nastaviti put. Brzo je, međutim, napustio ovu nadu. Poštanska kočija nije imala kuda da ide dalje. Ebilejn je bio njen krajnji cilj. Odatle se ponovo vraćala u Vičitu.

Možda postoje i druge mogućnosti da izbegne susret sa strancem? osmatrajući fasade „Metropolitan“ hotela i „Alhambra“ saluna, sinula mu je nova ideja.

Kako bi bilo da se tamo preseli? Ne, to je besmisleno. Ako je ovaj stranac njemu za petama, sigurno će ga i tamo naći.

Higin je prišao noćnom stočiću i natočio čašu viskija. Nakrenuo je i stresao se s gađenjem. Viski je bio mlak.

— Idem dole — rekao je glasno i odlučno. Odjek njegovog sopstvenog glasa kao da mu je vratio jedan deo sigurnosti.

Brižljivo se obukao.

Kada je pričvrstio uzani opasač sa „deringerom“, gotovo da je pos-

tao onaj isti Ralf Higinis koji je u Kvinsiju ustrelio kapetana broda.

U Ralijevom salunu žega je bila nepodnošljivija nego na ulici. Krčmaru je znoj tekao potocima s čela. Stalno je brisao lice keceljom. Iako je to bilo uzalud. Posle nekoliko sekundi debelo crveno lice bilo je ponovo vlažno.

— Da mi posao ne ide tako dobro, odavno bih prokleo ovu žegu — rekao je iskreno svom novom gostu. — Dakle, vi hoćete da prenoćite kod mene. U redu, ima dovoljno slobodnih soba — dodao je okrećući prema njemu prijavu, raspusanu knjigu gostiju.

Stranac je upisao svoje ime u knjigu, a onda je vratio krčmaru.

Debeljko je mirno pročitao ime, vratio knjigu pod šank i zapitao:

— Dakle, mister Holidej, šta vas je dovelo u naš kraj?

Džordžijanac se iznenadio i obradovao istovremeno, shativši da ga krčmar ne poznaje. Ništa više nije mrzeo od užasnutog lica ljudi kada saznaju njegovo ime. Majušna iskra nade zasvetlela je u ovom progonjenom čoveku. Postojala je, dakle, šansa da glas o njemu nije stigao do Ebilejna. Na to skoro da nigde više nije ni računac.

Ako bi se to pokazalo kao tačno, onda bi se pred njim otvarala mogućnost da ponovno počne život normalnog, običnog čoveka. Istina, uvek bi postojala opasnost da iskrсне neko ko ga poznaje ili neko ko je čuo za njega ali, konačno, to je bio mali rizik u odnosu na ovakvu kome se skoro svakodnevno izlagao. Skoro svaki nedorasli ili polovni revolveraš grabio je da se ogleda sa njim i tako se stara priča sve iznova ponavljala. Odlazio je iz grada ostavljajući za sobom još jednu svežu humku. Krčmaru se

akcija delovala je kao ohrabrenje da ipak nije sve izgubljeno.

Mogao bi, možda, da se skrasi i otvori ordinaciju. Ne onakvu kao u Bostonu kojom se ponosio i na koju je već bio zaboravio, ali ipak neku ordinaciju koja bi bila korak dalje od života pregaženog i progonjenog čoveka. Možda mu je sudbina konačno u ovom gradu ponudila nešto više od neprekidnog bežanja.

— Vaš brendi je prilično hladan. Kako uspevate to po ovoj žegi? — rekao je Holidej da bi izbegao odgovor na krčmarevo pitanje. Šta je mogao da kaže? Zbog čega je došao u Ebilejn?

To, uostalom, ni sam nije znao.

Rali se široko osmehnuo, a onda ponosno rekao:

— Imam još dovoljno vode u bunarima. Prilično su duboki i stajali su mnogo novca. U koji držim uvek po nekoliko flaša.

U tom trenutku Ralf Higinis je silazio niz stepenice sa prvog sprata.

Holidej se okrenuo i pogledao čoveka, koji se umornim koracima približavao šanku. Neko neprijatno osećanje obuzeo je Džordžijanca kada je ugledao Higinisa. Takve tipove je dobro poznavao iz mnogobrojnih saluna zapada. Bili su to opasni revolveraši i varalice. Zanimanje: karakter, gotovo po pravilu, bili su im ispisani na licu, iako tu poruku, naravno, nije svako umeo da pročitati.

Što se tiče ubice, on je na sasvim drugačiji način razmišljao o nepoznatom gostu za šankom. Još uvek je bio uveren da je sučinja ili advokat. Ravavim glasom naručio je viski.

— Kakvi su izgledi za večeru?

— Za pola sata, mister Higinis.

Džordžijanac je načuljo uši.

Higinis? Gde li je to ime nedavno

no čuo? Ah, da, gore u planinama kod starog kopača zlata, Roda Tejlora. Prokletstvo, zar je to ta varalica, koja je očerupala starog Tejlora?

U uglovima očiju nekadašnjeg zubnog lekara mogao se primetiti ledeni osmeh. Avaj, prijatelju, ako samo danas i dotakneš kartu, onda će ti ja izvući sve iz džepova, kao što si ti izvukao starom kopaču.

Vlasnik lokala bio je dobroćudan čovek. Nipošto mu se nije dopalo da njegova dva gosta stoje tako ukočeno jedan prema drugom. Vešto se pomogao knjigom gostiju, a onda se široko osmehnulo:

— Smem li da upoznam dvojicu dežntimena? Ovo je mister Higin, a naš novi gost je mister Holidej.

Dobronamerni krčmar se silno iznenadio na način na koji je Higin reagovao. Jednostavno nije mogao da gospodari sobom. Odskočio je kao da ga je neko iznenadno šutnuo. Zinuo je od iznenađenja, otkrivši tako dva reda od duvana požutelih zuba.

— Dok Holidej — procedio je muklo.

Kroz glavu mu je prošla neprijatna vizija: Topeka! Salun „Sas-tanak“! Ona dvojica kauboja, koja su tamo igrala sa Dokom Holidejom.

Zar je moguće da je ovo puka slučajnost što samo nekoliko dana posle svoje nesreće vidi ovog čoveka? Šta bi moglo da bude? Pokušavao je svim silama da se pribere, ali nikako nije mogao da prikrije drhtanje ruku.

To je zbog rane i žege, uveravao je samog sebe. Još sam bolestan!

To, međutim, nije bila posledica rane, niti uticaja žege. Bio je to početak njegove propasti, koju on

toga momenta nije mogao ni da nasluti.

U sebi je proklinjao trenutak kada je odlučio da siđe u salun. Da je ostao u svojoj sobi, sve bi bilo u redu. Dan više ili manje ne bi ništa značio.

Kako samo ovaj Holidej izgleda! Te hladne, ledene oči kao da su mu se zarivale u dušu. Kao da je pogledom mogao da pronikne u sve što se u Higinsovoj glavi kuva.

Džordžijancu je držanje jednookog u najmanju ruku bilo čudno. Svakako, bio je naviknut da u nje ga pilje iznenađeno kada čuju njegovo ime. No, ovaj čovek je stajao pred njim kao pogođen gromom. Prosto neverovatna reakcija na susret sa strancem, bez obzira ko je taj stranac bio.

Nekadašnjem zubnom lekaru je bilo pomalo neugodno, pa je hteq ovu scenu da okonča.

— Vi ste ranjeni?

Upravo to nije trebalo da kaže.

Ralf Higin je prebledelo. On zna! sinulo mu je kroz glavu. Krčmar mu je rekao da sam pao s konja, a on me ipak pita da li sam ranjen. Oni su ga poslali za mnom! Da, to je!

Ubici Higinu, obuzet panikom, sinula je ludačka ideja. Upravo ona koja ga je dovela do propasti.

Moram da ga ubijem, dobovalo mu je u glavi. Još danas moram da ga učutkam zauvek. No, moram dole da se držim dobro, ne sme da primeti da sam prozreo njegove namere.

Trudeći se da to postigne, ponašao se čudno, potpuno nekontrolisano, tako da je ograničeni krčmar začuđeno pogledao svoga gosta.

— Zar se džentlmeni poznaju?

Tek tada se Ralf Higin trgao. Nipošto nije smeo da dozvoli da i ovaj glupi krčmar počne da podo-

zreva. Zbog toga je prešao rukom preko preveza na oku i uzdahnuo.

— Ova bedna rana me još uvek muči. — Onda se okrenuo prema Holideju i usiljeno se osmehnuo. — Tako sam nesrećno pao s konja da sam izbio oko.

Džordžijanac je jasno osetio da je ovo laž. Nikada još nije sreo čoveka koji je pao s konja, a pritom sebi izbio oko.

— To je zaista za žaljenje — uzvratilo je odsutno.

— Vi verovatno poznajete takve slučajeve. Konačno, lekar ste — postavio je Higin, netremice motreći Holidejevo lice. Na njemu se, međutim ništa nije moglo pročitati. Stari ubica se osećao kao da gleda zid.

Ne menjajući izraz lica, Džordžijanac je uzvratilo:

— Ne znam takve slučajeve, mister Higin. Bio sam zubni lekar.

Zločinac se ponovo osmehnuo.

— O, to nisam znao.

Higin je postao nesiguran. To ledeno lice jednostavno nije mogao duže da podnosi. Sumnja da mu je Holidej za petama sve se više pojačavala. No, ipak, nije mogao da za to nađe neku logičnu vezu. Razmišljao je o svim ljudima koje je u životu ošteti, opljačkao, pa i ubio. Kopajući po svojoj mračnoj prošlosti nije nalazio početak. Ipak, neko od njih mora da je nahuškao Holideja na njegov trag. Ovaj opasni čovek mora još danas da umre!

— Dajte mi dupli viski, mister Rali — rekao je Higin odlučno i neprirodno glasno.

Krčmar se trgao.

— Čujem li ja dobro, mister Higin?

Ova primedba zvučala je ljutito. Rali jeste bio ljutit. Po prirodi je bio veoma radoznao, i žarko je želeo da sazna, zbog čega se Higin

toliko uplašio, čuvši Holidejevo ime, ali iz njegovog čudnog ponašanja nije mogao ništa da dokuči. To ga je dovodilo do besa.

IX

Pod kopitama tri konja, od sunca spržena bufalo trava suškala je kao slama. Oblaci prašine lebdele su nekoliko minuta nad isušenom prerijom, da bi se veoma sporo razišli.

Jahači su pustili konje da idu korakom. Uostalom, bilo je gotovo nemoguće ove iscrpljene životinje poterati brže. Konji su išli oborene glave, dok su im nozdave bile suve i zapaljene.

Ni jahači nisu izgledali bolje. Prašina im se uvukla u svaku, pa i najmanju poru. Beonjače su im bile crvene kao krv. Razlikovali su se samo po stasu, inače sve drugo je bilo masa pokrivena slojem prašine.

— Vraški fina ideja, Bob — promrsio je najmanji među njima. — Napustiti onaj posao u Dakoti!

— Da, da, velim ti, vraški fina ideja, može da se kaže — podbadao je mali dalje i sa uzdahom se podbočio jednom rukom o sedlo. — U Kansasu će se rančeri o nas otimati.

Nastavili su da jašu ćutke. Dolazili su iz Jangtauna u Dakoti, sa „Plavog ranča“. Vodili su tamo surovi život. Borba za pašnjake bila je nemilosrdna. Sukob za sukobom, barutni dim i žrtve. Ovoj trojici je bilo svega preko glave. Pre dva meseca dali su svome gazdi otkaz i krenuli prema jugu.

Bob Larkin, najstariji, poznavao je Kansas. On je i bio taj koji je predložio da ovamo krenu. Larkin je imao oko četrdeset godina i bio

čudno građen: široka ramena, kratak trup i neprirodno duge noge. Lice mu se gotovo uopšte nije videlo, jer je bilo pokriveno ogromnom nenegovanom bradom. Jedino što je na tom licu moglo da se zapanji bile su oči. Sevale su kao u divlje zveri. Uvek budne i podozrive.

Najmanji se zvao Virdž Oven, bio je upadljivo mršav i prevejane prirode, a ujedno najbolji strelac ove grupe. Njegovim lisičjim, lukavim očima ništa nije moglo da promakne. Ni njegove crte lica se nisu mogle videti od ogromne brade.

Ed Raski je bio najčutljiviji među njima. Imao je široko lice i debele usne. Šake su mu bile velike kao bisage. Na prvi pogled Raski je delovao dobroćudno, što je svakako zabluda. Bio je opasan kavgadžija i nije propuštao priliku da ne pokaže snagu svojih pesnica.

Predstavljali su neobičan trio. Ali i takav neobičan trio ostao bi, verovatno, nezapažen da nije bio neobičan i splet okolnosti, koji ih je baš toga dana doveo u Ebilejnu.

*

Nepodnošljiva jara lebdela je iznad stare lokomotive, iz koje se upravo kao strela dizao stub crnog dima.

Stanica je bila pusta. Samo je preko, u senci stanične zgrade stajao železničar i kunjao. No, odjednom je živnuo. Potrčao je koliko su ga slabašne noge nosile prema drugom vagonu. Stigao je upravo u trenutku da jednoj crvenokosoj, upadljivo lepoj devojci pomogne pri spuštanju.

— Izvinite, mis, ali nisam ni slutio da će po ovakvom danu neko sići u našem mestu — pravdao se zbunjeno i sve vreme posmatrao lepo lice mlade žene.

Mlada žena je ćutala i kao da ga nije primećivala. Pažljivo je posmatrala sve oko sebe kao da pokušava da se nečega priseti ili kao da se dovumi. To je navelo železničara da ponovo progovori.

— Nadam se da se niste prevarili, gospodice — govorio je i dalje. — Vi ste ovde, u Ebilejnu.

— Ne, mister, nisam se prevarila. Nameravala sam u Ebilejnu — uzvratila je Laura Higans, ljubazno se osmehnuvši dobronamernom službeniku železnice.

Pogled joj je kružio preko prazne stanice i pustih ulica koje vode u grad.

— Očekuju li vas? — ispitivao je dalje železničar.

— Očekuju? O, ne, niko me ne očekuje — odgovorila je pocrvenevši na tu svoju malu laž. Upravo se setila: ne sme nipošto da se oda da poznaje oca. Jasno, pod takvim okolnostima on nije ni mogao da dođe po nju. Jedino je znala da stanuje u Ralijevom salunu i da će morati tamo da ga potraži.

Na tadašnjem Zapadu, za jednu ženu bilo je vraški neprijatno da putuje sama, a još neprijatnije da sama odsedne u hotelu.

U većim gradovima to i nije padalo u oči, ali ovde, u ovom gradu drvenih sandučara, ubrzo će svako znati da je večernjim vozom stigla crvenokosa devojka.

Železničaru nije promakla njena zbunjenost. Osim toga, bilo mu je jasno da ne pripada onoj vrsti žena, koje uveče stoje za šankom u salunu i piju sa muškarcima. Končno, imao je dve kćeri Laurinih godina.

— Mogu li na neki način da vam pomognem, gospodice, ili već znate tačno gde ćete se smestiti?

Laura je posmatrala dobroćudno

lice ovog čoveka i njegova briga ju je ganula.

— Hvala, mister, to je veoma ljubazno s vaše strane. Ja već znam gde ću se smestiti. Jedan moj rođak će doći po mene jednog od narednih dana u Ralijev salon. Do tada treba da ga sačekam.

Železničar je zamišljeno klimnuo glavom.

— Ralijev salon, to još može. „Metropolitan“ ili „Alhambra“ bi bilo zlo. Nego, sačekajte da otpратим ovaj voz pa ću vam pomoći. Do Ralijevog salona ima prilično da se pređe.

— Bilo bi veoma ljubazno od vas.

Rekla je to sasvim iskreno. Ukoliko bi Laura morala da pređe sama ceo put do grada i ide glavnom ulicom, sasvim sigurno bi joj kauboji usput dobacivali razne koještarije, što bi bilo pravo mučenje za devojkicu.

Tri kauboja iz Dakote ušli su gotovo istovremeno u Ralijev salon, kada i crvenokosa devojkica sa starijim železničarem.

Sigurno bi se uputili do većeg salona da na pločniku nisu primećili Lauru Higinse.

Virdž Ovens je zviznuo kroz zube.

— Iz sedla, momci! Ovde ima viskija i lepih žena! To je pravo mesto za nas.

Tek kada su kliznuli s konja, primetili su da su jedva u stanju da se drže na nogama. Prevalili su dug i naporan put, no pri pogledu na lepu devojkicu svi naponi kao da su bili zaboravljeni. Ukočenih nogu popeli su se uz stepenice i stupili u lokal.

Virdž Oven je prvi prišao šanku.

— Krčmaru, kofu viskija, ali bez vode.

— Možeš dobiti, momče, ali ne

ovde u lokalu, nego napolju na stepenicama.

Oven se kiselo nasmejao.

— Vidim da si pravi šaljivčina. Ako je tako, daj nam jednu flašu.

Ta flaša je bila u trenutku ispražnjena. Međutim, žed trojice jahaća još uvek nije bila ugašena. No, pre nego što su poručili drugu, primetili su devojkicu koja je sedela za stolom kraj prozora.

— Nebesa, tamo sedi ona lutka! — prošaputao je Oven, na kome se dejstvo viskija već primećivalo. — Da je pozovemo na piće?

— Sklanjajte šape od te žene, momci — opomenuo ih je krčmar preko šanka. Naslućivao je odnekud da će sa tom lepom devojkicom biti nevolja. Bilo bi mu draže da je zastala pred nekim drugim salonom, ali nije mogao ništa da izmeni.

Ralf Higinse je dolazak svoje kćeri, video sa prozora sobe. Prebacivao je već po drugi put toga dana sebi, što je uopšte dolazio na pomisao da Lauru pozove u Ebilejn. No, kada ju je pozvao nije očekivao obrt događaja. Nije očekivao da će se pojaviti Dok Holidej i da će se naći pred nepredviđenim spletom događaja. Posao, koji je danas nameravao da obavi, nije bio za nju. Osim toga, računao je s tim da će za nekoliko sati morati da beži iz Ebilejna glavom bez obzira, kao što je bežao nedavno iz Topeke.

Sada je bilo već kasno. Devojkica je sedela u salunu, a i onaj prokleti Holidej.

Kada je Laura Higinse u pratnji železničara stupila u salon, kockar je za trenutak digao glavu i, ugledavši ženu retke lepote, zastao u pola pokreta. Opšti utisak koji je ostavljala nije se uklapao u prost salon Divljeg zapada, a topao sjaj njenih očiju odudarao je od brloga

u koji je zakoračila. Holidej se za trenutak zapitao šta ta devojka traži sama u toj izbi zla i nemorala, ali je, naviknut iskustvom na svakakva čuda, odustao od traženja odgovora. Zadovoljio se time da bude tih posmatrač i ostao da sedi za stolom pored prozora i nastavio da ređa karte. Devojka se smestila za jedan od susednih stolova.

Da je u tom trenutku mogao samo da nasluti da će ga od sada pa za dugi niz godina za tu ženu vezivati nevidljive niti paklene mržnje i strasti, sigurno bi ustao i izašao pre nego što se neumitni tok događaja pokrene.

Ova upadljivo lepa žena sa plamenocrvenom kosom i smaragdno zelenim očima odigraće u Holidejevom životu najznačajniju ulogu. Još koliko danas počće da ga mrzi svim svojim bićem. Njeno divno lice biće izobličeno od gneva i mržnje. Ovo anđeosko biće pri pomenu Holidejevog imena pretvaraće se u furiju. Obuzeta slepom mržnjom, pratiće Holideja do snežnih planina Kolorada, i do usijanih peščanih pustinja Arizone. Huškaće najozloglašenije i najskuplje revolveraše Zapada protiv omrženog Džordžijanca, da bi ga ubili. A onda, posle izvesnog broja godina, kada svi njeni naponi i želje za osvetom ne budu urodili plodom, dogodiće se nešto neobično. U međuvremenu zrela žena, Laura Higin, prestaće da mrzi Džordžijanca. Naime, njena mržnja pretvoriće se u ljubav. Biće to ljubav koja će nju samu uništavati, jer joj nikada neće biti uzvraćena. No, zahvaljujući toj ljubavi smociće snage da stalno prati Doka Holideja i bude u njegovoj blizini. Na neki čudan način, bdeće u ovom surovom svetu nad odbačenim i nesrećnim čovekom i konačno će odigrati jedinstvenu ulogu u

najuzbudljivijim događajima u Tombstonu, čiji su akteri bili najpoznatiji ljudi tadašnjeg Zapada i svih vremena: Vajat Erp i Dok Holidej.

Ne želeći to, Laura će postati istorijska, legendarna ličnost, zahvaljujući tome što je Holidej bio čovek njenog života.

No, da bi do svega toga došlo u budućnosti, trebalo je proživeti sve dramatične događaje koji su upravo predstojali. Njih bi se Laura Higin sigurno odrekla da je bilo izbora. Ali sudbina joj taj izbor nije omogućila, ni njoj, ni ostalim akterima drame koja se približavala.

U međuvremenu je razgovor za šankom postao tako glasan da je Holidej mogao da razabere skoro svoku reč.

Lepa devojka, trojica kauboja i Dok Holidej bili su u tom trenutku jedini gosti u salunu. Uz viski, možda je i to bio razlog što su se kauboji osećali tako moćnim.

Bob Larkin se nagnuo nad šank i brečno na krčmara:

— Slušaj nas dobro, bure masti! Nisi pozvan da nam držiš pridike sa koje žene da sklanjamo prste. Jesi li čuo?

— Da mu zapušim njušku, Bob? — ponudio se Raski.

— Pusti, Ed, sam ću s njim izadi na kraj.

Pružio je ruku preko šanka da dohvati krčmara za grudi.

Rali je ustuknuo korak nazad. Takvih nasrtaja u njegovom lokalu odavno već nije bilo. Kod njega su navraćali koliko koliko pristojni poslovni ljudi maloga grada, a šljam se uglavnom opredeljivao za salune na kraju glavne ulice.

Holidej je posmatrao scenu. Lagano je sakupio karte i stavio ih u džep od kaputa.

Laura Higin je sedela leđima

okrenuta kaubojima. U njenim le-
pim očima ogledala se zebnja i strah.

Dok Holidej je ustao sa svoga
mesta i seo za njen sto. Kako će
samo kasnije požaliti zbog toga po-
stupka!

— Dopuštate li, gospodice? — re-
kao je, izvinjavajući se. — Možda
bi bilo bolje kada biste sada otišli
u svoju sobu.

— U pravu ste, mister — uzvra-
tila je Laura tiho. — Međutim, ni-
sam ni imala prilike da uzmem so-
bu. Tek što sam došla i čekala sam
da...

Džordžijanac je izvukao ključ iz
džepa.

— Ovo je ključ moje sobe. Mo-
lim vas da me pogrešno ne shvati-
te. Idite gore i sedite. Ja ću posla-
ti krčmara da vas pozove kada ov-
de postane podnošljivo.

Ova ljubazna ponuda stigla je
prekasno.

— Aha, onaj dendi može da sed-
ne kod nje, a mi ne možemo? —
brecnuo se Virdž Oven na krčmara.
— Nećeš tako s nama, burazeru.

Laura Higinis je ustala. Da bi pri-
šla stepenicama morala je da pro-
đe pored šanka. Teturajući se, ma-
li kauboj joj je presekao put.

— Šta kažete za jedno piće, mis?

Krčmar je uputio Džordžijancu
bojažljiv pogled i molećivo se ob-
ratio nasilnicima.

— Dok Holidej — proslivio je
šapatom — molim vas...

Ed Raskin je prasnuo u smeh.

— Taj bi ti odgovarao. Zar ne?
Nije nego, Dok Holidej! Taj je u
Šeridanu. čuli smo to juče.

Džordžijanac je ustao i prišao
Lauri.

— Ova mlada dama želi da ode
u svoju sobu, momci. Nemate valj-
da ništa protiv?

— Imamo i te kako, kicošu —
umešao se Larkin. — Lutka će naj-

pre popiti s nama jedno piće, a ti
ćeš se izgubiti, jesi li razumeo? Po-
sle ćemo videti!

Laura je drhtala celim telom.

— Vi ćete zbog mene imati ne-
volja — došapnula je kockaru. —
Ja ću...

Krupni Raski se odvojio od šan-
ka. Ukočenim gnevnim pogledom
piljio je u Holideja. Stegao je pes-
nice, tako da su mu zglavci pobe-
leli. Činilo mu se da je kucnuo
njegov čas.

— Gubi se! — grmnuo je i ustre-
mio se na Holideja.

Džordžijanac nije uzmakao ni za
pedalj. Samo je hladno posmatrao
kauboja. Da je Raski nekim čudom
bio trezan, možda bi ga pogled koc-
karevih očiju opomenuo. Međutim,
bio je suviše pijan da oseti opas-
nost koja se nadnosila nad njega.

— Možda ti ne možeš da podne-
seš viski, momče — rekao je Holi-
dej mirno. — Mislim da bi za tebe
bilo daleko zdravije da se sada
skloniš s puta.

Kauboj se isprsiio i grohotom na-
smejao. Okrenuo se upola prema
šanku.

— Jeste li čuli, prijatelji? Treba
ovoj buvi da se sklanjam s puta.
— Isturio je glavu kao ptica grab-
ljivica. — Ja ću te sada rasturiti
kao stari vojni revolver, momče! —
doviknuo je Holideju.

Odgovor na ovaj izazov bio je ta-
ko leden, da se i Raski, gorila od
čoveka, za trenutak ugrao.

— Ako baš ne možeš drugačije,
onda dodi momče! — rekao je Ho-
lidej i obratio se devojci: — Vratite
se za svoj sto, brzo.

U tom trenutku Raski je već po-
šao u napad. Podigao je ramena,
urliknuo kao zver i sa ispruženim
pesnicama jurnuo na kockara.

Dok Holidej je bio pripremljen
za ovaj napad. Poskočio je unazad

i zahuktale pesnice su se sjurile u prazno.

Nekadašnji zubni lekar iz Bostona nije bio ubica, ali je, nasuprot Raskiju, posedovao brze reflekse i inteligenciju.

Kauboj je zaškripao zubima od gneva. Ponovo se ustremio, ali je natrčao na levi kroše svog protivnika, a odmah zatim i desni aperkat.

Sve akcije Doka Holideja bile su nalik na igru. Pa ipak, udarci precizni kao kod prefinjenih boksera, pogadali su cilj tako da dejstvo nije izostalo.

Kauboj Raski je otresao glavu kao pokislo pseto. Onda se glupo iscerio i s mukom udahnuo vazduh. Zaneo se, otvorio usta, zakolutao očima i pao na šank potpuno grogi.

Holidej je obrisao ruke maramicom i odlučno zapitao:

— Kako stoje stvari? Može li mlada dama na miru proći do svoje sobe?

Odgovora nije bilo. Ni dvojica Raskijevih prijatelja nisu nalazili reči. Jednostavno nisu mogli da shvate ishod ove, na prvi pogled, neravnotežne borbe.

— Idite u svoju sobu, gospodice — rekao je mirno Džordžijanac.

Laura je uputila Holideju pogled pun zahvalnosti i potrčala uz stepenice.

Krčmar je nadlanicom obrisao znoj sa čela. Ni u snu nije mogao da veruje da će ovaj Dok imati i najmanju šansu protiv džinovski snažnog kauboj.

Onda se dogodilo nešto sasvim neobično.

Ed Raski se malo pribrao. Zanošeći se, prišao je Džordžijancu i spustio svoju snažnu ručkerdu na njegovo rame.

— Mister, ono što sam rekao, mislim „kicoš“. nemojte mi uzeti za zlo. Krčmar je najverovatnije go-

vorio istinu. Za mene ste vi Dok Holidej!

Nad Ebilejnom se polako spuštala noć. Noć koju građani sumornog grada na reci Arkanzas, neće zaboraviti.

X

Bilo je deset sati kada je Ralf Higin napustio sobu i krenuo dole u salun. Pre toga je imao prilično oštru raspravu sa svojom kćerkom. Nije mogao da oprostí Lauri što je dopustila da joj baš Dok Holidej pomogne.

Sa svoje strane devojka je teško mogla da poveruje da je upravo taj čovek njenom ocu za petama. Ni pošto nije izgledao kao revolveraš koga neko može iznajmiti.

Na kraju rasprave, Higin je saopštio kćerki da će ponovo morati da je ostavi samu u gradu.

Da, ostala je sama, ali drugačije nego što je pretpostavljala...

Holidej je već gotovo napustio nadu da će varalica, koji je starog kopača tako opljačkao, doći za kockarski sto. Sada je stajao na začelju šanka i ispijao svoj brendi.

Tri kauboja iz Dakote su se u međuvremenu povukli za jedan sto za kojim su sedeli veoma mirno.

Te večeri u Ralijevom salunu je bilo izuzetno mirno. Za šankom je bilo mnogo gostiju. Međutim, razgovarali su šapatom ili uglavnom ćutali. Saznalo se da je stranac u tamnom odelu Dok Holidej. Na veliko zadovoljstvo Džordžijanca, niko na to nije obraćao pažnju. Ljudi su imali drugih briga. Najveća im je bila ubistvena suša.

Holidej je ugledao varalicu kako silazi niz stepenice.

Higin je išao lagano i sve vre-

me posmatrao Džordžijanac. Prišao je šanku i stao tik uz njega.

Bila je to njegova sudbina; ona ga je gonila ovamo.

— Popijte sa mnom jedan viski, mister Holidej.

— Ja pijem brendi.

Higins se kiselio nasmejavao. Osetio je odbojnost u kockarevom glasu. Bio je uporan.

— Onda dva brendija, krčmaru.

Holidej je prihvatio razbojnikovu ponudu. Činilo je to mišino volje, no nameravao je da pošto-poto sa ovim tipom sedne za kockarski sto.

To su uostalom hтели obojica. Međutim, ciljevi namere su im se bitno razlikovali.

Neko vreme je između njih vladao tajac, onda je Higins predložio:

— Mogli bismo da odigramo partiju pokera? Istina, nemam neku naročitu šansu protiv kralja svih kockara, no svejedno, želeo bih da kasnije mogu da pričam svojim prijateljima da sam igrao poker sa Dokom Holidejem.

Svojim prijateljima nećeš o ovoj partiji sigurno pričati ništa, pomislio je u sebi Džordžijanac, a rekao glasno:

— Nemam ništa protiv.

Kada su se uputili prema slobodnom zelenom stolu, privukli su na sebe pažnju mnogih u salunu. Neki su čak napustili šank i stali oko stola.

Još dva plamena oka posmatrala su igrače.

Laura Higins je stajala na vrhu stepenica, u mraku i gledala svoga oca. Na neki način, nepogrešivim instinktom žene, predosećala je da će se te večeri dogoditi nešto užasno. Bila je očajna zbog toga što je morala da stoji tako bespomoćno i posmatra. Stranca u crnom odelu počela je da mrzi, jer ga se bojala

kao neprijatelja svoga oca. U to je sada verovala, jer je stari razbojnik uspeo još jednom da ubedi svoju kćer.

Igra je tekla. Lice varalice Higinsa bilo je zgrčeno. Zdravo oko mu je besno sevalo. Upravo je ustanovio, posle prvih nekoliko deljenja, da kod ovog Holideja ni njegovi najvešćiji trikovi ne mogu da prođu.

Džordžijanac je igrao hladno i nemarno. Ipak, ni za trenutak nije varalicu ispuštao iz vida. Pogled Dokovih žmirkajućih očiju neprekidno je počivao na njegovom licu i rukama.

Broj kibicera oko stola bivao je sve veći. Ljudi kao da su zaboravili kišu, sušu i svoja mrtva goveća. Napetost je dostigla maksimum.

Razbojniku je bilo jasno da je odlučujući trenutak kucnuo. Nije smeo oatije da nastavi igrati. Već danima se nije kockao, niti je šta uspeo da zaradi. U Topeki je svu svoju zaradu morao da ostavi na stolu. Ako bi se upustio u još jednu partiju, ne bi mu ostao ni probušeni cent u džepu.

Džordžijanac je upravo mešao karte za novu igru. Bacio je prve karte na sto i pogledao upitno Higinsa.

Varalica je sklonio ruke sa stola i zavalio se u stolicu. Džordžijanac je postao oprezan.

— Vi dobijate upadljivo često, mister Holidej — rekao je Higins unjkavo i otegnuto.

Holidej se osmehnuo.

— Smatrate?

— Da, smatram — promrsio je razbojnik. — Do sada nisam dobio ni jednu partiju.

— Loše igrate, mister Higins.

To starom lupežu još niko nije rekao. Besno je skočio sa stolice.

— To bi se moglo i drugačije nazvati, Holideje!

— Ja bih na vašem mestu preskočio takve izjave, Higinse.

Džordžijančeve reči odjeknule su oštro kao sečivo.

Krug ljudi, koji se okupio oko kockarskog stola, počeo je da se širi. Gosti su se povlačili. Sada im je iznenada palo na pamet ono što se o Doku Holideju pričalo. Još im je u ušima odzvanjala priča o puškaranju u Šeridanu.

Svi oko stola su pažljivo pratili igru. Niko od kibicera nije video da je Holidej varao. Istini za volju. Džordžijanac je blefirao gotovo neshvatljivo i kao da je posedovao šesto čulo za karte svoga sungrača, ali je, kako im je izgledalo, igrao poštenju igru.

Pritajena, gore na stepeništu, Laura Higinse je pritisnula obe ruke na usta. Najradije bi kriknula i potrčala dole. No, otac joj je zabranio da stupi u salun i ona se nije usuđivala da se ogлуši o njegovo naređenje.

Činilo joj se da zna šta će sada uslediti. Doživljavala je to često.

Kraj je uvek bivao bekstvo u sledeći grad.

Ovoga puta došla je na ludu misao da krivicu preuzme na sebe. Morala je jednostavno da pomogne oca. Da je nekim čudom imala revolver, pucala bi u leđa tom omraženom čoveku u crnom odelu i tako uništila neprijatelja svog oca.

Ali gde da nađe revolver?

U jednom momentu palo joj je na um da otrči dole i jednom od kaboja izvuče oružje iz opasača!

Ne, to nije smela. Naređenje oca bilo je jače od želje da mu pomogne. Nije smela da stupi u salun.

Izbezumljena od nemoćnog gneva, stezala je pesnice, tako da su

joj se nokti zarivali u meso. Bol nije osećala.

Dole u salunu drama je već bila počela. Sablast smrti pružala je svoje košate ruke ka dvojici protivnika.

Dok Holidej je još uvek sedeo na stolici i ledenim pogledom posmatrao razbojnika. Njegove poslednje reči još uvek su odjekivale lokalom.

— To bih na vašem mestu preskočio, Higinse.

Bilo je to upozorenje ali i ledeno izgovorena pretnja. Ubica je kipteo od gneva. U njegovom zločinačkom mozgu postojala je samo jedna misao: moram ga ubiti.

Bez obzira na sve uzbuđenje bilo mu je jasno da ovog čoveka ne može tek tako jednostavno da ustreliti. Morao ga je izazvati da ustane i maši se oružja. Bio je siguran u sebe i u svoju sposobnost da brzo potegne oružje. Dovoljno brzo da pobedi protivnika, čak iako je to bio čuveni Dok Holidej.

To je u svakom slučaju bila njegova propast.

— Vi ste varali u igri, Dok! — povikao je žustro.

Džordžijanac ga je presekao pogledom, ali mu nije učinio zadovoljstvo da ustane.

— Higinse, vi ste slomljen, bolestan čovek. Ako želite da poživite još koju godinu, onda idite do šanka, ispijte jedan viski i umirite se. To će biti mnogo bolje za sve nas.

U tom trenutku stolu je prišao krčmar bleđog lica.

— Gospodo, možete da izađete napolje i uzajamno se napunite olovom, to me se ne tiče. Ne dozvoljavam samo da do puškaranja dođe u mom lokalnu.

Ralf Higinse je zapovednički odmahnuo rukom,

— Držite se po strani, Rali!

— Da li ću se držati po strani ili ne, to prepustite meni! — uzvratilo je krčmar odlučno. — Dok Holidej je igrao fer. Ako ne možete da podneset gubitak, onda ne sedajte za kockarski sto, Higinse.

Jednooki je uvukao glavu u ramena i siknuo na krčmara:

— Gubite se, Rali! U protivnom ćete biti prvi koji veruje da Dok Holidej igra fer.

Krčmar je uzbuđeno vikao.

— Vi ste, dakle, od ranije imali nameru da izazovete Doka Holideja na dvoboj! Da sam to nekim slučajem znao, još pre nekoliko dana biste izleteli iz moga saluna.

— Da, imao sam takvu nameru! — vikao je Higinse neobuzdano. — Pokazaću ja njemu šta znači njuškati za Ralfom Higinsonom.

Tek sada je Džordžijancu bilo jasno da je stari lupež bio žrtva neke zablude. Nije, međutim, video nikakav povod ni mogućnost da mu to objasni. Uostalom, iz iskustva je znao da takvi pokušaji uvek ostaju bez rezultata.

Krčmar je bio dobroćudan čovek i trebalo je vrlo mnogo pa da se razgnevi. Sada je kipteo od besa. Bez straha je prišao razbojniku.

— Napolje iz moga lokala, inače ću pozvati šerifa!

Ni pretnja šerifom nije urazumlila Higinse. Poslednji minut mu je otkucavao. Možda je i sam osećao da mu se bliži kraj jer je formalno srljao u propast. Uz neartikulisani uzvik potegao je „deringer” i povukao obarač.

Rali se zaneo nekoliko koraka unazad. Uhvatio se rukom za desno rame, a njegovo crveno lice postalo je gotovo providno. Kada je

sklonio ruku sa ramena video je, užasnut, da je puna krvi.

U salunu je zavladała grobna tišina. Niko nije obraćao pažnju na Doka Holideja. Ovaj je lagano ustao. Njegovo, inače ledeno lice, postalo je neumoljivo tvrdo kao od kamena isklesano.

— Bacite oružje, Higinse.

Izgovorio je te reči oštro kao da sečivom reže reči.

Razbojnik se okrenuo i ugledao pred sobom cev teškog revolvra kalibra 45.

Za Ralfa Higinse više nije bilo izlaza. Bez ikakvog razloga pucalo je na krčmara. Sada je bio izgubljen. Tako je bar hteo da izgleda pred ovim prokletim Holidejem. Hteo je da ga zavarava, da se predstavi kao čovek koji se predaje sudbini.

Oborio je cev „deringera” i načinio pokret kao da hoće da spusti oružje na sto.

— Vi ste dobili, Holideje — rekao je podmuklo, a onda munjevitice podigao mali revolver i opalio.

Reakcija Doka Holideja bila je neshvatljivo brza. Naglo se okrenuo, tako da mu je metak otkinuo samo komad tkanine sa levog rukava. U istom trenutku zagrmelo je njegov teški revolver. Holidej je hteo zločinca samo da rani, ništa više. Međutim, kockarska ajkula se, na nesreću, bacila ustranu, tako da mu se metak zario u levu stranu grudi. Pogodak ga je odbacio unazad, bio je na nogama, razrogačenih očiju. Iznenada je pokrenuo usne i gnusno opsovao. To su bile poslednje reči višestrukog ubice Ralfa Higinse pre njegovog puta u pakao.

U Ralijevom salunu je sada bilo neprijatno tiho. Tu tišinu narušilo je odjek potpetica na stepenicama.

Bila je to Laura Higans, koja je kao da leti strčala niz stepenice.

Prišla je kockarskom stolu i stala ispred Doka Holideja. Njene oči su izgledale usahle kao da su iznenada postale stare hiljadu godina. Ukočeno je posmatrala Džordžijančevo lice. Glas joj je bio grub i gorak i u njemu se osećalo jedva uzdržano drhtanje.

— Vi ste ubili mog oca, Dok Holideje.

Kockaru je zastao dah.

To nije moguće! Ova lepa devojka čednog izgleda kćerka takvog razbojnika? No, kakvog bi razloga imala da sada laže?

Nije samo Holidej bio iznenađen. Najveći broj gostiju u salunu sada su tek prvi put videli devojku.

Krčmar Rali i tri kauboja iz Dakote, koji su sada prišli kockarskom stolu, posmatrali su Lauru Higans ne shvatajući.

Holidej se povratio od prvog iznenađenja.

— Jako mi je žao, gospodice, no čak i da sam to ranije znao, ne bih imao nikakvu šansu da drugačije postupim.

— Bili ste mu za petama i hteli ste da ga ubijete!

Glas joj je još uvek zvučao nekako čudno šuplje i bezbojno.

— Ja nikome nisam za petama, gospodice.

— Jeste, On mi je to večeras rekao.

Kockar je nabrao obrve.

— On vam je rekao? Ne znam zbog čega je tako mislio, ali u svakom slučaju je pogrešio.

— Ne, pogrešili ste vi što ste ga ubili i za to ćete se gorko kajati... jer i vi ćete u svakom slučaju umreti.

Sada se umešao krčmar, zaboravivši na bol u ramenu.

— Gospodice Higans, vaš otac je

bez ikakvog razloga pucao na mene. Dok Holidej je samo hteo da ga spreči da počini još više zla. To svakako ovde u salunu može da posvedoči.

Mlada žena nije ni pogledala krčmara. Čak je izgledalo da ga nije ni čula.

— Vi ćete umreti, Dok Holideje — ponovila je, čak i ako treba da vas pratim do na kraj sveta. Videću kad budete umirali!

— Strašna cura — otelo se kauboju Ovenu.

— Da, strašna cura — ponovio je snažni Ed Raski.

Niko nije obraćao pažnju na primedbe ove trojice kauboja. Niko, izuzev Laure Higans.

Od bezazlene, mile devojke, u poslednjih nekoliko minuta stvorila se žena ispunjena mržnjom, željna osвете. Uputila je Džordžijancu još jedan gnevan pogled, a onda se lagano okrenula i uputila prema trojici kauboja iz Dakote.

Pogledala je jednog po jednog pravo u oči i izgovorila je glasno da svako u salunu može da čuje:

— Onaj ko ga ubije dobiće mene kao nagradu za hrabrost.

To što je ova mlada devojka otvoreno rekla, bilo je za shvatanje tadašnjeg Zapada tako neverovatno, da je gostima u salunu zastao dah. Pogledali su devojku koja jedva ako je imala osamnaest godina. Jednostavno nisu mogli da poveruju da je preko tih usana moglo da pređe ono što su čuli.

Jedan stariji sedokosi čovek, dobroćudna lica, odvojio se od šanka i prišao Lauri Higans. Klerk Halvester, stari lekar iz Ebilejna, progovorio je ljubazno, glasom punim saučešća.

— Mi svi shvatamo da je vaš bol dubok. Svi shvatamo, takođe, da

ste sada potpuno van sebe i da ne znate šta govorite.

Laura Higinis je nestrpljivo odmahнула rukom i hladno pogledala starog čoveka pravo u oči.

— Veoma dobro znam šta govorim, mister.

Lekar je bio uporan.

— Ne, Vi ne znate. Bilo bi dobro da prihvatite savet starog čoveka. Tamo leži vaš mrtav otac. Nemojte skrnaviti uspomenu na njega.

— Poslušajte ga, gospodice Higinis — umešao se krčmar — on misli najbolje. Vaš otac me je bez ikakvog razloga ranio. Ja, na primer, imam mnogo razloga da vas izbacim iz svoje kuće, ukoliko, uopšte, pomenete reč osveta...

— Ne treba da me izbacujete, mister Rali. Odlazim u svakom slučaju. — Obratila se trojici kauboja: — Razmislite o mom predlogu. Ja ću održati reč.

Da su goniči bili trezni, svakako bi doneli drugačiju odluku. Međutim, lepota ove devojke i popijeni viski pomutili su im pamet. Uprkos tome, nijedan od njih nije izustio ni reč. Još ulja na vatru dolio je doktor predloživši krčmaru.

— Za ime božje, izbaci tu trojicu kauboja, Rali!

Virdž Oven je žmirnuo. Ruka mu je instinktivno kliznula prema „kol-tu“.

— Jeste li čuli šta ovaj stari kupač kostiju govori, momci? Hoće da nas izbaci!

— To bih voleo da vidim. Neka samo pokuša! — uzvratio je Ed Raski.

Bob Larkin, najstariji među njima, bio je, srećom, izgleda i najrazumniji.

— Mislim da je najbolje, momci, da ne ulećemo u tu igru.

Laura Higinis ga je značajno pogledala.

— Šta je, uplašili ste se?

To Bob Larkin prosto nije mogao da otrpi. Pokazao je bradom na Doka Holideja i procedio kroz zube:

— Bob Larkin se nikoga ne plaši, mis... Nikoga.

Džordžijanac je stajao pored stola i zamišljeno posmatrao scenu. Razmišljao je o čudnom obrtu događaja. Do skoro u ulozi zaštitnika, sada je bio omraženi krvnik. U jednom momentu obuzeo ga je val sažaljenja. Sažaljenja prema samom sebi zbog toga što mu je potpuno nedužnom sa još jedne strane zapretila nezaslužena odmazda i prema trojici kauboja koji su lako mogli postati žrtve bezumne osvetničke strasti jedne nerazumne, ojađene devojke. Morao je da se umeša pre nego što bude prekasno.

Lagano svojim tipičnim gipkim korakom prišao je Lauri Higinis. Zastao je tik ispred nje.

— Ne uvlačite te ljude u igru. Nemate nikakvog prava da nekoga koristite za svoje osvetničke namere.

Virdž Oven je pošao prema njima.

— Ostavi tu ženu na miru, kicošu! Ovoga puta ćeš imati sa mnom posla.

Pritom je značajno pljesnuo šakom po futroli revolvera.

Džordžijanac ga je prezrivo odmerio.

— Smesti se u postelju, momče. Treba da se istrežniš.

Kaubojeva šaka je kao čekić pala na dole. Ne, pre nego što je uspeo da uhvati dršku revolvera, odjeknuo je pucanj.

Usijane olovce okrnulo je vrh goniceve čizme.

Dok Holidej je podigao revolver i počeo da duva u barutni dim.

— Mani se šale, momče — rekao je grubo. — To može koštati života.

Virdž Oven je stajao otvorenih usta i zgranuto posmatrao fantoma strelca iz Džordžije. Nije samo Oven iznenađeno piljio u kockara. Niko u salunu nije uspeo ni da primeti kada je Holidej izvukao oružje. Jednostavno, stvorilo mu se u ruci.

Virdž Oven je bio bled kao kreč. Ako je do sada i bio pripit, u ovom trenutku se istreznio.

Ridokosa Laura Higin je stisnutih usta, očima punih mržnje, gledala Holideja. Bilo je gotovo neverovatno kako se neka osoba može do te mere za kratko vreme promeniti.

— Možete pretiti koliko hoćete, ali ni to vam neće koristiti. Holidej je.

Kockar je gotovo sažaljivo pogledao devojkicu. Za delić sekunde u njegovim očima više nije bilo oštirine.

— Gospodice Higin, možda bi...

— Poteži, Holideje! — uzviknuo je u tom trenutku Ed Raski. Već je držao revolver u ruci. Ljudima u salunu zastao je dah.

Kockar nije potegao oružje. Stajao je spuštenih ruku usred saluna i netremice posmatrao pripitog goniča. Iz očiju mu je izbijala beskrajna hladnoća.

Bila je to paklena situacija.

— Pucajte, konačno! — prosikatala je devojkica.

Ali, gonič nije opalio.

Pogled mu je bio i dalje prikovao za ledeno Holidejevo lice. Prosto nije bio sposoban da zgrči prst na obaraču. Ledene Holidejeve oči kao da su ga hipnotisale.

Džordžijanac mu je lagano prilazio. Korak po korak. Stao je sasvim ispred njega, ispružio ruku bez žurbe i uhvatio cev revolvera.

Ed Raski je bez ustezanja predao revolver. Progutao je pljuvačku i pogledao u pod.

— Kukavice! — ciknula je Laura Higin. Dejstvovala je munjevito. U jednom skoku stvorila se kraj Boba Larkina, izvukla mu revolver iz futrole i uperila oružje u Holidejeve grudi. Lice mlade devojkice bilo je izobličeno od mržnje.

— Sada ću vas ustreliti, Dok Holideje.

Holidej je rezignirano digao jednu obrvu i suvo se nasmejao.

— Samo učinite to, gospodice. I nije mnogo važno.

Doktor Halves je stajao iza Laure. Ispružio je ruku da joj oduzme oružje.

— Pustite je — rekao je Holidej oporo.

Gosti okupljeni u salunu, posmatrali su Džordžijanca kao da pred sobom vide umobolnika. Bilo im je jasno da je devojkica spremna da ga ubije.

— No, šta još čekate? — upitao je kockar muklo.

— Hoću da vas vidim kako drhtite — govorila je Laura žučno. — Hoću da vas vidim kako klečite pred mojim nogama i molite za milost. No, pre nego što budete umrli, morate mi odati ime čoveka koji vas je nahuškao na mog oca.

— I njega hoćete, verovatno, da ustrelite, gospodice Higin?

— Nimate nikakvog povoda da se smežete na moj račun, Holideje. Mislite na to da ćete samo za nekoliko trenutaka ležati isto kao i moj otac.

Osmeh nije silazio sa Džordžijančevog lica. U njemu je bilo nedvosmislenog sažaljenja, koje je Lauru još više razgnevalo.

— Prestanite da se smeškate. Moje strpljenje je na kraju!

Lice mlade devojkice se zgrčilo. Točak „kolt“ u njenoj ruci počeo je da

drhti. Podigla je oružje tako da je cev sada bila uperena u Holidejev čelo.

Povukla je obarač.

Krčmar je zastenjao i zatvorio oči. Lokalom se prolomio krik starog doktora.

— Ne!

Kockar je stajao ne pomičući. Nije gledao oružje, nego Laurino lice.

Ništa se nije dogodilo. Pokušala je još jednom grčevito da povuče obarač: zglatci ruke su joj pobeleli od napora.

„Kolt“ je ćutao.

Džordžijanac je pošao prema njoj. Dogodilo se isto što i nekoliko minuta ranije sa Edom Raskijem.

Dozvolila je da joj Holidej uzme oružje iz ruke.

— To nije posao za vas, gospođice. Daću vam ipak jedan savet. Dođete li ikada u situaciju da pucate, nemojte zaboraviti da pre nego što povučete obarač, otkočite oružje. — Onda se obratio trojici kaubojja iz Dakote: — A za vas bi bilo bolje sada da odete. Mislim da je za danas bilo dosta.

Virdž Oven je požudno pogledao devojkicu, a zatim vrh čizme i glupo se nasmešio.

— Da, Holideje, za danas je doista puna kapa, ali samo za danas. Mi ćemo se ponovo videti. Možda već sutra, a možda tek za nekoliko dana. Cenim da će naš ponovni susret biti veoma neprijatan po vas.

Ed Raski je mucao. Bio je još uvek pod jakim dejstvom alkohola i zanosio se.

— Onda ću doći do svoga „kolta“, Dok!

Holidej je držao kaubojev revolver zadenut za pojas. Izvukao je oružje i dobacio ga Raskiju.

— Nećeš morati toliko da čekaš momče.

Kauboj je pokušao da uhvati oružje, ali mu to nije uspele.

„Kolt“ je pao na zemlju.

Laura Higinis se kao mačka ustremila na oružje, no kockar je bio brži. Pre nego što je devojkica dohvatila rukom „kolt“, Holidej ga je zgurnuo u stranu.

— Sada je dosta, mis! — rekao je oštro.

Laura Higinis se ispravila i lagano digla glavu. Pogled kao da joj je dolazio iz velike daljine.

— U redu, mister Holideje, za danas je dosta.

Obratila se krčmaru:

— Šta će biti s mojim ocem? — upitala je drhtavim glasom.

Rali je obrisao rukavom znoj sa čela. Odahnuo je sa olakšanjem. Najzad se ova đavolska žena urazumila.

— Moramo da pozovemo šerifa. On će da odluči.

Kada su kauboji iz Dakote čuli reč „šerif“, nesvesno su uvukli glave u rame.

— Mislim da je doista bolje da se izgubimo — došapnuo je Larkin dvojici prijatelja.

Raski se složio i uzvratio:

— Ni ja baš ne marim te momke sa vitezdom.

Samo Oven nije delio njihovo mišljenje. Ispod oka je pogledao Lauru Higinis i sreo njen izazovni značajan pogled. Krv mu je brže prostrujala žilama.

Ne, on nije htio da odustane.

— Ja ne znam zbog čega bismo mi zazirali od šerifa. Bob? Zar smo mi ustrelili toga čoveka?

Devojci je bilo sasvim jasno da je Oven najpogodnija ličnost za sprovođenje njenih namera. Prišla mu je i položila ruku na mišicu.

— Ti si i ja sa vama. Sačekajte

me napolju. Pošto šerif ovde obavi svoj posao, pridružiću vam se.

To je bilo više nego što je neugledni, krivonogi kauboj ikada mogao da očekuje. Ponosno je pogledao svoje prijatelje.

— Čekaću ovde, mis — rekao je muklim glasom.

— Ne, ja mislim da je bolje da vas šerif ne vidi — ponovila je Laura. — Sigurno je bolje — ponovila je sasvim tiho i pritom prostrelila Džordžijanca pogledom.

Dok Holidej više nije obraćao pažnju na mladu ženu. Obratio se krčmaru:

— Mislim da bi trebalo da pogledamo vašu ranu, mister.

— To i nije tako važno — uzvraćio je Rali. Obratio se ljudima za sankom: — Neka neko od vas pozove šerifa.

— Da, ja ću ići — prihvatio je jedan mladi čovek i napustio salun.

— Idemo i mi — pozvao je Lar-kin Ovena i Raskija.

— Mi vas čekamo napolju — ponovio je Oven.

Devojka je potvrdno klimnula glavom.

— Doći ću odmah za vama.

Kauboji iz Dakote su napustili lokal.

Tek tada je Laura Higinis prišla svom ocu. Kleknula je i pomilovala ga po bledom licu, ali nije pustila suzu. Mržnja je bila potisnula sva druga osećanja.

Nekoliko minuta kasnije pojavio se šerif Radzin. Krupni čovek hodao je teško kao konj, mašući rukama. Osuo je paljbu na krčmara.

— Zašto mi nisi rekao da je Holidej u gradu? — Rali nije stigao ni da odgovori, a Radzin je nastavio da grmi: — Ti si kriv za ovu nesreću. Da sam na vreme bio upućen, proterao bih Holideja iz grada.

— Trenutak samo — prekinuo ga je Džordžijanac odlučno. — Zbog čega biste me to prognali iz grada?

Radzin se okrenuo i odmerio Holideja od glave do pete.

— Vi ste, dakle, Dok Holidej? Prokletstvo, uopšte ne izgledate kao revolveraš, ali vi jeste to! Ovo u Ebilejnu je prevršilo svaku meru. Mister Holidej, odmah napustite grad!

— Ali, on je u nužnoj odbrani, on je hteo...

Vlasnik saluna nije imao mogućnosti da kaže svoju misao do kraja. Šerif ga je grubo prekinuo.

— Ne moraš mi ništa objašnjavati, stari. On uvek dejstvuje u nužnoj odbrani. Dok Holidej nije tako glup da nekome od nas pruži zadovoljstvo da ga dočepamo. No, gde god se pojavi, tu su i mrtvaci.

Lice nekadašnjeg zubnog lekara iz Bostona je pocrvenelo. Pogled mu je bio prikovan za debelo lice čuvara zakona.

— Šta vi hoćete, šerife? Zar je trebalo da dozvolim da me ovaj lupčez ustreli — gotovo je vikao, pokazujući rukom na mrtvog Higinisa.

— Sigurno da ne. Moj život ne vredi mnogo, ali ipak neću da dopustim da mi ga uzme neki kockar prevarrant. No, ne morate dalje govoriti. Napustiću Ebilejn. Ovde ljudi nisu ništa bolji nego na drugom mestu.

Ne čekajući odgovor, okrenuo se i lagano krenuo prema stepenicama.

U Ralijevom salunu vladala je mrtva tišina.

Te noći se ništa nije dogodilo.

Samo je Laura Higinis iščezla. Bila je prisutna kada su njenog mrtvog oca izneli iz saluna, a onda otišla. Niko je nije ni pomenuo.

Džordžijanac je već u rano jutro bio u salunu.

— Helou, Dok — pozdravio ga je stari krčmar. — Već ste na nogama?

Tek tada je primetio putnu torbu u Holidejevoj ruci.

— Zar zaista odlazite? — upitao je.

Gorak osmeh zaigrao je na usnama odbačenog čoveka.

— Šta bih drugo? Zar mislite da je lagodno živeti tamo gde vam prete smrću?

Rali je zbunjeno brisao šank.

— Kakva vraška stvar, Dok. Ja sam kasnije sinoć razgovarao sa šerifom, ali on ima svoje mišljenje. Kuda ćete sada da otputujete?

Džordžijanac je slegnuo ramenima.

— Kuda bih? Nekuda, bilo kuda.

— Holidej je spustio novčanicu na šank. — Ukrcaću se u jutarnji voz.

Rali je uzeo novčanicu i počeo da je okreće u ruci razmišljajući.

— Dok, ja mislim da ste mi vi spasili život — rekao je otegnuto i nesigurno i ponovo spustio novčanicu na šank.

Osmeh na Holidejevom licu više nije bio gorak. Pogledao je novčanicu i upitao.

— Zar vam vaš sopstveni život samo toliko vredi?

Krčmar je tek sada shvatio da nije izabrao najprikladniji način da izrazi zahvalnost. Zbunjeno je stavio novčanicu u džep, pa upitao oprezno:

— Mislim da ćete prihvatiti da popijemo zajedno po jedan brendi. Dok?

— Vrlo rado. Nemam ništa protiv — uzvratilo je Džordžijanac i ispio čašu do pola, a onda napustio lokal.

XI

Na železničkoj stanici Saline samo dva putnika su napustila voz. Obojica su nosili tamna odela i bili gotovo iste visine. Džon Holidej i trgovac konjima Bizbi iz Garden Siti-ja.

Holidej je izašao iz poslednjeg vagona, a Bizbi iz vagona odmah do lokomotive.

Trgovac konjima je gotovo uleteo u naručje snažnog krupnog čoveka u kockastoj košulji, koju je na levoj strani krasila srebrna zvezda.

— Hej, mister — dočekao ga je šerif — nemojte se ni truditi da silazite iz voza. — Za revolveraše u mom gradu nema mesta.

Bizbi je pogledao čuvara zakona krajnje iznenađeno.

— Mislite li vi to na mene, šerife? Šerif se kiselo osmehnulo.

— A na koga mogu da mislim, ako ne na vas, mister Holidej?

— Kako: Holidej? Pa ja se zovem Bizbi — objašnjavao je trgovac.

— Znamo, znamo. Dók! No, kod mene to ne pali. — Šerif je govorio kao da je reči naučio napamet. — Šerif iz Ebilejna mi je telegrafisao. Putujte samo dalje, mister, svuda ima kockarskih stoleva i ljudi koji hoće da se sa vama odmeravaju u streljačkim sposobnostima.

Trgovcu konjima je prekipelo. Gotovo je pomodro od gneva, a debele žile mu iskočile na slepoočnicama.

— Sada je dosta, šerife! Ja nemam ni volje ni vremena...

— Ni ja — prekinuo ga je čuvar zakona grubo. — Hajde, penjite se ponovo u svoj vagon i gledajte da se nikada ne pojavljujete u Salini.

Trgovac nije mogao da izađe sa čuvarem zakona na kraj. Ovaj ga je kao lutku ugurao preko platforme u

vagon i to u posljednjem trenutku. Voz je već lagano kretao, a šerif trčao kraj vagona.

— Nemojte slučajno da dodete na pomisao da negde iskačete, Holidej! Ja ću vas naći i oterati!

Kada je lokomotiva ubrzala hod, šerif je najzad zastao ozožen i zadihao. Zabacio je šešir na potiljak i gledao za kompozicijom.

Jedini posmatrači događaja bili su Dok Holidej i otpravnik vozova. Holidej se osmehivao kao čovek koji gleda mnogo puta viđen pozorišni komad kome je ovoga puta pridodata primesa komike. Senka dosade, a možda i neke neodredene sete, tamnila je iskričavi sjaj njegovih očiju u trenutku kada se šerif okrenuo i ugledao nepoznatog putnika.

— Ne znam šta je to toliko interesantno, mister.

Osmeh je u magnovenju nestao sa kockarevog lica i Holidej je opet postao onaj zagonetni, nedokučivi vesnik smrti, hladan i tvrd kao kamenci kip.

— Nešto što vi još ne znate, šerife, ali ćete ubrzo doznati.

Šerif je stajao sada samo korak dalje od njega i podozrivo ga odme-ravao. Osećao je instinktivno da nešto nije u redu.

— Ko ste vi?

Ni jedan nerv nije zaigrao na licu nekadašnjeg zubnog lekara. Bilo je kao od kamena isklesano.

— Moje je ime Holidej.

Način, na koji je šerif rukom prešao po svojoj zapuštenoj bradi, pokazivao je jasno do koje mere je zbunjen.

— Holidej? — ponovio je muklo.

— Ali toga sam ja malopre...

— Pogrešili ste... kao što vidite.

Čuvar zakona se lupio šakom po čelu.

— Ja sam najobičnija budala — rekao je gnevno i odmahivao glavom. — No, nema značaja, vi ćete u svakom slučaju odmah napustiti Salinu.

Holidej se suvo nasmejavao.

— Moraćete malo da sačekate, šerife!

— Đavola ću morati — uzvratio je šerif. — Gnevno je pljunuo na zemlju. Kupite konja. Savetujem vam da to učinite već u sledećem satu.

— Ali konj staje mnogo novca, šerife. Sem toga, hteo bih da se malo odmorim. Treba mi malo mira.

— Dok Holidej ima dosta novca. A moj mir mi je preči od vašeg.

Džordžijanac je uputio čuvaru zakona dug pogled, a onda je rekao tiho da se jedva moglo razabrati.

— U redu, šerife, idem.

Gledajući ga kako ide niz prašnjavu ulicu umornim korakom i umorno opuštenih ruku, čovek sa zvezdom morao je da se seti mnogih priča koje su o ovom čoveku kružile. Činilo mu se za trenutak da je ipak počinio grešku. Brzo je, međutim, odagnao tu misao, jer, konačno, u pitanju je bio Dok Holidej. Šerif iz Ebilejna je prognao ovog čoveka. Zbog čega da on u Salini postupi drukčije.

Na početku glavne ulice, na desnoj strani, nalazila se konjušnica trgovca Hantera.

Holidej je ušao u dvorište i odmah ugledao dugonogog ždrepcu, vezanog uz ambar za metalni обруč. Bio je to konj koji će ga dugi niz godina verno služiti. Lepa životinja je tiho zarzala kada je stranac ušao u dvorište. Podigla je glavu i nakućila uši.

Džordžijanac je prišao ždrepcu i pomilovao ga po njušci.

— Bar se neko raduje, kada me vidi...

U tom trenutku vlasnik konjušnice je izašao iz kuće.

— Dopada vam se ova životinja, mister? — upitao je ljubazno i prišao strancu.

Džordžijanac je potvrdio.

— Da li je za prodaju?

— Naravno!

Erzo su se pogodili.

Samo četvrt sata kasnije Dok Holidej je napustio Salinu. Šerif ga je video kako na zelenku grabi pored kancelarije.

— Grom i pakao, ne bih voleo da sam na njegovom mestu...

*

Kao otrovni insekt, prozviđao je metak pored njegove glave i zario se daleko iza njega u suncem isušeno tlo prerije.

Holidej se naglim pokretom tela bacio iz sedla.

Ispred njega, na rastojanju od jedva četrdeset jardi nalazila se, na žbunjem obraslom proplanku, jedna iskrivljena omorika. Holidej je zaključio da je metak morao biti ispaljen odande.

Džordžijanac nije mogao ništa da razazna, jer se sumrak već bio spustio. Ništa nije video, ali je slutio ko je na njega pucao. Zaklonjen telom konja, vratio se natrag.

Ni jedan metak više nije ispaljen. Stigao je bez teškoća do male, uzane udoljice, isušenog rečnog korita, paralelnog sa drumom. Vodio je konja za uzde sve dok nije stigao otprilike do iste tačke na kojoj se nalazilo mesto na proplanku sa koga je pucao. Krenuo je dalje, direktno prema proplanku, ali tamo nikoga nije zatekao. Jedino što je našao, bili su tragovi dva konja.

Ti tragovi su vodili prema zapadu.

Holidej se zamišljeno vinuo u sedlo. Nesvesno je pratio tragove dva konja.

Morao je da misli na Lauru Higgins, iako se nadao da će se ta žena umiriti i odustati od svojih namera. No, budući dobar poznavalac ljudi, a obzirom na nedavno ispaljen metak, sve više je bio uveren da Laura nije odustala.

Mrak se već spustio kada je stigao u Elsvort. Vezao je konja ispred dvospratnog „Union” hotela, olabavio kolan, a onda krenuo stepenicama na trem.

Uprkos mraku, primetio je čoveka upadljivo malog rasta koji je pokušavao da se sakrije iza drvenog stuba.

Džordžijanac je osetio da mu pretila opasnost. Čuo je metalni šum. Pritajeni strelac iza drvenog stuba trema je otkao oružje. U jednom skoku stvorio se na vratima.

U poslednjem trenutku pucanj se prolomio kroz noć. Usijano olovo proletelo je preko krila pomičnih vrata i pogodilo ogromno ogledalo iznad bara. Džordžijanac je munjevit potegao „kolt” iz futrole i počeo da puca prema mestu gde je trenutak ranije sevala vatra iz cevi.

No, strelac iz zasede je već bio nestao.

Tri čoveka su istovremeno izleteli na trem. Držali su oružje u rukama.

— Šta se ovde zbiva? — uzviknuo je jedan od njih. Nosio je na levoj strani grudi metalnu zvezdu.

Bio je to šerif iz Elsvorta.

Džon Holidej im je prišao, tako da ga je obasjala svetlost koja je izbijala iz hotela.

— Neko je pucao na mene — re-

kao je kratko i krenuo da pored trojice ljudi uđe u hotel.

U tom trenutku ulicom je odjeknuo prodoran ženski glas:

— Dok Holidej je prvi pucao. Videla sam!

Laura Higin!

Džordžijanac se jedva primetno osmehnuo.

— Dakle, to je bio vaš topli pozdrav, gospodice. Mogao sam da pretpostavim.

Serif nije shvatio. Jedino što je shvatio to je ime Doka Holideja.

— Šta hoćete u mom gradu, Dok? — upitao je neljubazno.

— Da spavam, šerife — uzvratio je Džordžijanac. — Samo da spavam, a sutra da odjašem dalje.

— On će nekoga ubiti, šerife! — umešala se Laura Higin.

— Neće, jer će odmah odjahati dalje — presekao je čuvar zakona i okrenuo se s namerom da uđe u lokal.

— Na žalost, neće odjahati — saopštio je Holidej tako hladno i odlučno da je šerif zastao kao ukopan. Džordžijanac mu nije dao da bilo šta kaže.

— Upravo sam vam saopštio, šerife, da su na mene pucali. Mogu var i saopštiti ko je to učinio.

Laura Higin se nervozno nasmejala.

— On će vam ispričati da sam to bila ja.

Na ovu opasku kockar se okrenuo prema devojci.

— Gospodice Higin, ja ću vam sada nešto reći i bilo bi bolje za vas da to ne zaboravite...

— Šta biste mogli da mi kažete? — nesrtpljivo ga je pogledala devojka. — Možda to da ste ubili mog oca? Jeste li to hteli da mi prićate? Možda je šerif iz Elsvorta pametniji od šerifa iz Ebilejna. Ovde ima do-

voljno drveća na koje vas može obesiti.

Holidej je prišao Lauri tako blizu da je osetio njen dah.

— To što vi sada govorite čista je bezmislica, a vi to znate. Ono što činite, međutim, jeste razbojništvo, a to izgleda ne znate.

— Ja samo znam da ste ubili mog oca — uporno je ponavljala Laura Higin.

Serif je spustio Džordžijancu ruku na rame.

— Ubistvo je ozbiljna optužba. Dok Holideje. Možda bi bilo bolje da razgovor nastavimo u mojoj kancelariji.

U tom trenutku kauboj Virdž Oven počinio je ogromnu grešku. Stajao je na suprotnoj strani ulice ispred izloga jedne radnje i još uvek držao „kolt“ u ruci. Ovaj neugledni čovek htio je pošto-poto da dobije nagradu koju mu je osvetnički raspoređena Laura Higin obećala.

Mali krivonogi kauboj iz Dakote podigao je „kolt“ i nanišanio na Holideja. Mogao je da razazna njegovu siluetu pri svetlosti koja je dopirala kroz otvorena vrata.

Metak je prozviđao preko ulice. No, nekadašnji zubni lekar iz Bostona ostao je nepovređen. U poslednjem trenutku je sklonio šerifovu ruku sa svoga ramena i instinktivno skočio ustranu.

Olovo se kao usijani trn zarilo u levu šerifovu mišicu.

Holidej je povukao čuvara zakona na zemlju.

— Jeste li povređeni? — upitao je brzo.

— Da, u mišicu! — procedio je šerif stežući zube.

Držeći „kolt“ u ruci, Holidej je osmotrio suprotnu stranu ulice. Iako nije mogao ništa da razazna, pritisnuo je okidač. Šerif mu se pridru-

žio i pucnji su poremetili tišinu noći.

Krik, koji se zatim prolomio, podsećao je na krik smrtno ranjene životinje.

Laura Higinis je stajala kao ukopana na osvetljenom ulazu hotela.

— Ovene! — viknula je iznenada. — Ovene, bežite!

Umesto odgovora sa suprotne strane ulice ponovo je odjeknuo pucanj. No, odmah je bilo jasno da je Oven pucao nesumice, sa zemlje.

Protaklo je dva minuta od drugog Ovenovog napada. Čulo se ječanje.

Džordžijanac je ustao sa zemlje i pošao preko ulice sa uperenim revolverom.

— Ostanite ovde, čoveče — upozorio ga je šerif.

— Pustite ga da ide — rekla je Laura ljutito. — Dobiće ono što je zaslužio. Pravu nagradu!

Međutim, neko drugi je dobio goru nagradu, Virdž Oven je video kako mu se Džordžijanac približava ali više nije imao snage da se maši za „kolt“. Posmatrao je kockara ispod poluspuštenih kapaka. Glas mu je bio mukao i slomljen.

— Rđav posao sam napravio ovde u Kanzasu.

Džordžijanac je klekao kraj njega.

— Možda vam ipak ima pomoći — umirivao ga je Holidej. Podigao je kauboja u naručje i poneo preko ulice. Prošao je pored Laure Higinis i šerifa i ušao u salun „Union“ hotela. Nekoliko ljudi ga je sledilo. Laura Higinis je zastala na ulazu i netremice posmatrala ranjenog čoveka, kojeg je Džordžijanac upravo spustio na zeleni kockarski sto.

Holidej je Ovenu raskopčao košulju na grudima. Utom je prišao i šerif. Nekoliko trenutaka je gledao teško ranjenog čoveka, a onda se obratio kockaru.

— Nije bila vaša krivica, Dok — rekao je žustro — ali to je prokletstvo! Gde god se vi pojavite...

— Dode do pucnjave — dopunio je Holidej rečenicu. — Znam, šerife!

Dok Holidej nije podizao glavu dok je govorio. Pokušavao je svim silama da zaustavi krvarenje. Svi njegovi naponi bili su uzaludni. Smrt je bila bliža od lekareve ruke. Virdž Oven je samo još jednom pokrenuo usne.

Dok Holidej je bio jedini koji je mogao da čuje samrtnikove reči:

— Đavolska žena!

Pogled kauboja na izdisaju bio je prikovan za uzano lice devojkice. Odjednom, glava mu je klonula ustranu.

Virdž Oven je bio mrtav.

Bila je to besmislena smrt. Tek u poslednjoj sekundi svoga života krivonogi kauboj iz Dakote je shvatio svoju užasnu zabludu.

XII

Grad Elsvort je počivao u miru i niko nije znao da su u hotelu „Union“ dve osobe provele besanu noć. Uostalom, to nikoga nije ni zanimalo jer su te dve osobe bile došljaci u gradu: Laura Higinis i Dok Holidej.

Za Džordžijanca to nije bila prva besana noć u životu. Ležao je u širokom krevetu sa uzglavljem od fino iskovanog mesinga i razmišljao o događajima iz neposredne prošlosti. U dubini duše ljutio se na slepu sudbinu koja mu je na vrat natovarila još jednog nezasluzenog neprijatelja. I to kakvog neprijatelja! Mladu, lepu i uraganski temperamentnu ženu, koja se osveti predavala sa neumerenošću svojstvenoj mladalačkoj strasti. Naslućivao je da će sa Lau-

rom Higinz imati dosta muke iako je njihov prvi kontakt nagoveštavao sasvim drukčiji odnos. Uzdahnuo je kao da će sa uzdahom istisnuti iz sebe deo jada zbog nepravdičnosti sudbine. Život je za njega očigledno bio samo hazard i ništa više.

Laura Higinz takođe nije spavala. Već više dana, tačnije od dana kada je izgubila oca, živela je u stalnom košmaru. Osećala je bol zbog gubitka zaštitnika i smatrala je očevu smrt kao nepravdu ne samo prema njemu, nego i prema sebi. I, što je najgore, tu nepravdu učinio je čovek od koga je to najmanje očekivala. Susret sa Holidejem bio je za nju nešto kao sjaj prolećnog sunca posle dugih tmurnih zimskih dana. Iza njegovog oštro ocrtanog lica i kristalno jasnih sivoplavih očiju, ona je naslutila plemenitost, postojanost i nepokolebljivu odlučnost i kasnije saznanje da je taj čovek neprijatelj njenog oca i da ga podlo progoni, značilo je za nju rušenje jednog tek začetoj sveta kome je potajno želela da se prikloni. Jer, zašto kriti, njeno strasno vezivanje za oca bila je samo prirodni osećaj ženke koja traži snažnog zaštitnika i da nije bilo nesrećnog događaja i Higinsove smrti, njena zaslepljenost prema ocu i prihvatanje njegovih laži brzo bi dobili realan završetak. Metak iz teškog „linkolna“, mada nevoljno ispaljen, prekinuo je njen put ka stvarnosti i istini, a čoveka koji joj se u prvom momentu učinio kao sjajni predstavnik časnog i ponosnog čoveka, pretvorio u podlog čovekomrscu, plaćenika, hulju. Njeno razočaranje bilo je ogromno, a otuda i njen gnev zbog izneverenih iščekivanja. Vinovnik tog razočaranja postao je mrski emisar pakla koga je trebalo primerno kazniti.

Primerna kazna za smrt njenog oca, bila je smrt ubice.

Holidej je morao pasti mrtav, to je bio imperativ elementarne pravde.

Ustala je iz postelje i navukla kućnu haljinu. U hotelu je vladala tšina a sem nekoliko svetiljki na ulici, grad je počivao u tami. Laura je prišla koferu i iz njega izvadila nož u koricama. Lagano, uz metalni šum, izvukla je nož i pri bledejoj svetlosti ulične svetiljke zagledala blistavo, oštro sečivo. Oči su joj divlje sijale kada je tiho otvorila vrata i izašla u hodnik. Lakim, nečujnim korakom mačke ona se oklevajući uputila ka vratima Holidejeve sobe.

Bila je rešena na sve.

Zadržavajući dah zastala je ispred njegovih vrata. Iznutra se nije čulo njegovih vrata. Iznutra se nije čuo ni najmanji šum. Podigla je ruku da dohvati kvaku, a onda još jednom bacila pogled na drugu ruku, u kojoj se nalazio nož.

Ta ruka je lako podrhtavala.

To što je smerala, bila je čista ludost, ali ona toga nije bila svesna. Smatrala je da duguje svom ocu osvetu, da mora da ubije Holideja.

Rukom ukočenom kao da je od drveta, Laura je oprezno pritisnula kvaku. No, trgla se kao opečena kada su se vrata pred njom iznenada širom otvorila. U sobi mutno osvetljenoj stonom petrolejkom Laura je pred sobom ugledala kockarevo lice. Sa senkom osmeha na inače ozbiljnom licu on ju je galantnim pokretom pozvao da uđe.

— Dobro jutro, gospođice Higinz — rekao je ljubazno. Vreme je istina neuobičajeno, ali ako baš hoćete da me posetite, samo izvolite.

Devojka je pokušala da sakrije nož iza leđa, ali joj se ruka zaplela u nabore kućne haljine. Bila je pre više uzbuđena i podrhtavala je od

uzbuđenja i plime osećanja koja su je ophrvale. Stajala je, i zaboravljajući na trenutak zbog čega je došla, nemo pogledala čoveka koga je htela da ubije.

Holidej se tiho nasmejavao. Prvo je pogledao nož, a zatim mladu devojkicu.

— Je li to cveće, koje ste hteli da mi donesete, gospodice Higin's?

Laura nije bila u stanju da izusti ni reč. Oborene glave gledala je u pod podrhtavajući pred burom osećanja koja su ključala u njoj.

— S „koltom“ ide brže — podsetio je kockar. — Samo ne smete zaboraviti da otkočite oružje.

Njegove reči pogodile su je kao šibica. Učinilo joj se da u njima odzvanja cinizam, podsmeh, pa čak i likovanje. Tobožnja zloradost u njegovom glasu ujela ju je kao guja, i iz nje je odjednom izbila erupcija gneva i slila se u jedan jedini spontan pokret: zamah nožem! Kao razjarena tigrica, Laura je priskočila Holideju i zamahnula da mu zada smrtonosni ubod. Gnusni zlotvor je morao dobiti ono što zaslužuje!

Dočekao je Laurin nasrtaj veštini zahvatom ruke i začeo se devojka našla u njegovom zagrljaju, stisnuta njegovim čvrstim mišicama kao mengelama. Uzalud je pokušavala da izvuče ruku i zada nožem ubistveni udarac, ali čelični stisak njegove šake nije popuštao. U nemoćnom otimanju sve više je zapadala u njegov zagrljaj i njegove snažne ruke sve čvršće su je stezale. Na vrhuncu grčevite borbe, u trenutku kada je shvatila besmislenost svog napada, ona je odjednom osetila dodir njegovog tela, stisak njegovih snažnih ruku, prijanjanje njegovih širokih mišićavih prsa uz njena nabrekla, uzdrhtala prsa. Nesvesno, protiv svoje

volje, osetila je u sebi strujanje neke čudne prijatne topline, ali je taj osećaj istog momenta bio prigušen mržnjom i željom za osvetom. U sudaru suprotnih osećanja. Laura je klonula i da je Holidej nije čvrsto držao možda bi i pala. Oštro oružje joj je iskliznulo iz ruke i uz zveket čelika palo na pod.

Holidej je sačekao nekoliko trenutaka da se devojka pribere a onda je pustio. Ona je par sekundi ostala tako ukočena kao lutka od drveta, a onda se ćutke okrenula i uputila prema svojoj sobi.

Holidej se sagao i podigao nož, da bi ga nekoliko trenutaka zamišljeno odmeravao na dlanu, a onda s gadenjem odbacio.

Oštro sečivo se zarilo u okvir prozora i ostalo da poigrava u njemu. U tom trenutku su se vrata sobe Laure Higin's s treskom zatvorila.

*

Džordžijanac je osetio poglede na ledima. Mora da su dolazili sa prvog sprata hotela. Pogledao je preko ramena prema prozoru za koje je bio uveren da pripada Laurinoj hotelskoj sobi. Zavesa su bile navučene, ali se Doku učinilo da iza tanke koprene vidi nečiju siluetu.

I zaista, ona je stajala gore i posmatrala ga.

Kockar je pričvrstio kožnim remenom svoju torbu za sedlo.

Na suprotnoj strani ulice, nešto koso, nalazila se šerifova kancelarija. Čuvar zakona je stajao na ulazu sa šeširom navučenim na čelo i ispod oboda posmatrao Džordžijanca.

Holidej je poterao konja prema njemu. Video je zavoje na šerifovoj ruci.

— Je li nešto ozbiljnije? — upitao je s konja.

Šerif je odmahnuo rukom.

— Sitnica, Dok, samo ogrebotina.

Džordžijanac je klimnuo glavom. Setio se da je taj metak bio njemu namenjen. Pomislio je i na kauboja koga je žena formalno oterala u smrt.

— Ona će vas slediti — opomenuo ga je šerif i pokazao bradom prema hotelu. — Ne mogu da je sprečim. To niko ne može.

— Nemam ništa protiv njene pratnje.

— Ali zapamtite, ona je opasna. Misiim čak opasnija od nekog revolveraša.

Holidej se osmehnuo.

— Nije isključeno, šerife. Evine kćeri su slične zmiji.

— Trebalo bi da vam kažem da ostanete u Elsvortu, sve dok ona ne ode, ali...

— Znam to „ali“, šerife.

Čuvar zakona se zbunjeno igrao opasačem i drškom „kolta“. Videlo se da mu je nelagodno.

— Ja sam jutros razgovarao sa gradonačelnikom, Dok. Vi ga ne poznajete, veoma je star i tvrdoglav. Ništa nisam mogao da učinim.

— U recu je, šerife, ja bih i inače odjahao dalje. Konačno, ovde smo u Kanzasu, a Kanzas nije drukčiji od drugih država.

— Nije problem u Kanzasu, Dok.

— Znam, problem je u Holideju. Gde se on pojavi dođe do puškaranja, tako ste rekli, zar ne?

Šerif je kiselo razvukao lice. Mislio je na borbu u protekloj noći i na

činjenicu da ga je Dok Holidej u poslednjem trenutku povukao na zemlju i time mu spasao život.

— Ne mogu ništa da izmenim, Dok. Ne žele vas u ovom gradu.

Kockar je odmahnuo rukom. Bio je to umoran pokret.

— Jahaću dalje, šerife, Sići ću iz sedla tek onda kada stignem u neki grad u kojem me niko ne poznaje.

Šerif je sumnjičavo zavrteo glavom.

— Bojim se da ćete onda morati mnogo daleko da jašete. Naročito sa onom vraškom ženom na vratu. Bojim se da toliko daleko neće moći da vas odnese ni vaš ždrebac, koji, uzgred rečeno, liči na dobro kljuse.

Holidejev konj je, zaista, nestrpljivo kopao nogom.

— Izgleda da mu se žuri više nego vašem gradonačelniku, šerife — rekao je Dok Holidej ironično i pomilovao životinju po vratu. — Hajdemo stari moj, krenimo na put, možda ćemo negde daleko naći neki grad u kome nema šerifa... kad već ne možemo da nađemo grad u kome neće biti neprijatelja.

Rekavši to dodirnuo je sa dva prsta obod šešira i zategao uzde. Zelenko se kaskavim hodom uputio ka izlazu iz grada.

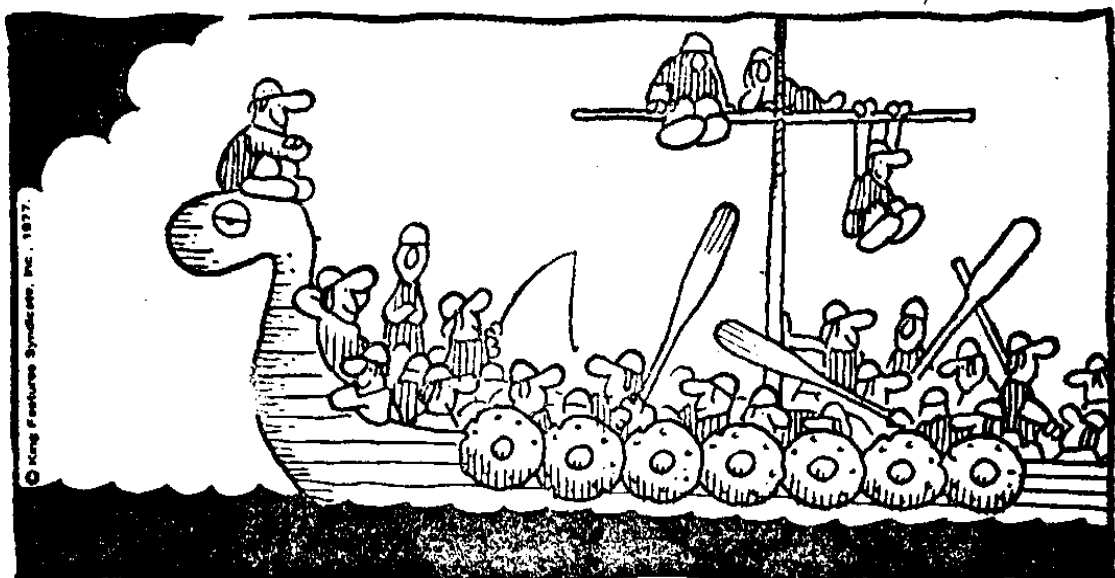
Šerif je ostao na trotoaru ispred zgrade zatvora, prateći pogledom Holideja sve dok ovaj nije zamakao za krivinu na izlazu iz grada.

— Čudan neki čovek taj Holidej. — rekao je onda i vrteći glavom vratio se u kancelariju.

KRAJ

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

OH, MAMICE!
PA OVO JE
PREDIVNO!

TATICI JE DANAS RO-
ĐENDAN PA SAM MU
SPREMILA IZNEDENJE!

A ON OBOŽAVA TORTE
SA MESOM!

© King Features Syndicate, Inc., 1977.

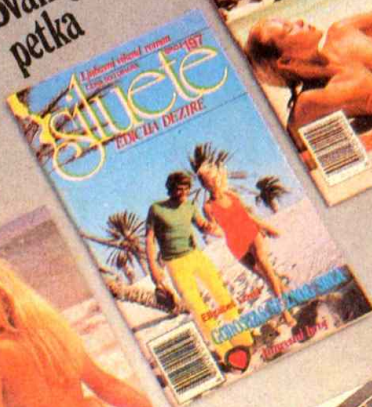
9-22 DICK BROWNE

trenutke odmora najugodnije ćete provesti uz naša izdanja

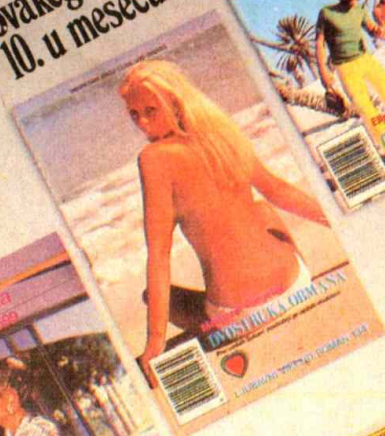
Svakog
4. u mesecu

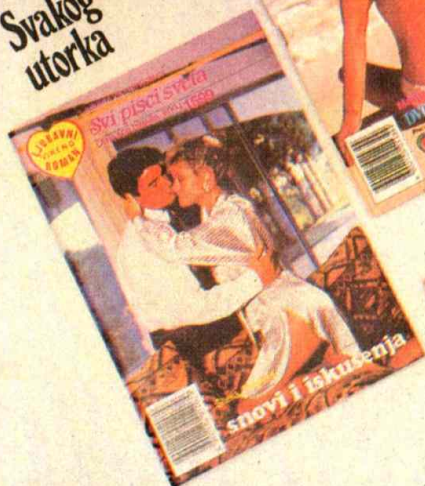
Svakog
petka

Svakog
10. u mesecu

Svakog
utorka

Svakog
16. u mesecu

Svakog
7. u mesecu

